

geen afbreuk, nu de thans geïndiceerde activiteiten verband houden met een commercieel tuincentrum en de voorgeslede herstellvordering o.a. beoogt dat het commercieel tuincentrum terug de oorspronkelijke bestemming van agrarisch bedrijf verwerft.”

Verder laat de Hoge Raad nog gelden dat o.a. uit de omvang van de parking blijkt dat het commercieel tuincentrum een zeer grote ruimtelijke impact met zich meebrengt.

Aan de vastgestelde wederrechtelijke toestand met belangrijke ruimtelijke implicaties kan enkel een einde worden gemaakt door de stopzetting van de kwestieuze commerciële uitbating als tuincentrum en het wegnemen van de daartoe opgerichte schemerhal, parking in betonklinkers en reclamepaneel en er blijkt niet dat dergelijk herstel uitgaat van een opvatting van de ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk zou zijn, laat staan dat zij niet door motieven van goede ruimtelijke ordening zou geschraagd zijn.

8. Waar appellanten in hun syntheseconclusies nog laten gelden dat ze zich het recht voorbehouden alsnog een (nieuwe) regularisatieaanvraag in te dienen, volstaat het (in navolging van de eerste rechter) te stellen dat huidig arrest geenszins van aard is hen dit recht te ontzeggen.

9. Wat de uitvoeringstermijn betreft, heeft de eerste rechter de oorspronkelijk gevorderde termijn naar goed recht van acht jaar herleid tot drie jaar, te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van zijn beslissing. Ofschoon geïntimeerde in het dispositief van zijn syntheseconclusies terugrijpt naar de oorspronkelijk gevorderde termijn van zes maanden, laat hij geen specifieke grieven gelden tegen de door de eerste rechter bepaalde termijn, waarbij het hof zich aansluit, met dien verstande dat de termijn dient in te gaan vanaf het in kracht van gewijsde treden van het onderhavige arrest. Op enkele maanden na is deze termijn overigens gelijk aan hetgeen appellanten thans in deze instantie (ondergeschikt beogen), m.n. een termijn t.e.m. juni 2017. Dat appellanten hun pensioen op laatstgenoemd tijdstip zouden hebben gepland, is niet van aard de termijn tot dat tijdstip te verlengen, temeer nu het een termijn betreft waarbinnen het herstel dient te zijn “uitgevoerd” en niet “aangevat”.

10. Het hof is net zoals de eerste rechter van oordeel dat een dwangsom van 250,00 euro per dag vertraging verantwoord en voldoende is teneinde appellanten ertoe aan te zetten gevolg te geven aan huidige veroordeling.

In toepassing van art. 1385ter Ger.W. en op vraag van appellanten bepaalt het hof het bedrag waarboven geen dwangsom meer verbeurd wordt op 100.000,00 euro.

Bovendien oordeelt het hof de aan de hoofdvordering gekoppelde termijn wel degelijk een termijn te zijn zoals bedoeld in art. 1385bis vierde lid Ger.W..

11. Aan het CBS van Aalst wordt, aangezien het niet in zake is (en voor zover dit gelet daarop al mogelijk zou zijn), geen uitvoeringsmachtiging verleend, mede daar dit door geïntimeerde ook niet wordt gevorderd.

12. Als bezwijkende partij werden appellanten door de eerste rechter naar goed recht verwezen in de gedingkosten van de eerste aanleg, die hij oordeelkundige heeft begroot, en worden zij bovendien ook verwezen in de gedingkosten van deze instantie.

Geïntimeerde vordert daarbij naar goed recht in geen van de beide instanties enige rechtsplegingsvergoeding.

Alle anders luidende conclusies worden door het hof verworpen als ongegrond, niet dienend en/of irrelevant.

OM DIE REDEKENEN, HET HOF,

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel beroep ontvankelijk.

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen, behoudens en met dien verstande dat:

– de verleende termijn van drie jaar ingaat vanaf de dag volgend op het in kracht van gewijsde treden van het onderhavige arrest,

– wordt gezegd voor recht dat de dwangsom eerst zal kunnen worden verbeurd na de tot uitvoering van de dwangsom rechtens vereiste betekening overeenkomstig artikel 1385bis, voorlaatste lid Ger.W., welke (dwangsom)betekening eerst nuttig kan worden verricht vanaf het verstrijken van de voornoemde aan de hoofdveroordeling gekoppelde uitvoeringstermijn van drie jaar,

– wordt gezegd dat onder toepassing van artikel 1385 ter Ger.W. het bedrag waarboven geen dwangsom meer kan verbeurd worden bepaald wordt op 100.000,00 euro,

– voor zoveel als nodig wordt gezegd dat aan het CBS van Aalst geen uitvoeringsmachtiging wordt verleend.

Verwijst geïntimeerde in de gedingkosten van deze instantie, die enkel nuttig te begroten zijn aan de zijde van geïntimeerde op een actuele kost van nihil.

Aldus gewezen door de **negende kamer** van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken (...)

Correctionele rechtbank, Gent, 27 juni 2014

Voorzitter: J. Decoker

Rechtters F. Bouquelle en A. Meul

O.M.: B. Van Vossel en I. De Tandt

Advocaten: D. Van Overstraeten, E. Bral, A. Deprez *loco* B. Beele, L. Delbrouck, P. De Smedt, J. De Mets *loco* Y. De Graeve, V. De Dijcker

In de zaak: O.M. t. H.V.T., A.C., R.S. en C.M. – O.M., bvba H. en J. t. H.V.T. en E.V.T.

1. Correctionele rechtbank – Dagvaarding – Beschikking verwijzing – Nietigheid – Voorwaarden
2. Verhoor politiediensten en onderzoeksrechter – Wetersamenstelling – Bijstand van een advocaat – Periode vóór Salduz-Wet – Rechten van verdediging – Recht op een eerlijk proces – Beoordeling *in concreto*
3. CITES-Verordening – Verbodsbepalingen – Onthefing – Specimen geboren en gekweekt in gevangenschap – Certificaat – Foute veronderstelling – Nietigheid – Inbeslagname – Verbeurdverklaring – Sancties
4. Valsheid in geschriften – Bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden – Kweekverklaringen – CITES-aanvraagformulieren

5. Criminele organisatie – Art 324*bis*, eerste lid Strafwetboek – Voorwaarden – Lidmaatschap – Wetens en willens
6. Criminele organisatie – Illegale handel in beschermde vogels en CITES-certificaten – Internationaal georganiseerd – Plegen van ernstige misdrijven – Vermogensvoordelen
7. CITES Verordening – Specimen bijlage A – Geboren en gekweekt in gevangenschap – Uitvoer – Voorafgaande controles – Federale bevoegdheid – CITES-Wet
8. CITES-register – Niet-bijhouden – Specimen bijlage A – Bezit en verhandeling zonder CITES-certificaat – Artt. 16.1.1, 11° en 16.6.1, § 1 DABM – Art. 16.6.3*ter* DABM
9. Gebruik van klapvallen – Onder zich hebben van mistnetten – Soortenbesluit – Artt. 16.1.1, 16° en 16.6.1, § 1 DABM – Rode inventaris
10. Art. 505, 3° Strafwetboek – Tweede witwasmisdrijf – Begrip
11. Strafmaat – Ernst van de misdrijven – Georganiseerde criminaliteit – Aantasting biodiversiteit
12. Bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen – Art. 505, 6° lid Strafwetboek – Artt. 42 en 43*bis* Strafwetboek
13. Bestemming van de in beslag genomen vogels
14. Burgerlijke partijstelling – Vzw Vogelbescherming Vlaanderen – Belang – Verdrag van Aarhus
15. Begroting van de schadevergoeding

1. De nietigheid van de dagvaarding mag slechts worden uitgesproken als een essentieel bestanddeel van die akte ontbreekt of als bewezen is dat het recht van verdediging door die onregelmatigheid is miskend. Artikel 6.3, a EVRM bepaalt dat eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld het recht heeft om onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging. Wanneer de zaak aanhangig werd gemaakt na verwijzing door de raadkamer is de verwijzingsbeschikking de gedinginleidende akte. Enkel wanneer op grond van de omschrijving van een bepaald feit in de akte van aanhangigmaking uit het dossier niet op te maken is welk precies feit bedoeld wordt, is het de rechter niet mogelijk te bepalen welk feit bij hem aanhangig is en kan hij de beklaagde niet veroordelen. Ook deze vaststelling leidt finaal tot de onontvankelijkheid van de strafvordering. Te dezen zijn de ten laste gelegde feiten gesitueerd in plaats en tijd. Er is een duidelijke vermelding van de vogels die het voorwerp zijn van de inbreuk, met verwijzing naar de stukken uit het strafdossier waarop het Openbaar Ministerie zich steunt. Bovendien bevatten de tenlasteleggingen de wettelijke omschrijving van de inbreuken, met verwijzing naar de geschonden wetsbepalingen. De saisine van de rechtbank is duidelijk en de beklaagde weet aan de hand van de omschrijving van de feiten in deze tenlasteleggingen perfect welke feiten hem ten laste worden gelegd en waartegen hij zich moet verdedigen.

2. Het feit dat de Belgische wetgeving op het ogenblik van het gevoerde onderzoek niet voorzag in de bijstand van een advocaat tijdens het verhoor door de politiediensten of door de on-

derzoeksrechter of tijdens de wedersamenstelling, dient te worden beoordeeld in het licht van het geheel van de wettelijke waarborgen die het Wetboek van Strafvordering en de Voorlopige Hechteniswet de beklaagde bieden ter vrijwaring van zijn rechten van verdediging en van zijn recht op een eerlijk proces. Die waarborgen waarover hij beschikt in de loop van het opsporings- of gerechtelijk onderzoek, zijn daadwerkelijke en passende remedies voor de afwezigheid van bijstand van een advocaat tijdens de voormelde onderzoeksverrichtingen. Zij laten de beklaagde immers toe zijn rechten van verdediging over het hele verloop van het strafproces ten volle uit te oefenen en waarborgen zijn recht op een eerlijk proces. Het staat de rechter aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de afwezigheid van bijstand van advocaat bij een verhoor door de politie of de onderzoeksrechter of tijdens de wedersamenstelling het recht op een eerlijk proces en het recht van verdediging van de verdachte en latere beklaagde onherstelbaar heeft aangetast.

3. Volgens artikel 8, lid 1 van de CITES-Verordening is de aankoop, het te koop vragen, de verwerving voor commerciële doeleinden, het tentoonstellen voor commerciële doeleinden, het gebruik met winstoogmerk, het verkopen, het in bezit hebben met het oog op verkoop, het ten verkoop aanbieden of het vervoeren met het oog op verkoop van specimens van de soorten opgenomen in bijlage A bij de verordening principieel verboden. Ruilen wordt ook aanzien als een verboden handelsactiviteit. Op basis van artikel 8.3, d) van de CITES-Verordening kan per geval een ontheffing worden verleend van deze verbodsbepalingen door de afgifte van een certificaat door de nationale CITES-dienst, indien specimens van een diersoort in gevangenschap geboren en gefokt zijn. Wanneer een lidstaat een van de nodige bewijsstukken vergezeldde aanvraag ontvangt en wanneer is voldaan aan de voorwaarden inzake afgifte, kan een lidstaat een certificaat afgeven voor de doeleinden van artikel 8.3 van de CITES-Verordening. Elke vergunning of elk certificaat, alsmede elke vergunning of elk certificaat die/dat op basis daarvan werd afgegeven, wordt als nietig beschouwd indien door een bevoegde autoriteit wordt bewezen dat de afgifte is gebeurd aan de hand van de foute veronderstelling dat aan de voorwaarden voor afgifte was voldaan (art. 11, lid 2, a)). Specimens die zich bevinden op het grondgebied van een lidstaat en waarvoor dat soort documenten werd opgemaakt, worden in beslag genomen door de bevoegde autoriteiten en kunnen verbeurd worden verklaard (art. 11 lid 2, b) CITES-Verordening). Volgens artikel 16 CITES-Verordening nemen de lidstaten de nodige maatregelen om er voor te zorgen dat sancties worden opgelegd indien bepaalde inbreuken worden gepleegd.

4. Artikel 196 Strafwetboek stelt strafbaar zij die in authentieke en openbare geschriften valsheid plegen en alle personen die in handels- of bankgeschriften of in private geschriften valsheid plegen, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbvrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen of vast te stellen. De valsheid in geschriften dient volgens artikel 193 Strafwetboek te gebeuren met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden. Op grond van artikel 197 Strafwetboek wordt hij die gebruik maakt van de valse akte of van het valse stuk, gestraft alsof hij de dader van de valsheid was. Dit gebruik dient ook te gebeuren met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden (artikel 213 Strafwetboek). De kweekverklaringen en CITES-aanvraagformulieren vallen als private

geschreven onder de artikelen 193 en volgende Strafwetboek vermits deze geschreven als bewijs dienden van de "kweekresultaten" van de beklagden.

5. Opdat er sprake zou zijn van een criminele organisatie moet luidens artikel 324bis, eerste lid Strafwetboek aan drie voorwaarden gelijktijdig voldaan zijn: 1° het bestaan van een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd; 2° het "verenigingsoogmerk" (met het oogmerk om in onderling overleg misdaden en wanbedrijven te plegen die strafbaar zijn met een gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf); 3° het "verenigingsobjectief" (om direct of indirect vermoogensvoordelen te verkrijgen). Uit de tekst zelf van de wet kan worden afgeleid dat lidmaatschap niet veronderstelt dat men in het raam van de criminele organisatie misdrijven pleegt of eraan deelneemt als mededader of medeplichtige. Naast de leden van de organisatie die daadwerkelijk misdrijven plegen of daaraan (strafbaar) deelnemen, kan de organisatie immers ook leden tellen die enkel voor de omkadering zorgen van de criminele structuur zonder daarbij zelf strafbaar te zijn op grond van de bepalingen van strafbare deelneming en van bendevoorming. De woorden "wetens en willens" veronderstellen een positieve instelling van de dader, die bijgevolg met kennis van zaken heeft gehandeld. Het algemeen opzet vereist dat de dader kennis heeft van de criminele aard van de organisatie waartoe hij behoort; de persoonlijke intentie om misdrijven binnen de vereniging te plegen of er (strafbaar) aan deel te nemen, is niet vereist; de wil om bij te dragen tot de doelstellingen van de criminele organisatie is evenmin vereist.

6. Te dezen gaat het om een vereniging die zich richtte op de illegale handel in (eieren van) (roof-)vogels en CITES-certificaten. Dit gebeurde gedurende meerdere jaren. De vereniging was internationaal georganiseerd. Het collectief oogmerk behelst het in onderling overleg, d.w.z. het op geconcentreerde wijze plegen van misdrijven, hetzij misdaden, hetzij wanbedrijven die strafbaar zijn met een gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf, namelijk de illegale handel van (roof-)vogels door het vervalsen en gebruik maken van vervalste CITES-certificaten (artikel 193 e.v. Strafwetboek). Dit gebeurde in onderling overleg tussen de verschillende leden van de organisatie. Vogeleieren werden in de natuur gestolen, overgebracht en uitgebroed, de vogels moesten worden opgekweekt en geringd, de CITES-documenten werden opgevraagd en vervalst, enz. Uit het strafonderzoek is gebleken dat de illegale vogelhandel een zeer lucratieve activiteit is. Alle beklagden waren daarbij wetens en willens betrokken, zoals bedoeld in artikel 324ter, § 1 Strafwetboek. De criminele organisatie maakte gebruik van listige kunstgrepen en wendde commerciële structuren aan om het plegen van haar misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken.

7. Op basis van de artikelen 5.4 en 7.1, a) van de CITES-Verordening mogen specimens van de in bijlage A genoemde soorten die in gevangenschap zijn geboren en gefokt of kunstmatig zijn gekweekt slechts uit de Europese Unie worden uitgevoerd indien de nodige controles zijn verricht en vooraf bij het douanekantoor waar de uitvoerformaliteiten vervuld worden een uitvoervergunning is voorgelegd, die werd afgegeven door een administratieve instantie van de lidstaat waar de specimens zich bevinden. Een uitvoervergunning mag enkel worden afgegeven indien aan de in artikel 5.2 van de CITES-Verordening genoemde voorwaarden is voldaan. Aangezien de in-, uit- en doorvoer van uitheemse planten- en diersoorten een federale bevoegdheid is gebleven, worden en werden de overtredingen van deze bepalingen gestraft overeenkomstig artikel 5 van de Wet van 28 juli 1981 houdende goedkeuring van de overeenkomst in-

zake de internationale handel in bedreigde in het wild levende diersoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer ("CITES-wet").

8. Diverse inbreuken op de CITES-Verordening werden oorspronkelijk bestraft op basis van artikel 5 van de CITES-Wet. Sinds 25 juni 2009 worden inbreuken op de CITES-Wet die behoren tot de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest bestraft op basis van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, meer specifiek de artikelen 16.1.1, 11° en 16.6.1, § 1 DABM. Voor bepaalde vogels die worden opgesomd in bijlage IV van het Decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu ("Natuurdecreet") geldt evenwel een zwaardere bestraffing voor het in bezit hebben ervan in strijd met de wettelijke voorschriften (artikel 16.6.3ter DABM).

9. Het gebruik maken van vallen voor het bemachtigen (of doden) van vogels en het onder zich hebben van mistnetten voor het vangen (of verdelen) van vogels was op het moment van de tenlasteleggingen verboden op grond van het inmiddels opgeheven artikel 9 van het KB van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaamse Gewest. Overtreding van deze verplichtingen werd oorspronkelijk bestraft door artikel 58 van het Natuurdecreet. Eenzelfde verbod is met ingang van 1 september 2009 opgenomen in artikel 16 van het BVR van 15 mei 2009 met betrekking tot soortenbescherming en soortenbeheer ("Soortenbesluit"). De vermelde strafbepalingen uit het Natuurdecreet werden met ingang van 25 juni 2009 dan weer overgeheveld naar het DABM (meer specifiek art. 16.1.1, 16° en 16.6.1, § 1 DABM). Het bij zich houden van netten, strikken, stroppen, lokaas, giftige stoffen en van enig ander tuig geschikt om jaagbaar wild te vangen, te doden of om het vangen of doden van dat wild te vergemakkelijken, is strafbaar op grond van dezelfde bepalingen. Hetzelfde geldt voor het niet-invullen van een rode inventaris.

10. Artikel 505, 3° Strafwetboek, dit is het zogenaamde "tweede witwasmisdrijf", stelt strafbaar "zij die zaken, bedoeld in artikel 42, 3° [Strafwetboek], omzetten of overdragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden".

11. De beklagden waren gedurende jaren betrokken bij een criminele organisatie met internationale vertakkingen die beschermde vogelsoorten aan de natuur onttrok, van valse CITES-certificaten voorzag en op de illegale markt verhandelde. Zij deden zich voor als ornithologen en dierenvrienden, maar handelden uit puur winstbejag of met het oog op het uitbreiden van hun collectie zeldzame vogelsoorten. Zij hebben bewust de controle op het handelsverkeer en de traceerbaarheid van deze vogels onmogelijk gemaakt door te frauderen met kweekverklaringen, CITES-certificaten en pootringen en door geen CITES-register bij te houden. Zij hebben een zeer lucratieve handel op touw gezet. De internationale handel in bedreigde planten- en diersoorten heeft een omvang en een lucrativiteit bereikt die de internationale drugs- en wapentrafiiek evenaart. De beklagden hebben handig gebruik gemaakt van de gebrekkige handhaving van de regelgeving inzake de bescherming van bedreigde planten- en diersoorten. Voor elk van de door de beklagden verhandelde vogelsoorten geldt bovendien dat hun aantallen in het wild reeds sterk achteruitgaan onder meer door vernietiging van hun verblijfplaatsen, door milieuverontreiniging en door menselijke activiteiten zoals jacht, vergiftiging en vangst. Het betrof bijgevolg zeer kwetsbare populaties. De beklagden pleegden

een rechtstreekse en onomkeerbare aanslag op de biodiversiteit. Al deze vogels behoorden tot het levend patrimonium dat toebehoort aan de internationale gemeenschap. De beklagden hebben dit patrimonium geplunderd.

12. Voor zover het Openbaar Ministerie met zijn vordering de verbeurdverklaring wil bekomen van het "voorwerp van het witwasmisdrijf", kan deze vordering niet gebaseerd zijn op de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek, maar wel op artikel 505, 6^e lid Strafwetboek. Artikel 505, 6^e lid Strafwetboek bepaalt immers dat de in artikel 505, 1^e lid, 3° Strafwetboek bedoelde zaken het voorwerp zijn van de door deze bepalingen bedoelde misdrijven in de zin van artikel 42, 1° Strafwetboek, en worden verbeurdverklaard ten aanzien van alle daders, mededaders of medeplichtigen van die misdrijven, ook al heeft de veroordeelde die zaken niet in eigendom. Die straf mag evenwel geen schade berokkenen aan de rechten die derden op de voor verbeurdverklaring vatbare goederen kunnen doen gelden. Als die zaken niet in het vermogen van de veroordeelde kunnen worden aangehouden, gaat de rechter over tot een raming van de geldwaarde ervan en heeft de verbeurdverklaring betrekking op een daarmee overeenstemmend geldbedrag. In dat geval kan de rechter dat bedrag evenwel verminderen teneinde de veroordeelde geen onredelijk zware straf op te leggen. Deze verbeurdverklaring is verplicht en vereist ook geen schriftelijke vordering van het Openbaar Ministerie. Wat de bijzondere verbeurdverklaring op grond van de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek betreft, dient opgemerkt te worden dat wanneer eenzelfde persoon schuldig is aan een misdrijf dat illegale vermogensvoordelen heeft voortgebracht en aan latere feiten van witwassen van die illegale vermogensvoordelen deze voordelen tegen hem slechts eenmaal kunnen worden verbeurdverklaard.

13. Op grond van artikel 6, § 4 van de CITES-Wet wordt de verbeurdverklaring bevolen van alle wegens de bewezen verklaarde inbreuken op deze wet in beslag genomen vogels (dood of levend), onderdelen van vogels en eieren, alsook eventuele nakweek. Dit geldt voor zover deze nog niet werden teruggezonden of vernietigd, dan wel vrijgegeven tijdens het gerechtelijk onderzoek. Voor het geven van een bestemming aan de verbeurdverklaarde specimens die geschikt en verenigbaar is met de doelstellingen en bepalingen van de CITES-Verordening, zal worden gehandeld in overeenstemming met artikel 16, lid 3 van de CITES-Verordening. De beklagden worden op grond van artikel 6, § 4 van de CITES-Wet tevens veroordeeld tot de onkosten van de terugzendingen die niet door de staat van uitvoer werden betaald, tot de kosten van expertises, van het vervoer naar de bewaarcentra, van het slachten, van het vernietigen en van de bewaring tot aan de datum van het vonnis, met betrekking tot de vogels waarvoor zij veroordeeld werden.

14. De criteria van het nationale recht moeten worden uitgelegd in overeenstemming met de doelstellingen van artikel 9.3 van het Verdrag van Aarhus. Volgens artikel 3 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering behoort de rechtsvordering tot herstel van schade aan hen die de schade hebben geleden. Zij moeten doen blijken van een rechtstreeks en persoonlijk belang. Indien een dergelijke rechtsvordering evenwel wordt ingesteld door een rechtspersoon die zich krachtens zijn statuten tot doel heeft gesteld de milieubescherming te bevorderen en ertoe strekt het met de bepalingen van het nationale milieurecht strijdig geacht handelen en nalaten van privépersonen en overheidsinstanties te betwisten, voldoet die rechtspersoon op het vlak van belang aan de ontvankelijkheidsvereiste voor het instellen van een rechtsvordering. Uit de statuten van Vogelbescherming Vlaanderen vzw blijkt dat zij onder andere de be-

scherming, het behoud en het welzijn van in het wild levende vogelsoorten nastreeft. In artikel 7 van haar statuten wordt bepaald dat de vereniging onder andere de vergoeding van iedere vorm van morele of materiële schade, voortvloeiend uit de schade aan voornamelijk haar vermogen en haar statutaire doelstellingen kan vorderen en onder § 3 dat de vereniging eveneens in rechte kan optreden, onder andere met het oog op vergoeding van schade, toegebracht aan de morele belangen van haar leden, voor zover deze nauw verwant zijn met de belangen van de vereniging zelf. De bewezen verklaarde tenlasteleggingen hebben het grondwettelijk gewaarborgd recht op een gezond milieu aangetast en hebben afbreuk gedaan aan de beleving van deze natuurwaarden waarop eenieder, onder andere de burgerlijke partij en de door haar vertegenwoordigde leden, gerechtigd is. De vordering is ontvankelijk.

15. De schade is moreel van aard en kan niet worden begroot op basis van een bepaald bedrag per vogel waarop de bewezen verklaarde feiten betrekking hebben. De vogels behoren immers aan niemand toe. Bij gebreke van een specifiek wettelijk kader kan het morele belang dat de burgerlijke partij heeft bij het behoud van een onaangestast vogelbestand, niet anders worden gewaardeerd dan als het belang dat elke burger daarbij heeft. De eis van gelijke waardering van het belang van elk burger bij het behoud van natuurwaarden, leidt tot de conclusie dat een schending van dit morele belang slechts op symbolische wijze kan worden vergoed. Zoniet zou de toekenning van een substantieel bedrag aan de burgerlijke partij berusten op een willekeurige toekenning van vergoeding die niet veralgemeenbaar zou zijn. De juridische erkenning van het geschonden recht leidt bijgevolg tot de toekenning van 1 EUR morele schadevergoeding. Met deze schadevergoeding brengt de rechtbank geenszins tot uitdrukking dat het aangetaste belang niet belangrijk zou zijn of dat de aantasting van dit belang onbeduidend zou zijn maar alleen dat, bij gebreke van een bijzondere rechtsgrond, het belang van de burgerlijke partij binnen het bestaande privaatrechtelijke vergoedingsrecht niet op een andere wijze kan worden gewaardeerd. De erkenning van de toelaatbaarheid en principiële gegrondheid van de vordering van de burgerlijke partij laat haar overigens toe daadwerkelijk in rechte de eerbiediging van de door haar behartigde belangen na te streven. De erkenning van de vorderingsbevoegdheid van de burgerlijke partij impliceert dat zij gerechtigd is een vergoeding te vorderen voor de materiële schade die haar werd berokkend met het oog op de behartiging van haar morele belang. Deze materiële schade is niet voor exacte begroting vatbaar. Deze schade kan, zoals gevorderd, op 250 EUR worden begroot.

.....

(...)

5. Voor zover bewezen zijn de ten laste gelegde feiten, waartussen er geen termijn is die ruimer is dan de verjaringstermijn van 5 jaar, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde strafbaar opzet, zodat de verjaring met betrekking tot het ten laste gelegde slechts begint te lopen vanaf het laatste feit. De verjaring van de strafvordering is op heden voor geen van de ten laste gelegde feiten ingetreden.

Strafrechtelijk

Dossier onder referte I

Feiten – overzicht gerechtelijk onderzoek

Kaft I

6. Op 17 juli 2008 stelde de federale politie te Gent een aanvankelijk proces-verbaal op. Uit informatiegaring tussen 2003 en 2007 bleken aanwijzingen dat H.V.T. zich zou bezig houden met handel in beschermde diersoorten (vooral roofvogels) waarbij eieren en vogels illegaal zouden weggehaald worden uit de natuur om ze vervolgens te voorzien van valse CITES-documenten en te verhandelen. H.V.T. exploiteerde op zijn adres te S.-L., een privaat zoo-park met de naam "M. Z." en was gekend als bezitter en kweker van vooral zeldzame roofvogels.

In het aanvankelijk proces-verbaal werden een aantal verdachte verkopen van roofvogels met aflevering van CITES-documenten door H.V.T. vermeld en werd ook melding gemaakt van buitenlandse onderzoeken waarin zijn naam was gevallen.

7. Op 10 juli 2008 werden bij een administratieve controle bij A.C. – toen nog inspecteur bij de federale wegpolitie Oost-Vlaanderen – een aantal vogels aangetroffen waarvoor de noodzakelijke CITES-documenten niet konden worden voorgelegd. A.C. kon bij deze controle ook een aantal vogels die door hem als nakweek werden aangegeven niet tonen. Hij kon zich niet herinneren van wie hij de vogels verkreeg en kon de namen en adressen van de kopers van zijn nakweek niet opgeven. Uit deze controle bleek dat een deel van de ouderdieren afkomstig was van H.V.T.

8. Uit nazicht naar de hoeveelheid CITES-documenten die aan H.V.T. werden afgeleverd tussen 2004 en 2007 leek het volgens specialisten quasi onmogelijk dat iemand er in slaagde om de aantallen vogels op deze documenten in gevangenschap te kweken.

9. Het openbaar ministerie vorderde op 28 juli 2008 het instellen van een gerechtelijk onderzoek lastens H.V.T. en lastens onbekenden wegens valsheid in geschriften, gebruik van valse stukken en wegens inbreuken op de CITES-wetgeving.

10. Van de controle bij A.C. op 10 juli 2008 werd door de inspecteur-dierenarts van de Dienst Inspectie Consumptieproducten, Dierenwelzijn en CITES, onderdeel van de FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu (hierna aangeduid als "CITES-dienst") eveneens een proces-verbaal opgesteld. A.C. bleek geen CITES-register bij te houden.

Ook het Agentschap voor Natuur en Bos (hierna: "ANB") dat bij deze controle aanwezig was, stelde een proces-verbaal op voor inbreuken op de vogelbeschermingswetgeving en het jachtdecreet.

11. Op 6 augustus 2008 ging de CITES-dienst over tot bemonstering van zwarte wouwen, rode wouwen, dwergarenden, roodpootvalken, kleine torenvalken en boomvalken in

[...]. 3 jonge rode wouwen afkomstig van A.C. werden in beslag genomen.

De adjunct-directeur van de wetenschappelijke dienst van het park [...] verklaarde op 6 augustus 2008 dat hij begin juli 2008 bij H.V.T. op bezoek was te E. en dat deze hem vroeg of hij nog geïnteresseerd was in rode wouwen die te koop waren voor 1.200 euro per stuk (de normale prijs zou 1.500 euro per stuk zijn). H.V.T. zou toen naar A.C. hebben gebeld die meteen met de vogels kwam. De vogels waren geringd met een gesloten pootring, maar nog niet voorzien van CITES-certificaten. Hij zou de vogels toch hebben meegenomen omdat de documenten zouden worden nagestuurd. De vogels werden niet meteen betaald. A.C. stuurde de factuur nadien per e-mail. K.V. wist dat hij in principe de vogels niet mocht kopen zonder de CITES-certificaten, maar H.V.T. zou A.C. hebben voorgesteld als "de politiemann" en dit schiep vertrouwen. Hij zou de vogels gekocht hebben omdat ze zo goedkoop waren.

12. Op 1 augustus 2008 vroeg de onderzoeksrechter bij de dienst CITES een actuele lijst op van alle CITES-documenten die in de periode van 2004-2008 werden aangevraagd door H.V.T. en A.C.

13. Op 12 september 2008 vorderde het openbaar ministerie de onderzoeksrechter om zijn onderzoek uit te breiden tot een onderzoek naar een criminele organisatie lastens H.V.T., A.C. en onbekenden.

14. Aangezien uit de beschikbare informatie bleek dat verdachte vogels in dierenparken waren terechtgekomen gaf de onderzoeksrechter op 29 juli 2008 opdracht aan de FGP Gent om over te gaan tot controle van de vogels in het Zwin en om de conservator te verhoren. Op 24 september 2008 werd ook S.V., conservator van de vogels in de Zoo van Antwerpen, verhoord.

15. Op 30 september 2008 vond een zoeking plaats in het politiekantoor aan de Groendreef te Gent waar A.C. werkzaam was en een huiszoeking in zijn privéwoning te B. In de tuin van deze woning bevonden zich verschillende bevolkte vogelkooien van diverse omvang. In een kantoor werd een kast gevonden die werd gebruikt door A.C. met mappen met info over vogels en 2 plastic dozen met pootringen. Op de zolderruimte werden 2 broedkasten, 2 couveuses en 3 verwarmingselementen aangetroffen. In de garage stond een diepvries gevuld met voedsel voor roofvogels (muizen en kuikens). In de diepvries werd ook een dode dwergarend met ring aangetroffen. Alle vogels en de dode dwergarend werden in beslag gesteld.

16. In zijn verklaring van 30 september 2008 bekende A.C. dat hij in 2007 en 2008 op vraag van H.V.T. een reeks CITES-documenten op zijn eigen naam heeft aangevraagd voor vogels die hij nooit had gezien. Hij zou hiervoor niets ontvangen hebben, behoudens vogelvoer en de belofte een koppel steenarenden te krijgen.

Ook erkende hij ringen aangevraagd te hebben voor H.V.T. (80 à 100). Tevens liet hij voor H.V.T. 200 ringen maken bij de firma C.

Ook bracht hij nu en dan vogels voor H.V.T. naar bestemmingen in het buitenland, onder meer naar Nederland (bij

R.M. en J.W., zaakvoerder van F.), Duitsland (bij A.H.) en Spanje (bij een zekere "Juan"). Alle vogels waren voorzien van CITES-documenten. De betaling werd rechtstreeks met H.V.T. geregeld.

Hij vernoemde J.W., R.L., R.G., G. K. en H.V.T. en bestemde hen als "foefelaars". Hij dacht dat er een illegale handel in roofvogels opgezet werd door H.V.T. en R.G. Hij verklaarde dat de betrokkenen een waas willen creëren om de traceerbaarheid van de vogels en de documenten te bemoeilijken.

Op de trip naar Spanje had H.V.T. vogels mee. Twee arenen werden door een Spanjaard opgehaald. Ze waren voorzien van CITES-documenten. Op de terugweg hadden ze contact met een zekere "Frank", een officiële Franse ringer die in zijn auto leeft.

A.C. werd die dag gearresteerd. Hij werd na verhoor terug in vrijheid gesteld.

17. Ook de echtgenote van A.C., M.-C. M., werd op 30 september 2008 tweemaal verhoord.

18. Op 15 en 16 oktober 2008 werd A.C. opnieuw verhoord.

19. Op 21 oktober 2008 werd een huiszoeking uitgevoerd bij H.V.T., met bijstand van onder andere de CITES-dienst, ANB en D.V., expert roofvogels verbonden aan het Koninklijk Belgisch instituut voor Natuurwetenschappen.

Bij het begin van de huiszoeking werd op de oprit van de woning een R.K. (op naam van BVBA H. EN J., het aanneemingsbedrijf van H.V.T. en zijn zoon J.V.T.) opgemerkt. Het voertuig stond vertrekkenklaar met de sleutels in het contact en een GPS ingeschakeld op de bestemming "Lit-et-Mixe, Frankrijk". In de auto lagen ook broodjes, een gsm zonder SIM-kaart en een nieuwe SIM-kaart in de verpakking. Daarnaast vond men een doos met ongebruikte gesloten pootringen voor vogels en een doos met 3 jonge havikarenden.

20. H.V.T. werd die dag gearresteerd en verhoord. Hij verklaarde dat hij normaal in de loop van de morgen zou vertrekken naar Lit-et-Mixe in Zuid-Frankrijk bij zijn vriend F.I. om er op dat adres vogels af te leveren aan J. de A. Met betrekking tot de verklaringen van A.C. wat betreft zijn vraag om CITES-documenten aan te vragen verklaarde H.V.T. dat dit niet klopte. Er zou wel sprake zijn van gemeenschappelijke vogels.

21. A.C. werd andermaal verhoord op 22 oktober 2008. Hij bleef er bij dat H.V.T. hem had gevraagd om CITES-documenten aan te vragen voor hem. Er zou geen sprake zijn van gemeenschappelijke vogels.

22. H.V.T. werd opnieuw verhoord op 23 oktober 2008. Daarbij verklaarde hij dat hij wel degelijk in staat was alle vogels in gevangenschap te kweken. De verklaringen van A.C. waren ingegeven door zijn angst om als politiemansanctioneerd te worden. Ook vroeg hij om verschillende personen te verhoren die zouden getuigen dat hij uit idealisme kweekte en handelde.

23. De Nederlandse politiediensten meldden ondertussen dat in hun onderzoek naar de vogelhandel van F. en J.W.,

door deze laatste inlichtingen werden gegeven van een samenwerking tussen H.V.T. en R.G. Volgens J.W. zou G. regelmatig naar Afrika vliegen om er eieren en jonge roofvogels op te halen die nauwelijks of niet in gevangenschap te kweken zijn. H.V.T. zou vogels verkopen die door G. worden geleverd (kaft I, OK2, p. 50; zie ook kaft rechtshulpverzoek aan Nederland, p. 136).

24. Op 18 november 2008 werd H.V.T. verhoord over de contacten opgeslagen in zijn gsm-toestel.

25. Op 9 december 2008 werd A.C. andermaal verhoord over de vogels die bij hem werden aangetroffen. A.C. verklaarde dat hij voor H.V.T. in de periode 2007-2008 tal van vogels opkweekte en dit in een tweede fase. De eerste fase werd uitgevoerd door de ex-echtgenote van H.V.T., H.K. Zij kreeg in eerste instantie de vogels van H.V.T. en gaf die eten met de hand. Op het moment dat de vogels groot genoeg waren om zelf eten tot zich te nemen kwamen ze bij hem terecht. Hij hield ze dan bij tot ze volwassen waren of groot genoeg om verkocht te kunnen worden. Van zodra de vogels deze laatste fase bereikten, bracht hij ze terug naar H.V.T. A.C. stelde ook dat al deze vogels werden gestolen uit de natuur. Ze zouden gestolen worden in het Spaanse binnenland en door J. de A. naar België worden gebracht bij H.V.T.

In totaal zou hij 38 CITES-documenten hebben aangevraagd in de periode 2007-2008 voor vogels die werden gestolen uit de natuur. Hij stelde verder dat hij in dezelfde periode verschillende reizen maakte met H.V.T. naar Duitsland, Frankrijk, Spanje en Italië, waar ze vogels gingen afleveren.

In het voorjaar van 2008 zouden 2 of 3 vale gieren kortstondig bij H.V.T. hebben verbleven na een bezoek van J. de A. Hij verklaarde ook dat R.S. vale gieren zou hebben gehad, maar hij wist niet of het om dezelfde dieren ging. Verder zou H.V.T. in het verleden ook 3 of 4 grote trappen hebben gehad en in het voorjaar 2008 zouden er 3 grote kraanvogels hebben verbleven bij zijn ex-echtgenote. Ook de zoon van H.V.T., JVT en een zekere M.M. zouden volgens A.C. CITES-documenten hebben aangevraagd. Voor zijn bewezen diensten zou hij roofvogels hebben gekregen van H.V.T. Over de vogels die bij hem aanwezig waren bij de aanvankelijke controle in juli 2008 verklaarde A.C. onder meer dat hij in het verleden vogels aankocht van R.G. (kaft I, OK2, p. 222). Dit verhoor over de aangetroffen vogels werd verder gezet op 11 december 2008.

26. Op 15 januari 2009 werd M.M. verhoord. Hij gaf toe rond 2001 eens tegen betaling een document in verband met 2 vogels te hebben ingevuld voor H.V.T. De op zijn naam aangetroffen documenten uit 2004 zou hij zeker niet hebben ingevuld en hij vermoedde dat H.V.T. zijn handtekening heeft nagemaakt. Hij werd nog eens verhoord op 17 februari 2009 en bleef bij zijn eerdere verklaring.

Hij bevestigde deze verklaring nogmaals op 24 februari 2009 en stelde desgevallend een confrontatie met H.V.T. te willen.

27. Op 14 januari 2009 werd H.V.T. verhoord over de bij hem tijdens de huiszoeking aangetroffen vogels en over de vogels die hij in bezit had moeten hebben afkomstig van de Zoo van Antwerpen en Planckendael.

Toen hij gevraagd werd naar de oudervogels van de vogels waarvan hij nakweek aangaf, verklaarde hij dat hij een 35-tal vogels had geruild met J.W. van F. in de periode augustus – september 2008 (aasgieren, steenarenden, havikarenden, dwergarenden, rode en zwarte wouwen, keizerarenden), dit tegen niet-Europese soorten.

Hij werd hierover verder ondervraagd op 22 januari 2009. In dat verhoor erkende hij dat hij een rode inventaris opstelde en antideepte na de controle in juli 2008 bij A.C.

28. Op 20 januari 2009 werd A.C. verhoord over zijn bankrekeningen en over de documenten aangetroffen op de verschillende pc's.

29. Op 2 februari 2009 werd een huiszoeking uitgevoerd in de woning van de ex-echtgenote van H.V.T., H.K. Zij werd op dezelfde dag verhoord en verklaarde dat zij gespecialiseerd is in het met de hand opkweken van uit het ei gekomen vogels. Zij zou dit al jaren doen voor H.V.T. zonder er geld voor te ontvangen. Zij zou dit ook doen voor A.C. en van hem 10 euro per dag krijgen. Zij werd op 17 februari 2009 nogmaals verhoord in verband met het aantal vogels dat zij in 2008 opkweekte voor H.V.T.

30. Op 27 januari 2009 en 19 februari 2009 werd A.C. opnieuw verhoord.

Kaft II

31. Het navolgend proces-verbaal 3738-2009 bevat algemene informatie over de herkomst en het gebruik door H.V.T. van de naam "M.Z.". Op het uithangbord wordt verwezen naar natuurbeschermende doelstellingen door het kweken in gevangenschap met de bedoeling om vogels te herintroduceren in de natuur. Er wordt tevens gevraagd naar een financiële bijdrage. Uit onderzoek bleek H.V.T. niet over een erkenning als zoo te beschikken. Er was ook geen milieuvergunning. H.V.T. verbouwde en richtte zijn eigendom met volièrres in zonder over stedenbouwkundige vergunningen te beschikken. Hij werd hiervoor definitief veroordeeld met een voordeeling tot herstel in de oorspronkelijke toestand.

Uit informatie ingewonnen bij de Zoo van Antwerpen, Dierenpark Planckendaal en het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen, blijkt dat H.V.T. nog nooit enige nakweek van vogels heeft aangeboden voor herintroductie in de natuur. Als er al nakweek was, is deze terecht gekomen in het commerciële circuit (geruild of verkocht).

32. H.K. werd opnieuw verhoord op 23 en op 24 maart 2009.

P.H. van de Cites-dienst werd verhoord op 3 april 2009.

33. Van de vaststellingen van inbreuken op de CITES-wetgeving naar aanleiding van de huiszoeking bij H.V.T. werd door de CITES-dienst op 21 oktober 2008 een apart proces-verbaal opgemaakt (kaft II, OK1, p. 284).

Van de inbreuken op het jachtdecreet, de vogelbeschermingswetgeving en het decreet op het natuurbehoud werd eveneens een apart proces-verbaal opgemaakt door ANB.

34. Op 1 april 2009 werd J.V.T. verhoord.

35. Uit telefonieonderzoek bleek dat tussen 5 februari en 5 augustus 2008, 98 contacten werden geregistreerd tussen H.V.T. en R.G. Verder bleek uit forensisch onderzoek dat de pc die werd aangetroffen bij H.V.T. een groot aantal gewiste e-mailberichten bevatte met R.G., teruggaand tot 7 oktober 2005.

Met de Spanjaard J. de. A. waren er in de periode tussen 5 februari en 5 augustus 2008 151 contacten met H.V.T. A.C. had er ook 2 contacten mee. Er werden op de pc van H.V.T. ook gewiste e-mailberichten teruggevonden met J. de. A., teruggaand tot 22 maart 2007.

Tussen en H.V.T. waren er in de periode tussen 5 februari en 5 augustus 2008 48 contacten. Op zijn pc werden gewiste mailberichten teruggevonden, teruggaand tot 11 maart 2007.

36. Naar aanleiding van een nacontrole op 4 mei 2009 naar de bij hem ter plaatse in beslag genomen vogels treft men bij H.V.T. enkele niet-reglementaire klap- en kastvallen aan. Hiervan werd een apart proces-verbaal opgesteld.

37. Op 16 april 2009 vorderde het openbaar ministerie om het gerechtelijk onderzoek uit te breiden naar de feiten vermeld in het proces-verbaal NA.17.L1.009960-2007 van de lokale politie te Namen in verband met de diefstal van eieren van slechtvalken uit een nestkast op een Belgacom zendmast tussen 16 april en 5 mei 2007 (kaft II, OK6) en de link met slechtvalken die in het Zwin werden gevonden van dezelfde leeftijdscategorie en werden verkocht door H.V.T. zonder CITES-documenten.

38. S.P. van [...] werd verhoord op 16 juni 2009. K.V., adjunct wetenschappelijk directeur bij [...] sinds 2004, werd die dag eveneens verhoord.

39. Alle IBR pootringen die tijdens de huiszoeking op 21 oktober 2008 bij H.V.T. werden aangetroffen, werden volgens het Independent Bird Register in het Verenigd Koninkrijk uitgereikt aan R.G. De ringen met volgnummer 27861Y werden door IBR specifiek afgeleverd voor een Afrikaanse havikarend. Volgens de Engels CITES-autoriteit werd voor deze ring geen CITES-document aangevraagd. De ring werd in België bij H.V.T. aangetroffen als gesloten pootring voor een slangarend waarvoor geen CITES-document kon worden voorgelegd (zie kaft II, OK1, pagina 468).

40. Op 11 juni 2009 werden stalen genomen en enkele vogels in beslag genomen in het Zwin.

41. A.C. werd opnieuw verhoord op 8 september 2009.

Daarin wijzigde hij opnieuw zijn verklaring in verband met de op 10 juli 2008 bij hem thuis aangetroffen grijze wouwen dwergarend. Deze zouden hem in de tweede helft van juni afgegeven zijn in een kartonnen doos door H.V.T. Hij zou hebben gezegd dat deze uit Spanje kwamen en dat R.G. voor CITES-documenten ging zorgen. H.V.T. zou hem na de controle hebben gevraagd om te verklaren dat R.G. de vogels had afgeleverd.

42. Op 13 augustus 2009 vond een huiszoeking plaats bij R.S.

43. R.S. werd verhoord op 26 oktober 2009. Bij het begin

van het verhoor gaf hij een document waaruit moest blijken dat 5 sporenkievitenvan die bij hem werden aangetroffen, afkomstig waren van een zekere "S. K." uit Nederland. Nadien verklaarde hij dat hij dit document van M. zou hebben gekregen. Hij verklaarde dat de 5 sporenkievitenvan en ook het grootste gedeelte van de vogels op zijn adres, van C.M. zouden komen, ook de vogels die volgens de bijhorende CITES-documenten afkomstig zouden zijn van H.V.T. en R.G. Hij zou de helft van de kweek krijgen als er jongen zouden zijn met de vogels van M.

R.S. werd naar aanleiding van dit verhoor gearresteerd.

Bij verhoor door de onderzoeksrechter op 26 oktober 2009 bleef R.S. er bij dat hij H.V.T., noch R.G. kende. Al zijn vogels zouden van C.M. komen.

44. C.M. werd verhoord op 28 oktober 2009.

Hij zou H.V.T. slechts 3 keer hebben gezien; één keer bij hem thuis, één keer bij H.V.T. thuis en één keer op de opening van de Nederlandse zaak F. Hij zou nooit vogels hebben gekocht van H.V.T. of omgekeerd. De naam A.C. zegde hem niets. G.K. zou hij één keer hebben gezien op een tentoonstelling in Duitsland. R.S. zou een kennis zijn die hij een paar keer per jaar ziet. Hij zou van hem een volière hebben gekocht. Verder zouden er een aantal vogels zijn geruild.

De bij S. aangetroffen sporenkievitenvan zouden inderdaad van zijn schoonzoon S.K. afkomstig zijn die op vakantie ging en de vogels bij S. afzette. Van het document dat in dat verband werd geschreven zou hij niets weten. S. zou liegen als hij verklaarde dat veel van zijn vogels van hem zouden zijn. Hij zou ook nooit vogels achteraf hebben voorzien van CITES-documenten, ook niet van K.S.K. Hij zou ook nooit een aasgier hebben gekregen van S.K. (via K.).

Hij bevestigde deze verklaring voor de onderzoeksrechter.

45. Op 28 oktober 2009 werd een huiszoeking uitgevoerd bij C.M. Het viel op dat een groot deel van het volièrecomplex leeg stond.

46. R.S. werd opnieuw verhoord op 29 oktober 2009. Hij herhaalde dat veel van zijn vogels afkomstig waren van C.M. Hij verklaarde ook dat de laatste maal dat hij bij M. was geweest een drietal weken voordien, quasi alle vogels weg waren behoudens enkele niet-CITES plichtige soorten. Voordien zou er zeker in 90% van de kooien van M. een roofvogel hebben gezeten.

47. Tamara M. verklaarde op 31 oktober 2009 dat haar vriend S. K. geen vogels heeft. Zij zouden enkel een paar maanden voordien wel eens 2 soorten beo hebben gehad die haar vader verkocht.

48. R.S. werd verhoord op 6 november 2009 in verband met zijn telefonische contacten.

49. Via de Belgische douane kwam men informatie van de Duitse douanediensten waarin melding werd gemaakt van het feit dat er een samenwerking zou zijn tussen C.M. en K.S.K., waarbij laatstgenoemde op 12 maart 2009 een havikarend zou hebben aangeboden in Duitsland met een vals CITES-certificaat. Dit document zou hetzelfde nummer dra-

gen als het CITES-certificaat waarmee H.V.T. op 1 maart 2009 een havikarend trachtte te verkopen aan de Nederlandse vogelhandel F.

50. C.M. werd opnieuw verhoord op 19 november 2009.

51. ANB stelde in een navolgend proces-verbaal GE.21.F1.008479-2008-04 vast dat op de website kapaza.be door A.C. een zoekertje was geplaatst dat luidde: "*Aangeboden sneeuwuilen: sneeuwuilen 2009 beschikbaar, handopvok vaste prijs 400 euro het stuk (zijn van een vriend)*". Tijdens een daaropvolgende controle op 9 november 2009 werd één koppel sneeuwuilen aangetroffen bij A.C. Volgens hem werden geen jongen geboren uit dit koppel. Op 14 november 2009 zou deze aanbieding op kapaza.be weer verdwenen zijn.

52. Uit onderzoek bleek dat van de potringen die door H.V.T. werden gebruikt om Belgische CITES-documenten aan te vragen voor rode wouwen, 2 ringen ook werden gebruikt door R.G. met hetzelfde doel.

53. Van de bij C.M. aangetroffen ringen werden 6 ringen afgeleverd aan K. S.K. Voor 4 van deze ringen werden CITES-certificaten aangevraagd door K. S.K.

54. Op 20 november 2009 werd R.S. opnieuw verhoord met betrekking tot de vogels waarvan een CITES-document werd aangetroffen tijdens de huiszoeking. R.S. bekende dat hij in 2004 CITES-certificaten en potringen aan C.M. heeft gegeven voor vogels die hij nooit heeft gezien. In ruil daarvoor kreeg hij een koppel Oeraluilen. Hetzelfde deed zich voor in 2005. Hij zou ook in 2007 op vraag van C.M. valselijk CITES-documenten hebben aangevraagd voor zwarte wouwen.

Hij werd hierover verder verhoord op 27 november 2009.

55. H.V.T. werd opnieuw verhoord op 23 en op 29 juni 2010. Op 29 juni 2010 werd het verhoor stopgezet daar H.V.T. een advocaat wenste te raadplegen. Vanaf september 2010 werd H.V.T. niet meer verhoord aangezien hij te kennen gaf dat hij zich voortaan wou beroepen op het zwijgrecht.

56. Op 29 juni 2010 werd A.C. opnieuw verhoord over 6 overdrachtsverklaringen voor havikarenden die werden aangetroffen bij de huiszoeking bij J. de A.

57. Uit politionele informatie bleek dat R.G. zich na de controle bij H.V.T. op 21 oktober 2008 zou hebben ontdaan van 2 havikarenden. Het zou om de havikarenden gaan die zowel in België als in het Verenigd Koninkrijk zouden gebruikt zijn om CITES-certificaten aan te vragen.

58. Naar aanleiding van een rechtshulpverzoek aan Engeland werd bij R.G. onder meer een handgeschreven document gevonden gericht aan "Juan" waarbij G. hem vraagt om potringen te bezorgen. In het lijstje komt een vermelding voor die rechtstreeks verwijst naar het stamnummer 7129 dat aan H.V.T. werd toegekend. Deze ringcombinatie werd gebruikt door H.V.T. om een rode wouw te ringen met Belgisch CITES-certificaat. Deze rode wouw zou afkomstig zijn uit hetzelfde ouderpaar dat bij H.V.T. voor 16 nakomelingen zorgde in de periode 2004-2006. Nochtans werden geen vermeldingen met betrekking tot rode wouwen gevonden in het kweekboek van H.V.T.

59. A.C. werd opnieuw verhoord op 19 oktober 2010.

60. Op 16 en 30 mei 2011 werd R.S. opnieuw verhoord met betrekking tot de vogels die op zijn eigendom werden aangetroffen en met betrekking tot de CITES-certificaten die hij zou hebben aangevraagd op vraag van C.M.

Kaft III

61. Op 4 mei 2009 werd bij H.V.T. een nacontrole uitgevoerd in verband met de in beslag genomen vogels. In broedkasten werden eieren van verschillende vogelsoorten aangetroffen. H.V.T. verklaarde niet op de hoogte te zijn geweest dat er niet mocht worden gekweekt met de in beslag genomen vogels. Eén van de eieren was volgens H.V.T. van een aasgier. Dit terwijl er geen ouderpaar aanwezig was, enkel één volwassen exemplaar. Volgens H.V.T. zou het ei gelegd zijn door het volwassen exemplaar in zijn grote volière, maar de onderzoekers konden aldaar geen nest aantreffen. Er werden ook tal van flamingo's opgemerkt, o.a. Cubaanse flamingo's. Er werden voor deze CITES-plichtige vogels geen documenten aangetroffen tijdens de vorige huiszoeking.

Op 4 mei 2009 werd H.V.T. verhoord over deze nacontrole en de op dat moment aangetroffen vogels.

62. Op 22 februari 2010 deed ook ANB een nacontrole bij H.V.T. Er werden 3 rode wouwen aangetroffen die niet aanwezig waren tijdens de huiszoeking op 21 oktober 2008 met ringen afgeleverd aan Ben V.L. Deze persoon zou niet gekend zijn als vogelhouder en zou evenmin CITES-certificaten voor deze vogels hebben aangevraagd.

63. Kaft III bevat de resultaten van het vermogens-, telefonie- en computeronderzoek bij elk van de beklagden. Uit het bankonderzoek bleek dat A.C. een Dexia-rekening gebruikte voor zijn transacties met vogels. Op deze rekening werd enkel cash gestort en afgehaald en werden inkomsten van de verkoop van (roof-)vogels gestort.

64. Via de Regionale Computer Crime Unit werden gewiste mailberichten van H.V.T. terug zichtbaar gemaakt. Deze handelen over de koop en verkoop van vogels.

Opvallend is een e-mailbericht van 7 maart 2002 van S.T. waarin deze stelt dat hij iemand heeft gevonden die aan H.V.T. eieren kan bezorgen die afkomstig zijn van de Faroëreilanden (kaft III, kaft computeronderzoek V.T., p. 172).

In e-mailcorrespondentie met E.R. wordt gewag gemaakt van eieren van lepelaars en roodhalsganzen die H.V.T. kreeg van een zekere W.O. (idem, p. 180).

Op 17 augustus 2008 mailt L.V. hem met de vraag hoeveel het zou kosten om vogeleieren uit te broeden en op te kweken tot volwassen vogels. Deze persoon is met pensioen en liet een grote volière bouwen in Roemenië (p. 211 e.v.).

Tevens importeerde H.V.T. een 70-tal vogels via M.D. D. moet voor de CITES-documenten zorgen op basis van nummers doorgegeven door H.V.T.

Kaft IV

65. Door de onderzoeksrechter werd op 25 november 2009 een rechtshulpverzoek gericht aan de Franse autoriteiten voor verdere identificatie en verhoor van F.I. en B. B. van de Zoo van Amneville.

Uit verhoor van de verantwoordelijken van de Zoo van Amneville bleek dat de zoo op 2 oktober 2008 2 zwarte arenden en 2 Amerikaanse zeearenden kocht bij H.V.T. voor de som van 45.000 euro.

Nadien bleek dat de 2 Amerikaanse zeearenden geen pootring hadden, in tegenstelling tot hetgeen vermeld stond op het bijhorende CITES-certificaat. De zwarte arenden die door H.V.T. verkocht werden als koppel met het oog op reproductie, bleken twee mannelijke vogels te zijn.

66. Op 7 mei 2010 werd F.I. verhoord. In zijn voertuig werd een mobiele broedmachine aangetroffen. Hij verklaarde dat hij die van H.V.T. kreeg zo'n 2 à 3 jaar geleden. Hij zou het hebben gebruikt voor transport van eieren, maar hij kon niet verklaren welke soort eieren. Er werden ook 18 ringen gevonden afkomstig van H.V.T. en A.C. ("LC" verwijzend naar Lena/Claire). In zijn voertuig werden ook landkaarten aangetroffen van Frankrijk, Spanje, Engeland, Schotland en België waarop plaatsen werden gemarkeerd met vermelding van een roofvogelsoort.

67. Door de onderzoeksrechter werd op 2 februari 2009 een rechtshulpverzoek gericht aan de Engelse autoriteiten onder andere voor verdere identificatie en verhoor van R.G.

R.G. weigerde tijdens zijn verhoor op 23 september 2009 iets te verklaren ("no comment" was het antwoord op elke vraag van de onderzoekers). Hij weigerde een schriftproef af te leggen.

M. H. werd verhoord op 11 februari 2010. Hij verklaarde 10 aasgieren gekocht te hebben bij G. K. in Oostenrijk. 8 daarvan waren geringd met pootringen afkomstig van H.V.T. Een deel van de vogels werd cash betaald. Een ander deel van de vogels werd geruild voor vastgoed in Duitsland. Hij deelde ook mee dat hij zo'n 30 jaar roofvogels houdt en verzorgt. Hij poogt reeds heel lang aasgieren te kweken maar is daar ondanks zware inspanningen en een perfecte huisvesting en voeding nog nooit in geslaagd (zie kaft IV, OK2 rechtshulpverzoek aan het Verenigd Koninkrijk, p. 93 e.v.).

Kaft V

68. Door de onderzoeksrechter werd op 22 september 2008 een rechtshulpverzoek gestuurd naar de Oostenrijkse autoriteiten om een kopie op te vragen van de documenten en verklaringen in verband met de mogelijke betrokkenheid van H.V.T. en A.C. in het Oostenrijkse dossier tegen G. K.

De Oostenrijkse autoriteiten lieten weten dat A.C. in hun dossier niet werd vernoemd. Wel werd een kopie gestuurd van enkele documenten waarin H.V.T. werd genoemd.

Uit deze documenten blijkt dat G.K. werd verhoord op 30 oktober 2008. Hij ontkende vervalsingen van CITES-documenten en frauduleuze banden met K. S.K. Over "M." verklaarde hij deze persoon niet te kennen. Hij kende wel H.V.T. Hij

zou met hem enkele kweekgemeenschappen hebben gehad.

69. Door de onderzoeksrechter werd op 19 juni 2009 een rechtshulpverzoek gestuurd aan de Duitse autoriteiten voor verdere identificatie en verhoor van K. S.K.

70. Door de onderzoeksrechter werd op 9 februari 2010 een rechtshulpverzoek gestuurd aan de Spaanse autoriteiten voor verdere identificatie en verhoor van J. de A.

Bij een huiszoeking op 28 april 2010 werden bij J. de A. een aantal documenten aangetroffen die rechtsreeks verwijzen naar H.V.T., A.C. en R.G.

71. Door de onderzoeksrechter werd op 4 augustus 2008 een rechtshulpverzoek gestuurd aan de Nederlandse autoriteiten met vraag voor kopie van de relevante stukken uit het dossier 'YUSHAN' naar het Nederlandse bedrijf F. Op 2 februari 2009 volgde een bijkomend verzoek voor verdere identificatie en verhoor van J.W. J.W. werd verhoord op 14 april 2009.

Beoordeling

Over de *exceptio obscuri libelli*

72. R.S. werpt in conclusie op dat de tenlasteleggingen N.1 en O onduidelijk zouden zijn zodat de strafvordering, wat deze tenlasteleggingen betreft, onontvankelijk is. Meer bepaald wijst hij er op dat bij de omschrijving van deze tenlasteleggingen elke strafrechtsgrond of aanduiding van de concrete strafbaarstelling zou ontbreken.

73. In zijn letterlijke betekenis verwijst de "*exceptio obscuri libelli*" naar een "exceptie" in verband met de nietigheid van de dagvaarding. In het burgerlijk procesrecht is die nietigheid bij wet voorzien. Het exploit van dagvaarding moet volgens artikel 702 Gerechtelijk Wetboek op straffe van nietigheid het onderwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering bevatten. In strafzaken wordt de dagvaarding echter niet geregeld door artikel 702 Gerechtelijk Wetboek, maar door de artikelen 145 (voor de politierechtbank), 182 (voor de correctionele rechtbank) en 211 (voor de hoven van beroep) Wetboek van Strafvordering. Deze artikelen bepalen niet in welke bewoordingen de dagvaarding de ten laste gelegde feiten moet omschrijven en zijn ook niet voorgeschreven op straffe van nietigheid. De nietigheid van de dagvaarding mag slechts worden uitgesproken als een essentieel bestanddeel van die akte ontbreekt of als bewezen is dat het recht van verdediging door die onregelmatigheid is miskend (zie o.a. Cass. 29 maart 2000, *Arr.Cass.* 2000, 674; Cass. 23 mei 2001, *Arr.Cass.* 2001, 994, *Pas.* 2001, 959; Cass. 12 november 2002, *Arr.Cass.* 2002, 2449, *Pas.* 2002, 2155; Cass. 14 februari 2007, *Arr.Cass.* 2007, 376, *Pas.* 2007, 326; Cass. 31 maart 2009, AR P.08.1929.N, www.juridat.be). Wat dit laatste betreft dient ook te worden verwezen naar artikel 6.3.a EVRM dat bepaalt dat een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld het recht heeft om onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging. Het nietig verklaren van de dagvaarding heeft dan logischerwijze de onontvankelijkheid van de strafvordering tot gevolg. De eventuele nietigheid van de dagvaarding is natuurlijk enkel maar relevant voor het geval het openbaar ministerie de zaak heeft aanhangig ge-

maakt door middel van een rechtstreekse dagvaarding en niet wanneer, zoals in dit geval, de zaak aanhangig werd gemaakt na verwijzing door de raadkamer. De gedinginleidende akte is dan immers de verwijzingsbeschikking.

De rechtbank is echter, ook wanneer door de beklagden hierover geen middel zou zijn ingeroepen, verplicht om zelf haar saisine te controleren. Wanneer het voor de rechtbank niet duidelijk is over welke feiten zij moet oordelen, zal zij moeten nagaan of meer duidelijkheid kan worden bekomen door enerzijds het strafdossier te consulteren en anderzijds door het openbaar ministerie hierover te bevragen. Wanneer de omschrijving van het feit wel is bepaald, maar niet voldoende nauwkeurig is, moet de rechter aan de partijen daarvan kennis geven met het oog op mogelijke precisering. Enkel wanneer op grond van de omschrijving van een bepaald feit in de akte van aanhangigmaking uit het dossier niet op te maken is welk precies feit bedoeld wordt, is het de rechter niet mogelijk te bepalen welk feit bij hem aanhangig is en kan hij de beklagde niet veroordelen (zie o.a. Cass. 5 april 2011, AR P.10.1715.N, *T.Strafr.* 2011, 351, noot; Cass. 18 oktober 2011, AR P.11.0481.N, *Pas.* 2011, 2275; *RABG* 2012, 511, noot, *T.Strafr.* 2012, 29, noot). Ook deze vaststelling leidt finaal tot de onontvankelijkheid van de strafvordering.

74. Ter terechtzitting van 3 februari 2014 heeft de rechtbank het openbaar ministerie verzocht om deze tenlasteleggingen N.1 en O te verduidelijken. Het openbaar ministerie heeft er op gewezen dat deze tenlasteleggingen in de dagvaarding uitvoerig worden omschreven.

75. De rechtbank stelt vast dat de ten laste gelegde feiten worden gesitueerd in plaats en tijd. Er is ook een duidelijke vermelding van de vogels die het voorwerp zijn van de inbreuk, met verwijzing naar de stukken uit het strafdossier waarop het openbaar ministerie zich steunt. Bovendien bevatten de tenlasteleggingen de wettelijke omschrijving van de inbreuken, met verwijzing naar de geschonden wetsbepalingen.

De saisine van de rechtbank is duidelijk en R.S. weet aan de hand van de omschrijving van de feiten in deze tenlasteleggingen perfect welke feiten hem ten laste worden gelegd en waarop hij zich moet verdedigen.

76. Er is geen reden om de strafvervolgning wat deze tenlasteleggingen betreft onontvankelijk te verklaren.

Over de redelijke termijn in strafzaken

77. Zowel H.V.T., R.S. als C.M. werpen in pleitnota/conclusie op dat de redelijke termijn in strafzaken voor hen is overschreden. De andere partijen hebben zich ter zitting aangesloten bij dit verweer.

H.V.T. wijst er op dat hij een eerste keer werd verhoord op 20 oktober 2008 en werd aangehouden op 21 oktober 2008, dat het dossier werd meegedeeld door de onderzoeksrechter voor eindvordering op 14 september 2011, dat deze eindvordering er kwam op 28 juni 2012 en dat de raadkamer de zaak naar deze rechtbank heeft verwezen op 15 april 2013.

R.S. wijst er op dat het gerechtelijk onderzoek werd ingesteld op 28 juli 2008, dat de laatste aanvullende vordering

van het openbaar ministerie dateert van 20 mei 2009, dat quasi alle onderzoekshandelingen zich situeren in 2008-2009 en dat het dossier dan bijna 2 jaar zou hebben stilgelegen, dat het dossier dan op 14 september 2011 zou zijn meegedeeld door de onderzoeksrechter voor eindvordering en dan opnieuw 1 jaar zou hebben stilgelegen, dat de eindvordering er kwam op 28 juni 2012 en dat de raadkamer de zaak naar de rechtbank heeft verwezen op 15 april 2013 om dan te worden gedagvaard voor de zitting van 16 oktober 2013. Concreet zou dit volgens R.S. betekenen dat het onderzoek in deze zaak bijna 5 jaar heeft geduurd waarvan het 3 jaar zou hebben stilgelegen.

C.M. wijst er op dat hij een eerste maal werd verhoord op 28 oktober 2009, datum waarop ook een huiszoeking op zijn adres gebeurde. Hij werpt op dat het in essentie om een eerder eenvoudig onderzoek zou gaan. Hij wijst er ook op dat het dossier diverse periodes heeft stilgelegen.

Er zouden daarom volgens deze partijen redenen zijn om over te gaan tot een eenvoudige schuldigverklaring of minstens strafvermindering op grond van artikel 21 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering. Omdat een overschrijding van de redelijke termijn mogelijkwijze ook gevolgen heeft buiten de straftoemeting, bespreekt de rechtbank eerst dit verweer.

78. De rechtbank houdt bij de beoordeling van deze verweermiddelen over de overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken (artikelen 6 EVRM, 14.3 BUPO en 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering) rekening met de volgende elementen:

– het voorliggende strafdossier betreft wel degelijk een ingewikkelde en omvangrijke zaak, wat al voldoende blijkt uit de omvang (op heden niet minder dan 9 kartons) maar vooral inhoudelijk uit het feit dat verschillende diensten hebben moeten samenwerken (o.a. de federale politie, de CITES-dienst, ANB, een deskundige), de hoeveelheid afgenomen verhoren van de betrokkenen (waarbij bijvoorbeeld A.C. meermaals eerdere verklaringen wijzigde, zodat de onderzoekers hem telkens opnieuw moesten ondervragen), de talrijke huiszoekingen en specifieke onderzoeksdadens (telefonieonderzoek en -tap, computeranalyse, financieel onderzoek), de verzoeken tot internationale rechtshulp aan verschillende landen die door de onderzoeksrechter werden uitgevaardigd, het onderzoek naar het witwassen van de vermogensvoordelen dat werd afgesplitst en uiteindelijk samen met het strafdossier onder referte I wordt behandeld;

– bovendien betreft de CITES- en vogelbeschermingswetgeving die aan de grondslag van de meeste tenlasteleggingen ligt een zeer gespecialiseerde en technische materie, waardoor moet worden aangenomen dat ook de onderzoekers enige tijd nodig hadden om zich daarin te verdiepen;

– in het onderzoek van het strafdossier onder referte II werden tot 2013 relevante onderzoeksdadens gesteld (het laatst navolgend proces-verbaal dateert van 16 augustus 2013);

– er kan bovendien niet, zoals de beklagden voorhouden, worden aangenomen dat het onderzoek in het strafdossier onder referte I ongeoorloofde periodes van stilstand heeft gekend:

- dat het onderzoek na 2009 2 jaar stilstand zou hebben gekend, zoals wordt beweerd door R.S., strookt absoluut niet met de gegevens van het strafdossier; ook in 2010 en in 2011 werden immers nog meerdere onderzoekshandelingen gesteld (zie bv. het onderzoek dat nog diende te gebeuren bij

verschillende vogelkwekers zoals R.V.M., L. G., G. D., de nacontroles die gebeurden bij de beklagden door ANB, de uitvoering van de rechtshulpverzoeken in Frankrijk, Engeland, Spanje en de herverhoren van H.V.T., A.C. en R.S.);

- de tenlasteleggingen kaderen volgens het openbaar ministerie in een internationale criminele organisatie; deze tenlastelegging is gebaseerd op informatie uit meerdere landen die door de onderzoekers ook telkens diende te worden gecontroleerd en waarvoor de onderzoeksrechter meerdere verzoeken tot rechtshulp heeft gericht;

- dat het onderzoek na mededeling van het dossier door de onderzoeksrechter stilstand zou hebben gekend, strookt evenmin met de gegevens van het strafdossier; het dossier in referte I werd meegedeeld door de onderzoeksrechter op 14 september 2011 en de eindvordering van het openbaar ministerie dateert van 28 juni 2012; gelet op de omvang en complexiteit (155 pagina's en een grote hoeveelheid tenlasteleggingen van verscheidene aard) is het aannemelijk dat het opstellen van deze eindvordering enige tijd in beslag heeft genomen;

- de zaak werd vrij vlug na de eindvordering gefixeerd voor de raadkamer op 5 oktober 2012 maar diende dan onbepaald te worden uitgesteld omdat zowel de raadsman van H.V.T. als A.C. verzoekschriften ex artikel 61^{quinquies} Wetboek van Strafvordering neerlegden om nog bijkomend onderzoek te vragen; deze verzoekschriften van respectievelijk 4 oktober 2012 en 2 oktober 2012 werden afgewezen door de onderzoeksrechter; er werd tegen deze afwijzingen nog hoger beroep ingesteld en de kamer van inbeschuldigingstelling heeft de verzoeken finaal afgewezen op respectievelijk 2 november 2012 en 25 oktober 2012;

- de zaak kon uiteindelijk in beraad worden genomen door de raadkamer op 15 april 2013 en diezelfde dag was er een beschikking tot verwijzing naar deze rechtbank;

- de beklagden werden gedagvaard om te verschijnen voor deze rechtbank op 4 november 2013; op die dag werden in samenspraak met alle partijen conclusietermijnen vastgesteld en een datum voor behandeling op 3 februari 2014; bij tussenvonnissen werd ook de persoonlijke verschijning van de partijen bevolen;

- op de zitting van 3 februari 2014 werd de zaak behandeld en werd het openbaar ministerie verzocht om meer informatie te leveren over ontbrekende stukken in het strafdossier en om na te gaan of de buitenlandse personen die in het strafdossier worden vernoemd in eigen land werden veroordeeld, dit mede op vraag van de beklagden;

- op de zitting van 3 maart 2014 heeft de rechtbank verzocht om nog enkele buitenlandse veroordelingen te voegen bij het strafdossier; hiertoe diende het openbaar ministerie opnieuw rechtshulpverzoeken te richten aan deze landen. Nadien dienden de Duitse vonnissen vertaald te worden;

- de zaak kon uiteindelijk in beraad worden genomen op de zitting van 5 mei 2014.

79. Rekening houdend met deze beoordelingselementen is de rechtbank van oordeel dat de redelijke termijn voor de behandeling van deze strafzaak niet werd overschreden. Dit geldt voor alle beklagden.

Over het gebrek aan bijstand van een advocaat bij de verhoren en het niet wijzen op de cautieplicht

80. A.C. werpt in conclusie op dat hem bij zijn eerste ondervraging in het dossier op 10 juli 2008 niet de gelegenheid werd geboden om een beroep te doen op een advocaat. Dit

zou een schending inhouden van artikel 6 EVRM aangezien zijn rechten van verdediging hierdoor onherroepelijk werden geschaad. R.S. werpt in conclusie eveneens op dat hij steevast werd verhoord zonder bijstand van een advocaat en dat ook niet werd voldaan aan de cautieplicht.

81. Het recht op bijstand van een advocaat, gewaarborgd door artikel 6.3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens, houdt in dat er gedurende het volledige vooronderzoek toegang moet zijn tot een advocaat, tenzij is aangetoond dat er wegens de bijzondere omstandigheden van de zaak dwingende redenen zijn om dit recht te beperken. Zelfs in dat geval mag een dergelijke beperking, wat ook de rechtvaardiging ervan is, niet onrechtmatig de rechten van de beklaagde zoals beschermd door artikel 6.1 en 6.3 EVRM beperken.

Het recht van verdediging en het recht op een eerlijk proces zijn in de regel geschaad wanneer een verdachte verklaringen aflegt tijdens een verhoor door de politie of de onderzoeksrechter of tijdens de wedersamenstelling zonder mogelijkheid van bijstand van een advocaat.

Deze omstandigheid heeft nochtans niet automatisch tot gevolg dat het definitief onmogelijk is om de zaak van een verdachte en vervolgens beklaagde op eerlijke wijze te behandelen. Wanneer de verklaringen niet als doorslaggevend bewijs door de rechter gebruikt worden, er kennelijk geen misbruik of dwang is gebruikt en de beklaagde zich op het ogenblik van het verhoor en tijdens het onderzoek niet in een kwetsbare positie bevond, of aan de kwetsbare positie van de beklaagde op een daadwerkelijke en passende wijze is gemedieerd, blijft het eerlijk karakter van het proces gewaarborgd.

Deze verplichte bijstand werd met ingang van 1 januari 2012, geregeld in artikel 47bis Wetboek van Strafvordering. De verhoren waarnaar bovenvermelde beklaagden verwijzen dateren van voor deze nieuwe wetgeving.

Het feit dat de Belgische wetgeving op het ogenblik van het gevoerde onderzoek niet voorzag in de bijstand van een advocaat tijdens het verhoor door de politiediensten of door de onderzoeksrechter of tijdens de wedersamenstelling, dient te worden beoordeeld in het licht van het geheel van de wettelijke waarborgen die het Wetboek van Strafvordering en de Voorlopige Hechteniswet de beklaagde bieden ter vrijwaring van zijn rechten van verdediging en van zijn recht op een eerlijk proces. Die waarborgen waarover hij beschikt in de loop van het opsporings- of gerechtelijk onderzoek, zijn daadwerkelijke en passende remedies voor de afwezigheid van bijstand van een advocaat tijdens de voormelde onderzoeksverrichtingen. Zij laten de beklaagde immers toe zijn rechten van verdediging over het hele verloop van het strafproces ten volle uit te oefenen en waarborgen zijn recht op een eerlijk proces.

Verder staat het de rechter aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de afwezigheid van bijstand van advocaat bij een verhoor door de politie of de onderzoeksrechter of tijdens de wedersamenstelling het recht op een eerlijk proces en het recht van verdediging van de verdachte en latere beklaagde onherstelbaar heeft aangetast (zie o.a. Cass. 27 november 2012, P.12.1777.N/1).

82. *In casu* moet worden vastgesteld dat:

– zoals hierboven vermeld de betrokken verhoren werden afgenomen voor 1 januari 2012, zodat een opzettelijk onrechtmatig handelen vanwege de verbalisanten of de onderzoeksrechter gelet op de toenmalige stand van de wetgeving, uitgesloten is;

– A.C. reeds een eerste keer werd verhoord op 10 juli 2008 naar aanleiding van de administratieve controle die bij hem thuis werd uitgevoerd (kaft I, OK1, pagina 34). Hij werd pas effectief gearresteerd op 30 september 2008 naar aanleiding van de zoeking op de politiekantoren in de Groendreef te Gent en de huiszoeking bij hem thuis (kaft I, OK1, pagina 384). Deze arrestatie werd ook pas bevolen door de onderzoeksrechter nadat hij al verklaringen had afgelegd tijdens dit verhoor. A.C. was na deze verhoren telkens vrij van handelen en kon contact opnemen met een advocaat naar keuze om de zaak te bespreken. Bovendien werd A.C. lopende het onderzoek meerdere keren herverhoord (zie op 16 oktober 2008, kaft I, OK1, pagina 442; op 15 oktober 2008, kaft I, OK1, pagina 488; op 22 oktober 2008, kaft I, OK2, pagina 4; op 9 december 2008, kaft I, OK1, pagina 216; op 11 december 2008, kaft I, OK2, pagina 236; op 20 januari 2009, kaft I, OK2, pagina 298 en 205; op 27 januari 2009, kaft I, OK2, pagina 385; op 19 februari 2009, kaft I, OK2, pagina 433; op 8 september 2009, kaft II, OK1, pagina 499; op 29 juni 2010, kaft II, OK3, pagina 98; op 19 oktober 2010, kaft II, OK3, pagina 172; op 21 mei 2012, kaft II, OK4, pagina 50). Hij had tijdens elk van deze verhoren de kans om terug te komen op zijn eerdere verklaringen, hetgeen hij ook veelvuldig heeft gedaan. Er is onder die omstandigheden ook geen sprake van kennelijk misbruik of dwang. Bovendien moet worden vastgesteld dat het aanvankelijke verhoor niet als doorslaggevend bewijs dient en dat het openbaar ministerie zich steunt op andere objectieve bewijselementen zoals deze hierna verder zullen worden besproken bij de beoordeling van de tenlasteleggingen.

– R.S. een eerste keer werd verhoord op 26 oktober 2009 (kaft II, OK2, pagina 8). Zijn arrestatie werd bevolen nadat hij al verklaringen had afgelegd tijdens dit verhoor. Bovendien werd R.S. lopende het onderzoek nog meerdere keren herverhoord (zie op 27 oktober 2009, kaft II, OK2, pagina 364; op 29 oktober 2009, kaft II, OK2, pagina 184; op 6 november 2009, kaft II, OK2, pagina 2010; op 20 november 2009, kaft II, OK2, pagina 378; op 16 mei 2011, kaft II, OK3, pagina 189; op 30 mei 2011, kaft II, OK3, pagina 251). Hij was na deze verhoren telkens vrij van handelen en kon contact opnemen met een advocaat naar keuze om de zaak te bespreken. Hij had tijdens elk van deze verhoren de kans om terug te komen op zijn eerdere verklaringen. Er is onder die omstandigheden ook geen sprake van kennelijk misbruik of dwang. Bovendien moet worden vastgesteld dat de verklaringen die R.S. bij zijn eerste verhoor aflegde eigenlijk neerkomen op de kern van zijn huidige verweer, namelijk dat de vogels die bij hem thuis werden aangetroffen afkomstig waren van C.M. die hij te goeder trouw zou hebben gevolgd. Deze verklaring is in dat opzicht ook geen doorslaggevend bewijs lastens hem en het openbaar ministerie steunt zich ook op andere objectieve bewijselementen zoals deze hierna verder zullen worden besproken bij de beoordeling van de tenlasteleggingen.

A.C. en R.S. hadden zowel tijdens het gerechtelijk onderzoek als tijdens de behandeling van de zaak ter terechtzitting (en voor de raadkamer) de mogelijkheid om opmerkin-

gen te formuleren of te vragen bijkomende onderzoeksverrichtingen te laten uitvoeren.

83. Op grond van deze overwegingen is de rechtbank van oordeel dat de rechten van verdediging van A.C. en R.S. niet werden geschonden. Er zijn geen redenen om bepaalde stukken uit het strafdossier te weren.

Tenlasteleggingen A en B – Valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken

Algemeen – over de CITES-reglementering

84. Onder de tenlasteleggingen A en B worden de beklagden vervolgd wegens valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken (artikelen 193, 196, 197, 213 en 214 Strafwetboek). De geveiseerde geschriften betreffen kweekverklaringen en (aanvragen voor) CITES-certificaten (behalve tenlastelegging B.519). De rechtbank geeft hieronder eerst een overzicht van de CITES-reglementering.

85. Alle in de tenlasteleggingen A en B vermelde vogels zijn opgenomen in de bijlage A van de Verordening (EG) 338/97 van 9 december 1996 van de Raad inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer (hierna: "**CITES-Verordening**"). De CITES-Verordening heeft rechtstreekse werking. Zij vormt de implementatie in de Europese Gemeenschap van het CITES-Verdrag (Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora, Washington, 3 maart 1973). Bijlage A van de CITES-Verordening omvat alle vogelsoorten opgenomen in Bijlage I van het CITES-Verdrag, alsook de Europese vogelsoorten waarvoor de handel verboden is volgens de Vogel- en Habitatrichtlijn.

Volgens het artikel 8 lid 1 CITES-Verordening is de aankoop, het te koop vragen, de verwerving voor commerciële doeleinden, het tentoonstellen voor commerciële doeleinden, het gebruik met winst oogmerk, het verkopen, het in bezit hebben met het oog op verkoop, het ten verkoop aanbieden of het vervoeren met het oog op verkoop van specimen van de soorten opgenomen in Bijlage A bij de verordening principieel verboden. Ruilen wordt ook aanzien als een verboden handelsactiviteit.

Op basis van het artikel 8.3, d) van de CITES-Verordening kan per geval een ontheffing worden verleend van deze verbodsbepalingen door de afgifte van een certificaat door de nationale CITES-dienst, indien specimen van een diersoort in gevangenschap geboren en gefokt zijn.

Wanneer een Lidstaat een van de nodige bewijsstukken verzamelde aanvraag ontvangt en wanneer is voldaan aan de voorwaarden inzake afgifte, kan een Lidstaat een certificaat afgeven voor de doeleinden van artikel 8.3 van de CITES-Verordening (art. 10 CITES-Verordening).

Elke vergunning of elk certificaat, alsmede elke vergunning of elk certificaat die / dat op basis daarvan werd afgegeven, wordt als nietig beschouwd indien door een bevoegde autoriteit wordt bewezen dat de afgifte is gebeurd aan de hand van de foute veronderstelling dat aan de voorwaarden voor afgifte was voldaan (art. 11 lid 2, a) CITES-Verordening). Specimen die zich bevinden op het grondgebied van een

Lidstaat en waarvoor dat soort documenten werd opgemaakt, worden in beslag genomen door de bevoegde autoriteiten en kunnen verbeurd worden verklaard (art. 11 lid 2, b) CITES-Verordening).

Volgens art. 16 CITES-Verordening nemen de Lidstaten de nodige maatregelen om er voor te zorgen dat sancties worden opgelegd indien onder meer de volgende inbreuken worden gepleegd:

- Invoeren of uitvoeren uit de Gemeenschap van specimen zonder de passende vergunning of het passende certificaat, of met een niet naar waarheid ingevulde, vervalste of ongeldige vergunning of certificaat;
- Afleggen van een valse verklaring of het bewust verstrekken van verkeerde informatie om zodoende een vergunning of een certificaat te kunnen verkrijgen;
- Gebruik van een niet naar waarheid ingevulde, vervalste of ongeldige vergunning of certificaat, met de bedoeling om een communautaire vergunning of een communautair certificaat te verkrijgen dan wel met het oog op een ander officieel doel dat met de CITES-Verordening in verband staat;
- Gebruiken van een vergunning of certificaat voor een ander specimen dan dat waarvoor zij werd afgegeven.

Art. 16 lid 3 CITES-Verordening bepaalt dat indien een specimen wordt verbeurd verklaard, het wordt toevertrouwd aan een bevoegde autoriteit van de Lidstaat die na overleg met een wetenschappelijke autoriteit van die Lidstaat, het specimen ergens onderbrengt of het van de hand doet op een manier die zij geschikt en verenigbaar acht met de doelstellingen en bepalingen van de CITES-Verordening.

Een in gevangenschap geboren en gefokte vogel van bijlage A van de CITES-Verordening dient steeds vergezeld te zijn van een CITES-certificaat. Ook indien de vogel wordt verhandeld dient het origineel certificaat te worden overgedragen aan de nieuwe eigenaar.

86. Artikel 11 van de Verordening 865/2006/EG van 4 mei 2006 van de Commissie houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening 338/97 van de Raad inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer (hierna: "**CITES-uitvoeringsverordening**"), bepaalt dat de certificaten voor commercieel gebruik hun geldigheid verliezen:

- a) Indien de daarop vermelde specimen zijn gestorven;
- b) Indien de daarop vermelde levende dieren zijn ontsnapt of vrijgelaten;
- c) Indien de daarop vermelde specimen zijn vernietigd;
- d) Indien de gegevens inzake de omschrijving van de specimen (pootring, geslacht, geboortedata) niet langer met de werkelijkheid overeenstemmen.

Documenten die hun geldigheid verliezen dienen zonder verwijl aan de administratieve instantie van afgifte te worden teruggezonden. Dit geldt eveneens voor ongebruikte of ongeldig geworden uitvoervergunningen (art. 10 CITES-uitvoeringsverordening).

Volgens art. 54 CITES-uitvoeringsverordening wordt een specimen van een diersoort uitsluitend beschouwd als zijnde in gevangenschap geboren en gefokt indien is aangetoond dat het een nakomeling is die in gecontroleerd milieu is geboren als gevolg van de paring tussen ouderdieren in een gecontroleerd milieu. Het fokdierenbestand is in over-

eenstemming met de wettelijke bepalingen, het wordt zonder toevoeging van aan de natuur onttrokken specimens in stand gehouden en het wordt beheerd op een manier dat het voortbestaan van de betrokken soort in het wild daardoor geen schade heeft ondervonden.

Wanneer een bevoegde instantie met het oog op het nagaan van de afstamming van in gevangenschap geboren en gefokte specimens van diersoorten het noodzakelijk acht deze afstamming van een dier vast te stellen via een typering van het bloed of een ander weefsel, dient deze typering of dienen de daartoe noodzakelijke monsters op de door die instantie vastgestelde wijze beschikbaar te worden gesteld (art. 54 CITES-uitvoeringsverordening).

Volgens art. 66 CITES-uitvoeringsverordening moeten in gevangenschap geboren en gefokte vogels worden gemerkt met behulp van een individueel gemerkte, naadloze, gesloten pootring.

Als naadloze, gesloten pootring geldt een ononderbroken ring of manchet, zonder enige naad of las, waarmee op geen enkele wijze is geknoeid en waarvan het formaat zodanig is dat hij, nadat hij in de eerste levensdagen van de vogel is aangebracht, niet meer kan worden verwijderd wanneer de poot van de vogel zijn definitieve omvang heeft bereikt, en die commercieel voor dat doel is vervaardigd. Wanneer is aangetoond dat deze methode wegens de lichamelijke of gedragskenmerken van de vogel niet geschikt is, worden deze gemerkt door middel van een fraudebestendige microchiptransponder die voldoet aan bepaalde ISO-normen.

87. In de praktijk komt het hier op neer dat een kweker van roofvogels een legaal ouderpaar moet kunnen aantonen aan de hand van CITES-certificaten. Bestaat er bij één van de oudervogels twijfels wat betreft de legale oorsprong, dan is ook de nakweek illegaal. Het is aan de kweker zelf om zijn nakweek op wettelijke wijze te ringen en bij de CITES-dienst aan te geven. Een kweker dient zijn teelten en de oudervogels in zijn kweekboek te vermelden met de tijdstippen van aankoop of uitbroeden. Enkel gesloten ringen afgeleverd door erkende vogelverenigingen zijn toegelaten, om manipulatie te vermijden en teneinde de kweker te kunnen traceren. Elke kweker krijgt immers een stamnummer toegekend. De pootringcombinatie bestaat steeds uit de afkorting van de erkende vogelvereniging, de verwijzing naar het stamnummer van de kweker en het geboortjaar van de vogel.

Algemeen – over de valsheid in geschriften en het gebruik van valse stukken

88. Artikel 196 Strafwetboek stelt strafbaar zij die in authentieke en openbare geschriften valsheid plegen en alle personen die in handels- of bankgeschriften of in private geschriften valsheid plegen, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk op te maken of achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen of vast te stellen. De valsheid in geschriften dient volgens artikel 193 Strafwetboek te gebeuren met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden. Op grond van artikel 197 Strafwetboek wordt hij die gebruik maakt van de valse akte of van het valse stuk,

gestraft alsof hij de dader van de valsheid was. Dit gebruik dient ook te gebeuren met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden (artikel 213 Strafwetboek).

89. Vooreerst stelt de rechtbank vast dat, voor zover feitelijk bewezen, alle materiële bestanddelen van de misdrijven valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken aanwezig zijn.

De kweekverklaringen en CITES-aanvraagformulieren vallen als private geschriften onder de artikelen 193 en volgende Strafwetboek vermits deze geschriften als bewijs dienden van de "kweekresultaten" van de beklagden.

In de veronderstelling dat zij gestaafd werden met valse gegevens over ouderdieren – dit is de veronderstelling waarop de vervolgingen door het openbaar ministerie zijn gebaseerd en waarvan het bewijs hieronder verder wordt beoordeeld – hadden zij tot doel de CITES-dienst te misleiden. De CITES-dienst was gerechtigd aan deze vermeldingen geloof te hechten. Het was voor deze overheid nagenoeg onmogelijk om deze vermeldingen te controleren.

Voor zover de kweekresultaten niet overeenstemden met de waarheid, waren deze geschriften aldus behept met een intellectuele valsheid.

Het openbaar ministerie voert aan dat de documenten ook werden opgemaakt met een bedrieglijk opzet, namelijk om vrijstellingen te bekomen van de verbodsbepalingen inzake de in artikel 8 lid 1 van de CITES-Verordening genoemde handelsactiviteiten voor in gevangenschap gekweekte specimens, terwijl de vogels in werkelijkheid niet in gevangenschap gekweekt waren.

Op die manier zouden de beklagden zichzelf of een ander een onrechtmatig voordeel hebben verschaft, met name een CITES-certificaat, hetgeen de vogels verhandelbaar maakte met de gekende hoge handelswaarden van deze beschermde vogelsoorten.

Op de terechtzitting van 4 november 2013 verduidelijkte het openbaar ministerie ook dat het er van uitgaat dat het gebruik van de valse stukken gebeurde met eenzelfde bedrieglijk opzet. Of er in hoofde van elk van de beklagden een bedrieglijk opzet was wordt hieronder ook verder onderzocht.

90. Wat de tenlasteleggingen onder B betreft, wordt door enkele beklagden (waaronder C.M. in conclusie) opgeworpen dat er alleszins geen sprake kan zijn van een "gebruik" van valse stukken, aangezien de in de tenlasteleggingen vermelde documenten tijdens het onderzoek in beslag werden genomen en zij dus hoogstens "voorhanden" waren.

Ten onrechte. Men is immers wettelijk verplicht de CITES-certificaten (en de daaraan ten grondslag liggende kweekverklaringen en aanvraagformulieren) te bewaren en ter beschikking te houden ingeval van controle, teneinde van de vrijstelling te kunnen genieten van de verbodsbepalingen inzake de in artikel 8, lid 1 CITES-Verordening genoemde handelsactiviteiten voor in gevangenschap geboren of gekweekte vogels.

In de hypothese dat het daadwerkelijk om valse stukken

ging, kon het gebruik ervan dus bestaan uit het louter voorhanden houden er van, als middel aangewend om verder uitwerking te geven aan de valsheid, met name het verschaffen van een bewijs aan de houders van deze stukken dat de specimens in gevangenschap geboren en gekweekt waren (zie ook S. VAN DYCK, *Valsheid in geschriften en gebruik van valse geschriften*, Antwerpen, Intersentia 2007, nrs. 335-336). In dat opzicht zijn de door het openbaar ministerie weerhouden incriminatieperiodes voor het gebruik ook logisch, namelijk steeds vanaf het opmaken van de documenten en eindigend bij de inbeslagname of zelfs later. Tijdens en zelfs na afloop van het gerechtelijk onderzoek beriepen de beklaagden zich immers verder op de waarachtigheid en op de juridische draagwijdte van deze stukken.

Algemeen – over het verweer van H.V.T. en A.C.

91. H.V.T. en A.C. betwisten deze tenlasteleggingen.

Algemeen beschouwd houdt H.V.T. voor dat er niet op sluitende wijze kan worden aangetoond dat er daadwerkelijk eieren of vogels uit het wild werden geroofd om vervolgens valse kweekverklaringen op te maken en dat hij een logische uitleg gaf voor het gebrek aan ouderparen.

A.C. werpt op zijn beurt op dat hij enkel een aantal CITES-documenten ter goeder trouw en kosteloos heeft aangevraagd voor vogels die eigendom waren van H.V.T. en dat hij niet kon vermoeden dat deze vogels niet in gevangenschap waren gekweekt. A.C. onderstreept ook dat hij met het merendeel van de in de tenlasteleggingen A en B vermelde documenten geen uitstaans heeft en dat voor de documenten die hij wel invulde, niet is aangetoond dat daarin valsheden werden vermeld. Hij zou zich door het invullen van deze documenten ook geen enkel voordeel hebben verschaft, zodat er geen sprake zou zijn van bedrieglijk opzet.

Zowel H.V.T. als A.C. hechten in pleitnota / conclusie ook veel belang aan het gegeven dat er tijdens het gerechtelijk onderzoek geen DNA-analyse gebeurde van de bij verschillende vogels afgenomen stalen. Het openbaar ministerie zou hierdoor niet kunnen aantonen dat de kweekverklaringen vals zijn. De beklaagden hebben tijdens het onderzoek ook gevraagd om dergelijk DNA-onderzoek te laten uitvoeren en werpen op dat dit, voor zover als nodig, ook nu nog zou moeten gebeuren om de waarheid aan het licht te brengen.

92. De beklaagden verliezen hierbij echter uit het oog dat de misdrijven valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken niet aan bijzondere bewijsmiddelen zijn gebonden. De door het openbaar ministerie voorgehouden intellectuele valsheid wordt vrij door de rechtbank beoordeeld aan de hand van alle elementen uit het strafdossier. Voor zover de rechtbank oordeelt dat aan de hand van alle andere elementen uit het strafdossier zonder twijfel wordt aangetoond dat de geïmporteerde geschriften onwaarheden bevatten, is de gevraagde onderzoeksmaatregel dus overbodig.

93. Hieronder zullen alle tenlasteleggingen onder A en alle tenlasteleggingen onder B nog apart worden besproken aan de hand van de voor deze tenlasteleggingen relevante specifieke elementen uit het strafdossier.

Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit het strafdossier dat H.V.T. en A.C. zich, algemeen beschouwd, wel degelijk

hebben schuldig gemaakt aan het plegen van valsheden en het gebruiken van valse stukken. Zij deden dit ook met bedrieglijk opzet.

De rechtbank steunt zich hiervoor op de volgende gewichtige en onderling volledig met elkaar overeenstemmende elementen van het strafdossier, die, samen gelezen, onmogelijk op toeval kunnen berusten, maar de rechtbank integraal zonder enige redelijke twijfel tot dit besluit brengen:

– Er is de vaststelling dat de aangegeven jongen jaar na jaar geboren werden uit dezelfde ouderkoppels (zie de ringnummers en nummers van CITES-certificaten vermeld in de dagvaarding).

– Met de gegevens van deze ouderkoppels werden door H.V.T. en A.C. in de periode 2004-2008 tientallen nakomelingen aangegeven waarvoor dan ook evenveel CITES-certificaten werden afgeleverd door de CITES-dienst.

– Terwijl het volgens specialisten, gelet op de hoeveelheid CITES-certificaten die werden afgeleverd in de ten laste gelegde periode, en de moeilijkheidsgraad van het kweken van deze soorten in gevangenschap, quasi onmogelijk is dat zij er in geslaagd zijn dergelijke aantallen vogels in gevangenschap te kweken.

– Verder bleek dat de kweekboeken van H.V.T. en A.C. geen overeenstemmende vermeldingen bevatten over het uitbroeden van de vogels waarvoor certificaten werden aangevraagd. Het kweekboek aangetroffen op de computer van H.V.T. werd nochtans zeer gedetailleerd bijgehouden (welk specimen op welke datum een ei legt en het resultaat). Er waren geen vermeldingen voor steenarend, keizerarend, velduil, grijze wouw, kleine torenvalk, slechtvalk, boomvalk, rode wouw, aasgier, laplanduil, lepelaar. Voor andere vogelsoorten waren er wel vermeldingen, doch uit het kweekregister kan nooit besloten worden dat de eieren effectief geleid hebben tot nakweek (zie kapt III, kapt computeronderzoek V.T., p. 226 e.v.).

– Volgens het deskundig verslag van D.V., expert roofvogels bij het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen in Brussel, opgesteld naar aanleiding van de huiszoeking bij H.V.T. hadden de installaties van H.V.T. meer het profiel van een verzamelaar dan dat van een fokker. Hoewel de huiszoeking plaatsvond buiten de fokperiode van de meeste vogels stelde de deskundige vast, dat wat betreft de dagroofvogels, slechts enkele volièrès echt aangepast waren om te fokken. Het merendeel van de volièrès waren klein en vervallen en boden dus onvoldoende volume en kalmte. Geen enkele volièrè was afgeschermd van het licht teneinde de rust te waarborgen. Slechts 3 volièrès achtte hij echt aangepast om te fokken. Er werden slechts twee nesten geobserveerd. Deze vaststellingen stonden in schril contrast met de aanwezigheid van moderne en kostbare installaties voor het kunstmatig uitbroeden van eieren en de handopfok van jonge vogels.

Daarnaast werd het merendeel van de soorten waarvoor H.V.T. in 2006, 2007 en 2008 CITES-certificaten aanvraagde – allemaal soorten die uiterst moeilijk te kweken zijn in gevangenschap – niet teruggevonden tijdens de expertise (zie kapt VI, kapt deskundig verslag).

Meer dan 20% van de gecontroleerde dagroofvogels waren niet identificeerbaar door de aanwezigheid van een gesloten pootring of microchip.

– Hoewel het niet om eigen of legaal verworven nakweek ging, werden de vogels geringd met pootringen met het stamnummer van H.V.T. of A.C. of diens echtgenote teneinde ze als zelf gekweekte dieren voor te stellen. Uit nader

onderzoek van de pootringen van de betrokken vogels en van de CITES-certificaten van de ouderdieren bleken vele onregelmatigheden.

– De overeenstemmende oudervogels werden nooit bij de beklagden aangetroffen. H.V.T. verklaarde dit laatste telkens doordat hij in 2008 al zijn oudervogels zou hebben verkocht aan J.W., zaakvoerder van de firma F. in Nederland. Dit valt moeilijk te rijmen, gelet op de waarde van deze oudervogels en de zeldzaamheid van broedgevallen in gevangenschap van deze soorten. Via een rechtshulpverzoek werd in Nederland een huiszoeking uitgevoerd en werd J.W. verhoord. Tijdens de huiszoeking werd enkel 1 zwarte wouw aangetroffen die van H.V.T. afkomstig was. Tijdens zijn verhoor van 14 april 2009 verklaarde J.W. sedert half 2006 geen contact meer te hebben met H.V.T. Hij ontkende in september of oktober 2008 alle roofvogels van H.V.T. te hebben gekocht. Volgens J.W. werd dit verzonden door H.V.T. (zie kaft rechtshulpverzoek aan Nederland p. 160). Sedert juni 2010 werd H.V.T. niet meer verhoord gezien deze zich op zijn zwijgrecht wenste te beroepen.

Het bedrieglijk opzet van H.V.T. is evident. Hij handelde bewust en wist dat de voorwaarden voor de afgifte van CITES-certificaten niet vervuld waren en dat de kweekverklaringen en aanvraagformulieren niet met de werkelijkheid overeenstemden. Met zijn handel in roofvogels werden inkomsten gegenereerd. Dit blijkt onder meer uit het vermogensonderzoek dat werd uitgevoerd en uit de gegevens van het samen gevoegde witwasdossier onder referte II.

De ingeroepen "goede trouw" van A.C. wordt manifest tegengesproken door zijn eigen verklaringen en verbaast hierdoor ook enigszins. Hij bekende immers dat hij de specimens waarvoor hij CITES-certificaten aanvroeg nooit zelf had gekweekt en dat hij de kweekverklaringen en aanvragen opstelde op vraag van H.V.T. voor vogels die hij nooit had gezien. Hij kreeg hiervoor vogels in ruil, wat meteen zijn bedrieglijk opzet aantoonde. Hij verklaarde zelf ook dat de vogels die hij opkweekte als jonge vogel of als ei werden gestolen uit de natuur (zie zijn verhoor op 9 december 2008, kaft I, OK2, pagina 216). Hij bestempelde H.V.T. en andere buitenlandse personen vermoemd in het strafdossier ook zelf als "foefelaars" (zie zijn verhoor op 30 september 2008).

Wat de tenlasteleggingen ten aanzien van A.C. betreft, zullen hieronder door de rechtbank wel slechts de feiten worden weerhouden waarvan op basis van het dossier vaststaat dat hij:

– valse documenten aanvroeg op vraag van H.V.T.; of
 – waarvan uit het dossier is gebleken dat hij met kennis van zaken materiële hulp heeft verleend (art. 66 Strafwetboek), onder meer door het uitlenen van zijn pootringen of de pootringen op naam van zijn echtgenote, en door het laten aanmaken van niet-reglementaire pootringen voor de vogels bij de firma Coditech. Dergelijke pootringen dienden immers om vermeld te worden als pootring van de jonge vogels in de kweekverklaringen en aanvraagformulieren.

Deze algemene vaststellingen worden hieronder aangevuld bij de verdere bespreking per tenlastelegging.

Algemeen – over het verweer van C.M. en R.S.

94. Ook C.M. en R.S. worden onder de tenlasteleggingen A en B vervolgd voor valsheid in geschriften en gebruik van

valse stukken, zij het slechts voor enkele feiten. De naam van R.S. kwam voor het eerst ter sprake bij een verhoor van A.C. Hij verklaarde op 9 september 2008 dat bij R.S. een valse vogel van H.V.T. zou verblijven. Hij zou zelf ook vogels hebben gekregen van R.S. Bij een huiszoeking bij R.S. werden inderdaad enkele vogels met CITES-certificaat op naam van H.V.T. aangetroffen (zie tenlastelegging B.52b, B.227, B.233, B.235). Er werden ook nog andere Duitse en Britse CITES-certificaten (met of zonder bijhorende vogel) aangetroffen, waarvan het openbaar ministerie voorhoudt dat zij vervalst waren (B.504-e.v.). R.S. bekende bij verhoor ook CITES-certificaten te hebben aangevraagd voor specimens die hij niet zelf gekweekt had, op vraag van C.M. (zie tenlasteleggingen A.503-504).

95. C.M. werpt op dat hij niet zou hebben geweten dat er sprake was van valse stukken.

R.S. werpt op dat er geen sprake zou zijn van valse kweekverklaringen en dat het moreel element voor hem ontbreekt. Hij zou ook geen kennis hebben gehad van het feit dat de documenten voor de vogels die C.M. bij hem bracht om te kweken vals zouden geweest zijn.

96. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit het strafdossier ook dat R.S. en C.M. zich, algemeen beschouwd, wel degelijk hebben schuldig gemaakt aan het plegen van valsheid en het gebruik van valse stukken. Zij deden dit ook met bedrieglijk opzet.

De rechtbank steunt zich hiervoor op de volgende gewichtige en onderling volledig met elkaar overeenstemmende elementen van het strafdossier, die, samen gelezen, onmogelijk op toeval kunnen berusten, maar de rechtbank integendeel zonder enige redelijke twijfel tot dit besluit brengen:

– De ingeroepen "goede trouw" van R.S. wordt manifest tegengesproken door zijn eigen verklaringen en verbaast hierdoor ook enigszins. R.S. erkende immers bij verhoor zelf dat hij voor C.M. reeds sinds 2004 CITES-certificaten en pootringen leverde voor vogels die hij nooit had gezien. Hij zou dit op een bepaald ogenblik niet meer verder hebben gedaan omdat hij vond dat het genoeg was geweest en de hoeveelheden aannemelijk dienden te blijven.

– Uit de verklaringen van R.S. zelf (en onder meer ook uit de e-mails gevonden in zijn voertuig handelend over verschillende vogelsoorten met vermelding van prijzen (kaft II, OK1, p. 359)) blijkt dat hij met kennis van zaken deelnam aan de kweek- en handelsactiviteiten van C.M. Hij verklaarde op 27 oktober 2009 dat hij zelf een wespandief verkocht aan M. voor 1.000 euro. Hij was die dag in het bezit van een handgeschreven briefje met een adres dat sterk gelijk op dat van R.G. (kaft II, OK1, p. 355, p. 364 e.v.).

– De bij hem aangetroffen vogels zouden door C.M. bij hem zijn ondergebracht om ermee te kweken, zo ook de vogels die volgens de bijhorende CITES-documenten afkomstig zouden zijn van H.V.T. en R.G. Hij deed dit in ruil voor de helft van de kweek uit die vogels, hetgeen ook zijn bedrieglijk opzet aantoonde.

Dit laatste wordt door C.M. in alle toonaarden ontkend maar uit het onderzoek is gebleken dat de verklaringen van R.S. in dat verband kloppen.

Uit het verdere onderzoek is immers gebleken dat C.M. betrokken was bij een handel met valse CITES-certificaten

vanuit Duitsland. Dit blijkt uit de vonnissen van het *Kanton-gericht* van Pirmasens en van het *Landgericht* van Zweibrücken in hoger beroep die op vraag van de rechtbank door het openbaar ministerie werden opgevraagd. De Duitse onderdanen K. S.K. en de CITES-ambtenaar K.S. werden strafrechtelijk veroordeeld voor het afleveren van valse CITES-papieren. Uit deze vonnissen blijkt dat K. S.K. in het meervoud van de gevallen de CITES-papieren "op toeroep" door buitenlandse staatsburgers als de Oostenrijkse G. K. en C.M. leverde. Niet toevallig werden tijdens de huiszoeking bij R.S. vogels aangetroffen voorzien van deze vervalste Duitse CITES-certificaten die enkele dagen na de uitgifte ervan in Duitsland reeds bij R.S. werden geleverd.

Uit het onderzoek is gebleken dat C.M. en R.S. in meer en in mindere mate actief handelden in roofvogels.

Bij G.D.S. werd een Amerikaanse zeearend aangetroffen afkomstig van C.M., (zie kaft III, kaft nacontrole, p. 369 e.v.). Hij bood ook roodpootvalken te koop aan (p. 270). Hij verrichte ook diverse transacties met L.G. (p. 191-192). Hij verkocht roodstaartbuizerds aan J.D.M (p. 179-180).

Een Afrikaanse oehoe van R.S. werd aangetroffen bij S. V. V. (zie kaft III, kaft nacontrole, p. 313 e.v.). Buizerds van R.S. afkomstig werden aangetroffen bij E.T. en A.D. (zie kaft III, kaft nacontrole, p. 293-294). Hij verkocht in 2006 en 2007 boomvalken voor 1.150 euro per stuk en Amerikaanse torenvalken voor 500 euro per koppel aan E.D. (p. 413 e.v.).

De onwaarheden van de verklaringen van C.M. worden verder geïllustreerd door het feit dat R.S. bij het begin van zijn aanvankelijk verhoor aan de onderzoekers een document gaf waaruit moest blijken dat 5 sporenkievitenvan afkomstig waren van een zekere "S. K." uit Nederland. C.M. verklaarde dat deze vogels inderdaad afkomstig waren van zijn schoonzoon S. K. maar uit het verhoor van zijn dochter, T. M., bleek dat haar vriend S. K. helemaal geen vogels hield.

Nadien gaf R.S. ook toe dat de vogels niet van bij S. K. kwamen maar van bij C.M. (kaft II, OK2, p. 7 e.v., zie ook tenlastelegging B.519).

Het onderzoek heeft aangetoond dat C.M. vogels verhandelde en ruilde en dit op veel grotere schaal dan R.S. Dit bleek onder andere tijdens de huiszoeking bij C.M. waarbij de onderzoekers een indrukwekkende volière aantroffen met op het moment van de controle zo goed als lege kooien. R.S. verklaarde hierover dat voorheen in 90% van deze kooien een roofvogel had gezeten (kaft II, OK2, p. 7 e.v.).

Deze algemene vaststellingen worden hieronder aangevuld bij de verdere bespreking per tenlastelegging.

Verdere bespreking van de tenlasteleggingen per vogel

97. Op basis van deze algemene overwegingen en de elementen van het strafdossier die hieronder nog worden aangestipt, is de rechtbank van oordeel dat de valsheden in geschriften opgesomd onder de tenlastelegging A en het gebruik van valse stukken opgesomd onder de tenlastelegging B bewezen voorkomen, in de mate zoals hierna bepaald.

Tenlasteleggingen A.1 tot en met A.38 en B.1 tot en met B.38: AASGIEREN (*Neophron percnopterus*)

(...)

Tenlasteleggingen A. 39 tot en met A.70 en B.39 tot en met B.70: AFRIKAANSE ZEEARENDE (*Haliaeetus vocifer*)

(...)

Tenlastelegging B.52.b ten aanzien van R.S. en C.M.

(...)

Tenlasteleggingen A.71 tot en met A.80 en B.71 tot en met B.80: AMERIKAANSE ZEEARENDE (*Haliaeetus leucocephalus*)

(...)

Tenlasteleggingen A. 81 tot en met A.87 en B.81 tot en met B.87: BOOMVALKEN (*Falco subbuteo*)

(...)

Tenlasteleggingen A. 88 tot en met A.136 en B.88 tot en met B.136: DWERGARENDE (*Hieraaetus pennatus*)

(...)

Tenlasteleggingen A.137 tot en met A.154 en B.137 tot en met B.154: GRIJZE WOUWEN (*Elanus Caeruleus*)

(...)

Tenlasteleggingen A.155 en B.155: GROTE TRAP (*Otis tarda*)

(...)

Tenlasteleggingen A.156 tot en met A.209 en B.156 tot en met B.209: HAVIKARENDE (*Hieraaetus fasciatus*)

(...)

Tenlasteleggingen A.210 tot en met A.226 en B.210 tot en met B.226: KEIZERARENDE (*Aquila heliaca*)

(...)

Tenlasteleggingen A. 227 tot en met A.259 en B.227 tot en met B.259: KLEINE TORENVALK (*Falco naumanni*)

(...)

De tenlasteleggingen B.227, B.233 en B.235 ten aanzien van R.S. en C.M.

(...)

Tenlasteleggingen A.260 tot en met A.262 en B.260 tot en met B.262: LAPLANDUIL (*Strix nebulosa*)

(...)

Tenlasteleggingen A.263 tot en met A.285 en B.263 tot en met B.285: LEPELAAR (*Platalea leucorodia*)

(...)

Tenlasteleggingen A.286 tot en met A.323 en B.286 tot en met B.323: RODE WOUWEN (*Milvus milvus*)

(...)

Tenlasteleggingen A.324 tot en met A.345 en B.324 tot en met B.345: ROODPOOTVALKEN (*Falco vespertinus*)

(...)

Tenlasteleggingen A.346 tot en met A.360 en B.346 tot en met B.360: SLECHTVALKEN (*Falco peregrinus*)

(...)

Tenlasteleggingen A.361 tot en met A.377 en B.361 tot en met B.377 SMELLEKENS (*Falco colombarius*)

(...)

Tenlasteleggingen A.378 tot en met A.392 en B.378 tot en met B.392: SNEEUWUILEN (*Nyctea scandiaca*)

(...)

Tenlasteleggingen A.393 tot en met A.421 en B.393 tot en met B.421: STEENARENDEN (*Aquila chrysaetos*)

(...)

Tenlasteleggingen A.422 tot en met A.445 en B.422 tot en met B.445: VELDUIL (*Asio flammeus*)

(...)

Tenlasteleggingen A.446 tot en met A.502 en B.446 tot en met B.502: ZWARTE WOUWEN (*Milvus migrans*)

(...)

Tenlasteleggingen A.503 – A.504 en B.503 – B.504 lastens R.S. en C.M.: ZWARTE WOUWEN

(...)

Tenlasteleggingen B.505 tot en met B.518 lastens R.S. en C.M.

(...)

Tenlastelegging B.519 ten aanzien van R.S.

(...)

Tenlasteleggingen B.520-521 ten aanzien van H.V.T.

(...)

Tenlastelegging B.522 ten aanzien van H.V.T. en C.M.

(...)

Tenlasteleggingen C en D: criminele organisatie

151. Onder de tenlasteleggingen C en D worden H.V.T., A.C., R.S. en C.M. vervolgd om wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie.

Deze tenlastelegging werd opgesplitst in een periode voor en na 11 september 2005. De wettelijke omschrijving van het misdrijf criminele organisatie werd vanaf die datum immers gewijzigd door de wet van 10 augustus 2005.

Deze wetwijziging heeft voor het overige weinig relevantie voor de verdere beoordeling. Oorspronkelijk was bepaald in artikel 324*bis*, eerste lid Strafwetboek dat een criminele organisatie werd gekenmerkt door de middelen die zij aanwendde om haar doel te bereiken met name het gebruik van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of de aanwending van commerciële of andere structuren om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken. De aanwezigheid van deze modus operandi werd door de wet van 10 augustus 2005 verplaatst naar het wanbedrijf bedoeld in artikel 324*ter*, §1 Strafwetboek, waarvoor het openbaar ministerie vervolgt.

Oorspronkelijk werd in de Nederlandstalige versie van artikel 324*ter*, §1 Strafwetboek ook de term "deel uitmaken van" gebruikt in plaats van de term "betrokken zijn bij". De wet van 10 augustus 2005 verving "deel uit maken van" zonder enige toelichting naar "betrokken zijn bij". In de Franstalige versie van artikel 324*ter*, §1 Strafwetboek wordt onveranderd de term "en fait partie" gebruikt. Aan deze wijziging kan geen enkel inhoudelijk effect worden toegedicht.

152. Alle beklaagden betwisten deze tenlastelegging in pleitnota / conclusie.

H.V.T. doet dat door algemeen voor te houden dat geen van de hem ten laste gelegde valsheden of daden van gebruik van valse stukken zouden bewezen zijn. Ter zitting herhaalde H.V.T. dat hij niets illegaals heeft gedaan.

A.C. houdt voor dat hij niet wetens en willens deel heeft uitgemaakt van een internationale organisatie; hij zou een dure hobby hebben beoefend maar daaruit nooit enige winst hebben behaald of hebben beoogd. Hij wijst er ook op dat hij behalve H.V.T. de andere beklaagden amper kende. Het loutere feit dat hij bevriend was met H.V.T. en dat zij beiden een interesse in roofvogels deelden zou onvoldoende zijn om te besluiten tot deelname aan een criminele organisatie.

R.S. houdt voor dat er geen sprake was van een criminele organisatie. Dat de "dadergroep" (eigen woorden van de beklaagde) georganiseerd was zou nergens uit blijken, evenmin dat de dadergroep op een bestendige wijze hiërarchisch gestructureerd was. Niet alleen zou hij niet hebben deelgenomen aan strafbare feiten, hij zou ook geen kennis hebben gehad van de illegale vogelvangst. R.S. geeft vervolgens een overzicht van stukken uit het strafdossier waarbij hij er op wijst dat zijn naam daarin nergens wordt vermeld. Materieel en moreel element van het ten laste gelegde misdrijf zouden aldus ontbreken.

Ook C.M. werpt tenslotte op dat niet is voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een criminele organisatie. Dit zou alleszins niet kunnen worden afgeleid uit het enkele gegeven dat een en ander kaderde in een internatio-

nale context. Bovendien zou hij, zelfs als er sprake zou geweest zijn van een criminele organisatie, daarvan niet wetens en willens deel hebben uitgemaakt. Ondergeschikt wijst hij er nog op dat er ook geen sprake was van het minder zwaar bestrafte misdrijf van bendevoorming.

153. Het bestaan van een criminele organisatie is een constitutioneel bestanddeel dat gemeenschappelijk is aan alle in artikel 324ter Strafwetboek vervatte misdrijven. In die onderscheiden specifieke strafbaarstellingen wordt de strafmaat bepaald in functie van de aard van de betrokkenheid van een persoon bij de activiteiten van de criminele organisatie, waarbij rekening wordt gehouden met de plaats van betrokkene in of ten aanzien van de hiërarchie van die organisatie.

De rechtbank gaat daarom eerst na of er sprake was van een criminele organisatie, vooraleer na te gaan of elk van de beklagden daarbij ook wetens en willens betrokken was zoals bedoeld in artikel 324ter, §1 Strafwetboek.

154. Opdat er sprake zou zijn van een criminele organisatie moet luidens artikel 324bis, eerste lid Strafwetboek aan drie voorwaarden gelijktijdig voldaan zijn:

1° het bestaan van een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd

De notie "vereniging" verwijst naar het feitelijk verband dat tussen de personen die de organisatie vormen, moet bestaan. Voor de draagwijdte ervan kan worden verwezen naar de betekenis die daaraan wordt gegeven in het raam van de artikelen 322 e.v. Strafwetboek over de vereniging van boosdoeners, wat onder meer inhoudt dat het verband in zekere mate gestructureerd is en bijvoorbeeld gekenmerkt wordt door het bestaan van een zekere hiërarchie tussen de verschillende leden, de specialisatie van bepaalde bendeleden, het houden van geregelde besprekingen onder de leden,... De criminele organisaties onderscheiden zich echter van de vereniging van boosdoeners doordat ze beter gestructureerd en omvangrijker zijn, een striktere hiërarchie hebben en internationale vertakkingen hebben. Hun structuur is meer bestendig en ze plegen systematisch feiten. Er moeten volgens de tekst van de wet ook minstens 3 personen tot deze vereniging behoren (d.w.z. lid zijn van de criminele organisatie).

Het straf dossier bevat tal van verwijzingen naar informatie die de Belgische onderzoekers hebben verkregen via hun collega's uit het buitenland. Op deze wijze werd een netwerk blootgelegd waarin onder andere worden vernoemd de Franse onderdaan F.I., de Engelse onderdaan R.G., de Spaanse onderdaan J. de A., de Oostenrijkse onderdaan G. K., de Duitse onderdanen K. S.K. en K.S. en de Nederlandse onderdaan J.W. In huidig straf dossier wordt ook regelmatig verwezen naar buitenlandse onderzoeken waarin deze personen werden vernoemd.

De beklagden hebben ter zitting opgemerkt dat geen van deze buitenlandse dossiers (integraal) werden gevoegd bij huidig straf dossier. Bovendien benadrukken zij dat niet al de bovenvermelde buitenlandse personen werden veroordeeld in eigen land (zoals is gebleken uit de navraag door het openbaar ministerie op verzoek van de rechtbank) en dat in huidig straf dossier ook enkel H.V.T., A.C., R.S. en C.M. worden vervolgd.

Naar analogie met de notie "vereniging" in de artikelen 322 e.v. Strafwetboek is voor de beoordeling of er sprake is van een criminele organisatie echter geenszins vereist dat alle leden van de vereniging samen zouden worden vervolgd of zelfs gekend zouden zijn.

In het kader van haar vrije bewijsbeoordeling dient de rechtbank daarom enkel na te gaan of het straf dossier voldoende concrete elementen bevat om met voldoende zekerheid te kunnen spreken van een vereniging in bovenvermelde zin, zonder dat daarvoor elk lid of elke connectie in die vereniging hoeft te worden blootgelegd.

155. De rechtbank is van oordeel dat er wel degelijk sprake was van een vereniging die zich richtte op een illegale handel in (eieren van) (roof-)vogels en CITES-certificaten. Dit gebeurde gedurende meerdere jaren. De vereniging was ook internationaal georganiseerd.

Dit blijkt onder meer uit de volgende elementen:

- De nauwe banden tussen H.V.T. en A.C. zijn onbetwistbaar. Hun rol bij het vervalsen en gebruik maken van vervalste CITES-documenten werd hierboven bij de bespreking van de tenlasteleggingen A en B reeds uitvoerig uiteengezet.
- Tussen H.V.T. en A.C. bestond ook een zekere hiërarchie aangezien H.V.T. A.C. inschakelde voor specifieke taken zoals het aanvragen van CITES-certificaten of het bestellen van pootringen, het opkweken van vogels en het afleveren van vogels van H.V.T. in het buitenland. A.C. werd ook ingeschakeld omdat zijn toenmalige functie van politieambtenaar credibiliteit gaf aan de illegale activiteiten. De activiteiten van A.C. waren ook veel kleinschaliger dan die van H.V.T. die de "M.Z." uitbaatte. Wanneer H.V.T. door een ontevreden klant geïnterpelleerd wordt inzake het niet overeenstemmen van een pootring met het nummer vermeld op het CITES-document voor een sneeuwuil, verwijst hij de klant door naar het gsm-nummer van A.C. (kaft III, kaft computeronderzoek V.T., p. 189).
- H.V.T. schakelde ook meerdere andere Belgische personen in voor zijn illegale activiteiten, zoals zijn ex H.K. die uit het ei gekomen (illegale) vogels voor hem opkweekte, of M.M. die tegen betaling voor hem CITES-certificaten aanvraagde. Hij gebruikte ook de naam van zijn zoon JVT voor de registratie van de kweek van zwarte ooievaar en uitvoervergunningen voor sneeuwuil en vroeg op naam van zijn ex H.K. een exportvergunning voor een sneeuwuil aan in 2002 (zie kaft II, OK1, p. 301 e.v.).
- H.V.T. gaf zich uit als directeur van "M.Z.". Deze zoo bezat geen erkenning of milieuvergunning en was niet toegankelijk voor het publiek. H.V.T. gebruikte dit uithangbord om toegang te verkrijgen tot informatie en kweekprogramma's ingericht door officiële zoo's en dierenparken. Hij ondertekende ook allerhande documenten o.m. verklaringen van herkomst als directeur van M.Z. om een schijn van geloofwaardigheid te wekken. Nochtans bleek uit informatie ingewonnen bij de Zoo van Antwerpen, Dierenpark Planckendael en het Nationaal Instituut voor Natuurwetenschappen dat H.V.T. nooit enige nakweek van vogels heeft aangeboden voor herintroductie in de natuur. Als er al nakweek is geweest, is deze terecht gekomen in het commerciële circuit (kaft II, OK1, p. 112 e.v.).
- Het was ook H.V.T. die in hoofdzaak de internationale contacten onderhield met R.G. (zie o.a. telefonie/pc-onderzoek Kaft II, OK1, pagina 373), met J. de A. (zie o.a. telefonie/pc-onderzoek kaft II, OK1, pagina 382) en met F.I. (zie

o.a. telefonie/pc-onderzoek kaft II, OK1, pagina 389).

Uit de tapmaatregel is gebleken dat H.V.T. met J. de A. de handel in vogels besprak en dat J. de A. zich beklagt over een CITES-controle die bij hem zal plaatsvinden midden oktober 2008 terwijl hij niet over documenten beschikt. H.V.T. belooft de documenten te ondertekenen en per e-mail te bezorgen. Juan zegt dat hij ook de handtekeningen van A.C. nodig heeft, waarop H.V.T. antwoordt dat hij zal proberen dit te regelen. Ook is er sprake van 15 vogels voor R. die hij kwijt moet tegen de CITES-controle en dat "Frank" het transport zal doen. Nadien doet J. verslag van de CITES-controle. V.T. vertelt dat hij een uur op A. heeft ingespraakt. Op 20 oktober 2008 is er een gesprek met G. waarbij ze een afspraak maken in de buurt van Calais en G. vraagt of hij iets vanuit het zuiden wil meenemen en of hij de vogels een week kan houden (kaft telefoontap 0495 517 311, p. 32 en p. 41, p. 44, p. 55).

– De totale verwevenheid van de activiteiten van H.V.T., A.C., R.G. en J. de A. werd in het strafonderzoek ook herhaaldelijk vastgesteld.

Zo werden bij het uitvoeren van het internationale rechtshulpverzoek aan Spanje bij een zoeking bij J. de A. een aantal documenten aangetroffen die rechtstreeks verwijzen naar H.V.T., A.C. en R.G. Het betrof CITES-certificaten, kweekverklaringen en documenten die slechts gedeeltelijk waren ingevuld. Tevens werden 20 roofvogels aangetroffen die volgens de verklaring van J. de A. allemaal verkregen waren via H.V.T., A.C. en R.G. (kleine torenvalken, roodpootvalken, havikarenden, woestijnbuizerd). Het betrof onder meer de havikarenden vermeld in de tenlasteleggingen A.181 tot en met A.185, A.187 en A.189, A.203 tot en met A.209, waarvoor H.V.T. en A.C. in België CITES-certificaten aanvroegen en verkregen. In zijn verklaring van 29 april 2010 ontkende J. de A. eieren, kuikens of vogels uit hun natuurlijke habitats te hebben gestolen. Hij erkende wel dat hij commerciële relaties inzake roofvogels had met H.V.T. en A.C. Hij erkende ook dat de 3 havikarenden die op 21 oktober 2008 in het voertuig van H.V.T. werden aangetroffen, voor hem bestemd waren. Hij erkende tevens dat R.G. hem in de loop van 2008 vroeg om pootringen te vervaardigen. Uit het onderzoek bleek nochtans dat de twee grijze vrouwen en de twee dwergarenden die bij A.C. werden aangetroffen op 10 juli 2008, eind mei – begin juni door J. de A. bij H.V.T. werden gebracht. Deze had geen tijd om ze op te kweken en bracht ze bij A.C. Drie vogels waren al geringd, C. moest de vierde nog zelf ringen. Dezelfde dag werd telefonisch contact opgenomen met G. om in het Verenigd Koninkrijk CITES-documenten aan te vragen voor deze vogels (zie o.m. kaft II, OK1, p. 499). Uit het e-mailverkeer tussen H.V.T. en J. de A. bleek dat deze laatste onder meer grijze vrouwen, dwergarenden en grote trap aanbood.

Bij het uitvoeren van het internationale rechtshulpverzoek aan Frankrijk werden in het voertuig van F.I. een mobiele broedmachine, landkaarten met aanduiding van roofvogelsoorten en pootringen ("LC") van H.V.T. en A.C. gevonden. In de woning van F.I. werden telefoonrepertoria en agenda's gevonden met gegevens over roofvogels en documenten waaronder kweekverklaringen en CITES-certificaten die rechtstreeks verwijzen naar H.V.T. Tijdens zijn verhoor op 7 mei 2010 erkende F.I. dat de mobiele broedmachine via H.V.T. geleverd werd en dat hij Japanse nachtegalen uit het wild ving voor hem. Hij ontkende wel elke betrokkenheid bij illegale handel in roofvogels en hield vol R.G. niet te ken-

nen, niettegenstaande zijn telefoonnummer in zijn telefoonboek genoteerd stond. Uit onderzoek van zijn pc en gsm-toestel bleken veelvuldige contacten met H.V.T. Tevens werd op zijn computer een e-mail aangetroffen van J. de A. waarin hij F.I. waarschuwde voor een bezoek van de politie en schrijft dat hij bij een ondervraging kan verwijzen naar zijn werk als wetenschapper hetgeen hem toelaat vogels te vangen (kaft IV, OK1, p. 178).

Naar aanleiding van een rechtshulpverzoek aan Engeland bij R.G. werd o.a. een handgeschreven document gevonden gericht aan "J." waarbij G. vraagt om een aantal pootringen te bezorgen met specificatie van ringcombinatie, diameter en kleur. In het lijstje komt een vermelding voor die rechtstreeks verwijst naar het stamnummer 7129 dat aan H.V.T. werd toegekend. Deze ringcombinatie werd gebruikt door H.V.T. om een rode wouw te ringen met Belgisch CITES-document. Deze rode wouw zou afkomstig zijn uit hetzelfde ouderpaar dat bij H.V.T. voor 16 nakomelingen zorgde in de periode 2004-2006. Terwijl de rode wouw helemaal niet voorkwam in het kweekboek dat werd aangetroffen op de computer van H.V.T. (kaft II, OK3, pagina 165). Tevens vond men bij G. documenten, onder meer prijslijsten voor roofvogels en een aanvraag voor een CITES-document op naam van G. inzake een dwergarend met pootringen, die verwijzen naar H.V.T.

Op 23 september 2009 poogde men in het kader van het rechtshulpverzoek R.G. te verhoren. Deze antwoordde op alle gestelde vragen "no comment" en weigerde een schriftproef te ondergaan (zie kaft IV, OK2).

Bij de huiszoekingen bij H.V.T. en A.C. werden veel CITES-certificaten aangetroffen afgeleverd aan R.G. G. wordt als contact teruggevonden in hun telefoonbestanden. Uit pc-onderzoek bleken G. en V.T. al jaren intensief per e-mail contact te hebben. De e-mails wijzen op financiële transacties tussen beiden en wijzen er op dat beiden vogels kopen en verkopen in West-Europa aan particulieren, handelaars en zoo's. Er werden gescande documenten gevonden gebruikt door H.V.T. om pootringgegevens van verschillende vogels via e-mail aan R.G. over te maken. Het betreft pootringen van H.V.T. en A.C. H.V.T. en R.G. gebruikten dezelfde pootringen en dezelfde ouderkoppels in hun aanvragen voor CITES-certificaten (zie de tenlasteleggingen A.36-A.136 met betrekking tot dwergarenden en de tenlasteleggingen A.286-A.323 met betrekking tot rode vrouwen). Zij gebruikten elkaars CITES-certificaten om nieuwe nakweek aan te geven (zie de tenlastelegging A.155 met betrekking tot grote trap).

Ook A.C. en R.G. gebruikten dezelfde pootringen om verschillende vogels te legaliseren (zie de tenlasteleggingen A.156-A.209 met betrekking tot havikarenden). De havikarenden waarvoor A.C. en H.V.T. CITES-documenten aanvroegen werden nadien aangetroffen bij J. de A.

De havikarenden waarvoor H.V.T. in België CITES-certificaten verkreeg, werden later aangetroffen in Wales bij R.G. (tenlasteleggingen A.162-A.164 en A.174-A.178) en deze laatste gebruikte deze vogels als oudervogel in zijn kweekverklaringen.

De "LC" ringen die A.C. op vraag van H.V.T. liet maken, werden nadien in Engeland gebruikt door R.G. om CITES-certificaten aan te geven.

Alle losse IBR ringen die tijdens de huiszoeking op 21 oktober 2009 bij H.V.T. werden aangetroffen, werden volgens het Independent Bird Register in het Verenigd Koninkrijk uitgeleend aan R.G.

H.V.T. en A.C. gebruikten illegale ouderparen van kleine torenvalk van R.G. in hun aanvragen. Deze 'nakweek' werd vervolgens aangetroffen bij R.S. (zie de tenlasteleggingen B.505-B.518).

– Binnen deze internationale context had H.V.T. een hiërarchisch hogere positie dan bijvoorbeeld F.I. die voor hem eieren ging stelen in de natuur. Dit is ook duidelijk gebleken tijdens de uitvoering van het internationale rechtshulpverzoek aan Frankrijk waarbij in het voertuig van F.I. een mobiele broedmachine werd aangetroffen die hij van H.V.T. had gekregen en potringen die eveneens afkomstig waren van H.V.T.

– De verklaringen van H.K., de ex-echtgenote van H.V.T. bevestigen dat er vanuit Zuid-Europa jonge vogels werden overgebracht naar M.Z. om daar te worden uitgebroed. Zij bevestigt de vele contacten met J. de A., F.I. en A.C. Ze herkende deze ook op foto (kaft II, OK1, p.188). Ze verklaarde dat er veel meer vogels bij H.V.T. werden grootgebracht dan er geboren werden. In verband met het uithangbord van M.Z. verklaarde zij dat H.V.T. steeds en uitsluitend handelde uit winstbejag (kaft II, OK1, p. 154 e.v.).

– De nauwe banden tussen C.M. en R.S. zijn ook onbetwistbaar. Hun rol bij het vervalsen en gebruik maken van vervalste CITES-documenten werd eveneens hierboven bij de bespreking van de tenlasteleggingen A en B uitvoerig uiteengezet. Ook tussen hen bestond een zekere hiërarchie aangezien C.M. R.S. inschakelde voor het aanvragen van CITES-certificaten en het bijhouden van zijn vogels. De activiteiten van R.S. waren kleinschaliger dan die van C.M., die zelfs plannen had om samen met E. E. een professioneel vogelcentrum te openen.

– Het was C.M. die de internationale contacten onderhield. Dit staat onbetwistbaar vast nu uit de vonnissen van het *Kantongericht* van Pirmasens van 16 november 2010 en van het *Landgericht* van Zweibrücken van 6 juli 2011 die op vraag van de rechtbank door het openbaar ministerie werden opgevraagd, blijkt dat de Duitse onderdanen K. S.K. en de CITES-ambtenaar K. S. strafrechtelijk werden veroordeeld voor het afleveren van valse CITES-papieren. Uit deze vonnissen blijkt dat K. S.K. in de meeste gevallen de CITES-papieren "op toeroep" door buitenlandse staatsburgers als de Oostenrijkse G. K. en C.M. deed. K. S.K. verklaarde dat hij onder meer in 2007 verschillende CITES-certificaten verkreeg van K. S. zonder dat hij in het bezit was van legale ouderdieren en van nakweek. Hij wist dat de dieren door C.M. "georganiseerd" zouden worden en dat het enkel om illegale teelten of natuurlijke onttrekkingen kon gaan. Enkele dagen na de uitgifte van deze CITES-certificaten in Duitsland, komen de betrokken vogels (roodpootvalk, bruine kiekendief, wespendif) via M. in het bezit van R.S. (zie de bespreking onder de tenlasteleggingen B.505-B.518). S.K. bleek tijdens de huiszoeking op 22 augustus 2007 ook in het bezit te zijn van wespendifen afkomstig van C.M. die niet voorzien waren van CITES-certificaten. Uit het vonnis van het *Kantongericht* van Pirmasens blijkt eveneens dat K. S.K. een vale gier en arendbuiszuiders voorzien van valse CITES-certificaten aan C.M. gaf.

– Ook H.V.T. had de nodige connecties met deze Oostenrijkse/Duitse tak van de organisatie. Zijn frequente contacten

met G. K. blijken uit het strafdossier. Naar aanleiding van het rechtshulpverzoek aan Oostenrijk bleek dat G. K. onder meer aasgieren en Afrikaanse zeearenden verkocht heeft die gekweekt waren door H.V.T. In de vermelde Duitse vonnissen komt ook de naam van H.V.T. voor aangezien K. S.K. blijktbaar op 18 april 2005 valse CITES-certificaten heeft aangevraagd voor aasgieren die hij als Duitse teelten aanwees terwijl het niet om eigen teelt ging. Deze CITES-certificaten werden afgeleverd door K. S. Deze aasgieren waren afkomstig van G. K. In ruil voor de CITES-certificaten ontving K. S.K. van G. K. een vale gier. Na het bekomen van een vals CITES-document voor deze vale gier werd hij door S.K. op 14 oktober 2005 afgestaan aan C.M. De boven vermelde aasgieren droegen ringnummers van H.V.T. Nadien werden twee van deze aasgieren door de firma F. verkocht aan M. F. van de roofvogelwachttorens Landskron in Oostenrijk voor 5.500 euro per vogel (zie kaft rechtshulpverzoek aan Nederland, p. 98-99). Een andere aasgier werd door G. K. aan M. H. in Engeland verkocht voor 3.500 Engelse pond. Ook hieruit blijkt de intense samenwerking tussen en de verwevenheid van de illegale activiteiten van alle vermelde personen. – H.V.T./A.C. en C.M./R.S. hadden onderlinge connecties. De naam van R.S. kwam voor het eerst ter sprake bij verhoor van A.C. die enkele vogels van R.S. had. Bij nader onderzoek bleken enkele van de vogels die R.S. van C.M. heeft ontvangen voorzien te zijn van een vervalst CITES-certificaat op naam van H.V.T.

Op basis van de bovenvermelde elementen was er naar het oordeel van de rechtbank sprake van een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurde in de tijd.

2° het "verenigingsoogmerk" met het oogmerk om in onderling overleg misdaden en wanbedrijven te plegen die strafbaar zijn met een gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf;

156. Dit collectief oogmerk behelst het in onderling overleg, d.w.z. het op geconcerteerde wijze plegen van misdrijven, hetzij misdaden, hetzij wanbedrijven die strafbaar zijn met een gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf. Dit was alleszins het geval. De illegale handel van (roof-) vogels gebeurde door het vervalsen en gebruik maken van vervalste CITES-certificaten. Valsheid in geschriften en het gebruik van valse stukken zijn misdaden (artikel 193 e.v. Strafwetboek).

Dat dit in onderling overleg gebeurde tussen de verschillende leden van de organisatie blijkt voldoende uit de aard van de gepleegde misdrijven. Vogeleieren werden in de natuur gestolen, overgebracht en uitgebroed, de vogels moesten worden opgekweekt en geringd, de CITES-documenten werden opgevraagd en vervalst, etc. Zoals hierboven uiteengezet werden deze taken verdeeld onder de leden van de organisatie.

3° het "verenigingsobjectief" om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen;

157. Uit het strafonderzoek is gebleken dat de illegale vogelhandel een zeer lucratieve activiteit is (dit werd voldoende geïllustreerd door het vermogensonderzoek dat bij H.V.T. werd uitgevoerd). Dat dit vaak gebeurde op een indirecte manier, bijvoorbeeld wanneer de beklaagden vogels ruilden

of vogels kregen voor bepaalde diensten, doet daaraan geen afbreuk. De verkrijging van de vermogensvoordelen houdt immers alle voordelen in die direct, dan wel indirect zijn verkregen door het plegen van de misdrijven die door deze bepaling gevisieerd worden.

158. Samengenomen is de rechtbank van oordeel dat er wel degelijk sprake is geweest van een criminele organisatie. Tevens staat vast dat alle beklaagden daarbij wetens en willens betrokken waren (dan wel "deel van hebben uitgemaakt", zie hierboven) zoals bedoeld in artikel 324ter, §1 Strafwetboek. Zoals hierboven reeds vermeld is voor het misdrijf bedoeld in artikel 324ter, §1 Strafwetboek vereist dat de criminele organisatie gebruik maakt van bepaalde middelen en technieken om het collectief oogmerk en het daarmee verbonden objectief te realiseren; een welbepaalde modus operandi is dus vereist.

In casu moet worden vastgesteld dat de criminele organisatie gebruik maakte van listige kunstgrepen en ook commerciële structuren aanwendde om het plegen van haar misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken: eieren of vogels werden uit de natuur gestolen en gesmokkeld, CITES-certificaten werden vervalst, er werd gesjoemeld met pootringen, er werd gebruik gemaakt van de hoedanigheid van politieambtenaar om vogels zonder papier verkocht te krijgen (in het geval van A.C.), ambtenaren werden ingeschakeld om CITES-certificaten af te leveren (in het geval van de Duitse K. S.), vennootschappen werden ingeschakeld voor het witwassen van vermogensvoordelen (in het geval van H.V.T., zie nog verder hieronder), H.V.T. doopte zijn volières zelfs om tot de "M.Z." om zo credibiliteit te verwerven bij zijn (vaak buitenlandse) afnemers en bij dierenparken...

Zoals hierboven vermeld houden alle beklaagden echter voor dat, als er al sprake was van een criminele organisatie, zij niet "wetens en willens" daarbij zouden betrokken geweest zijn.

Die betrokkenheid moet echter goed worden begrepen. Uit de tekst zelf van de wet kan immers worden afgeleid dat lidmaatschap niet veronderstelt dat men in het raam van de criminele organisatie misdrijven pleegt of eraan deelneemt als mededader of medeplichtige. Naast de leden van de organisatie die daadwerkelijk misdrijven plegen of daaraan (strafbaar) deelnemen, kan de organisatie immers ook leden tellen die enkel voor de omkadering zorgen van de criminele structuur zonder daarbij zelf strafbaar te zijn op grond van de bepalingen van strafbare deelneming en van bendevoering. De woorden "wetens en willens" veronderstellen een positieve instelling van de dader, die bijgevolg met kennis van zaken heeft gehandeld. Het algemeen opzet vereist dat de dader kennis heeft van de criminele aard van de organisatie waartoe hij behoort; de persoonlijke intentie om misdrijven binnen de vereniging te plegen of er (strafbaar) aan deel te nemen, is niet vereist; de wil om bij te dragen tot de doelstellingen van de criminele organisatie is evenmin vereist (zie o.a. Grondwettelijk Hof 11 mei 2005, nr. 92/2005, overweging B.5).

Uit de overwegingen die hierboven reeds werden opgesomd moet worden besloten dat geen van de beklaagden op ernstige wijze kan voorhouden dat hij geen kennis had van het feit dat hij deel uitmaakte van een criminele organisatie. Voor H.V.T. en C.M. is dit evident. Zij onderhielden zoals

hierboven vermeld zelf de contacten met de buitenlandse leden van de organisatie. Hun activiteiten waren ook op een schaal die elke vorm van onwetendheid uitsluit. Dit geldt echter ook voor A.C. en R.S. De "goede trouw" waarop zij zich beroepen wordt tegengesproken door de inhoud van het strafdossier maar bovenal door hun eigen verklaringen. A.C. was zeer goed op de hoogte waarmee hij bezig was – en moest dit overigens als politieambtenaar ook zijn. Dit blijkt uit zijn eigen verklaringen, waarin hij eerst stelselmatig de waarheid verdraaide maar uitweidde over de activiteiten van H.V.T. en ook te kennen gaf goed op de hoogte te zijn van de gevolge modus operandi en van de buitenlandse protagonisten. Bovendien mag niet uit het oog worden verloren dat hij zelf actief heeft meegeholpen aan de illegale vogelhandel door CITES-certificaten aan te vragen, pootringen te bestellen, H.V.T. te vergezellen naar het buitenland, etc. Hetzelfde geldt voor R.S. Ook hij kan niet voorhouden dat hij niet wist waarmee hij bezig was, aangezien hij zelf verklaarde reeds vanaf 2004 CITES-certificaten te hebben aangevraagd op vraag van C.M. voor vogels die hij zogezegd zou gekweekt hebben. Hij verklaarde zelfs dat hij op een bepaald ogenblik weigerde dit nog verder te doen, omdat de hoeveelheden aannemelijk moesten blijven.

159. Samengenomen is de rechtbank van oordeel dat de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen C en D, bewezen zijn.

Tenlastelegging E: geen uitvoervergunning bijlage A specimen "in gevangenschap geboren of gefokt"

160. Op basis van de artikelen 5.4 en 7.1 a) van de CITES-Verordening mogen specimens van de in bijlage A bij deze Verordening genoemde soorten die in gevangenschap zijn geboren en gefokt of kunstmatig zijn gekweekt slechts uit de Europese Gemeenschap worden uitgevoerd indien de nodige controles zijn verricht en vooraf bij het douanekantoor waar de uitvoerformaliteiten vervuld worden, een uitvoervergunning is voorgelegd die werd afgegeven door een administratieve instantie van de Lidstaat waar de specimens zich bevinden. Een uitvoervergunning mag enkel worden afgegeven indien aan de in art. 5.2 van de CITES-verordening genoemde voorwaarden is voldaan.

Aangezien de in-, uit- en doorvoer van uitheemse planten en diersoorten een federale bevoegdheid is gebleven, worden en werden de overtredingen van deze bepalingen gestraft overeenkomstig artikel 5 van de wet van 28 juli 1981 houdende goedkeuring van de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dieren plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer (hierna: "CITES-wet").

H.V.T. gedraagt zich wat deze tenlasteleggingen betreft naar de wijsheid van de rechtbank.

161. Naar het oordeel van de rechtbank werden de in de tenlasteleggingen E.1 en E.2 vermelde uitvoervergunningen door H.V.T. aangevraagd op basis van valse kweekverklaringen en valse CITES-certificaten. De rechtbank verwijst in dit verband naar de bespreking onder de tenlasteleggingen A.384 (sneeuwuil) en A.322-323 (rode wouwen).

162. De feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen E.1 en E.2 zijn bewezen voor H.V.T.

Tenlasteleggingen F en G: geen CITES-register

163. Het niet bijhouden van een CITES-register werd oorspronkelijk bestraft op basis van het artikel 5 van de CITES-wet.

Sinds 25 juni 2009 worden inbreuken op de CITES-wet die behoren tot de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest bestraft op basis van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: "DABM") (meer specifiek de artikelen 16.1.1, 11° en 16.6.1, §1 DABM). Dit is ook de scheidingslijn tussen de tenlasteleggingen F en G. Voor bepaalde vogels die worden opgesomd in bijlage IV van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna: "Natuurdecreet") geldt evenwel een zwaardere bestraffing voor het in bezit hebben ervan in strijd met de wettelijke voorschriften (artikel 16.6.3ter DABM).

De feiten werden correct omschreven onder de wetgeving die gold tijdens de incriminatieperiodes. Overtreding van het vermelde verbod is ook strafbaar gebleven. Welke straffen vandaag van toepassing zijn – gelet op artikel 2 Strafwetboek – wordt hieronder besproken bij de beoordeling van de straftoemeting.

164. H.V.T. gedraagt zich wat deze tenlasteleggingen betreft naar de wijsheid van de rechtbank.

Uit het verslag van de CITES-dienst naar aanleiding van de huiszoeking op 21 oktober 2008 bij H.V.T. blijkt dat geen CITES-register kon worden aangetroffen (kaft II, OK1, p. 299).

De feiten voorwerp van de tenlastelegging F.1, zijn bewezen voor H.V.T.

165. A.C. werpt in conclusie op dat hij geen commerciële activiteiten uitvoerde zodat deze regelgeving niet op hem van toepassing was. Ondergeschiedt stelt hij dat hij niet wist dat hij een CITES-register diende bij te houden en dat deze vergetelheid nadien werd rechtgezet.

Uit het strafdossier is gebleken dat A.C. met kennis van zaken met commerciële doeleinden bijlage A vogels heeft gekweekt, gehouden, geruild, te koop aangeboden en verkocht. Dit blijkt tevens uit zijn eigen verklaringen. De rechtbank verwijst in dit verband ook naar de uitvoerige bespreking van zijn aandeel in de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A, B, C en D.

Naar aanleiding van de controle op 10 juli 2008 werd A.C. verhoord door de inspecteur-dierenarts (kaft I, OK 1, pagina 34-35). In deze verklaring erkende hij dat hij geen CITES-register bijhield.

Op 15 oktober 2008 verklaarde A.C. zelf dat hij een paar jaar voordien eens een CITES-register had toegestuurd gekregen van de CITES-dienst omdat hij met 2 vogels zat die door een verandering van de regelgeving CITES-plichtig waren geworden. Hij kon dus niet onwetend zijn van het feit dat hij een CITES-register diende in te vullen voor dergelijke vogels.

De feiten voorwerp van de tenlastelegging F.2, zijn bewezen voor A.C.

166. R.S. voert in conclusie eveneens aan dat hij geen roofvogels hield met overwegend commerciële doeleinden, maar louter als hobby.

Uit het strafdossier is gebleken dat R.S. met kennis van zaken met commerciële doeleinden bijlage A vogels heeft gekweekt, gehouden en geruild. Dit blijkt tevens uit zijn eigen verklaringen. De rechtbank verwijst in dit verband ook naar de uitvoerige bespreking van zijn aandeel in de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A, B, C en D.

Naar aanleiding van de huiszoeking bij R.S. op 13 augustus 2009 werd vastgesteld dat deze sinds juli 2008 geen register van binnenkomst en vertrek meer invulde (kaft II, OK1, p. 328 e.v.).

De feiten voorwerp van de tenlasteleggingen F.3 en G, zijn bewezen voor R.S.

Tenlastelegging H: bezit en verhandeling zonder CITES-certificaat bijlage A specimen

167. Inbreuken op de CITES-Verordening werden oorspronkelijk bestraft op basis van het artikel 5 van de CITES-wet.

Sinds 25 juni 2009 worden inbreuken op de CITES-wet die behoren tot de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest bestraft op basis van het DABM (meer specifiek de artikelen 16.1.1, 11° en 16.6.1, §1 DABM). Voor bepaalde vogels die worden opgesomd in bijlage IV van het natuurdecreet geldt evenwel een zwaardere bestraffing voor het in bezit hebben ervan in strijd met de wettelijke voorschriften (artikel 16.6.3ter DABM).

De feiten werden correct omschreven onder de wetgeving die gold tijdens de incriminatieperiodes. Overtreding van het vermelde verbod is ook strafbaar gebleven. Welke straffen vandaag van toepassing zijn – gelet op artikel 2 Strafwetboek – wordt hieronder besproken bij de beoordeling van de straftoemeting.

168. H.V.T. gedraagt zich wat de tenlasteleggingen H.1 en H.2 betreft naar de wijsheid van de rechtbank.

A.C. werpt in conclusie op dat hij niet deelnam aan de handel van H.V.T. en enkel te goeder trouw enkele CITES-certificaten invulde. De tenlastelegging H.3 wordt niet betwist door A.C., maar hij werpt op dat deze vogels en eieren hem bezorgd werden door H.V.T. en dat hij door hem gebruikt en misleid werd.

Onder de tenlasteleggingen A en B werd uitvoerig uiteengezet dat de CITES-certificaten voor de vogels van Bijlage A vermeld in de tenlastelegging H.1 werden afgeleverd op basis van de foute veronderstelling dat aan de voorwaarden voor de afgifte ervan was voldaan en dat de gegevens vermeld in de certificaten niet met de werkelijkheid overeenstemden. Bijgevolg dienen deze certificaten op basis van het artikel 11 van de CITES-Verordening als nietig te worden beschouwd en werden deze vogels verhandeld zonder geldig CITES-certificaat.

De feiten voorwerp van de tenlastelegging H.1, zijn bewezen voor H.V.T. en A.C.

Gelet op het feit dat A.C. enkel voor bepaalde feiten onder de tenlastelegging A wordt veroordeeld, waarvan de vroegste datum zich situeert op 5 mei 2007, dient hij te worden vrijgesproken voor de periode die hieraan voorafgaat. Tevens wordt hij enkel veroordeeld voor de feiten met betrekking tot de vogels waarvoor hij onder de tenlasteleggingen A en B als mededader veroordeeld wordt (Afrikaanse zeearend, Amerikaanse zeearend, dwergarend, havikarend, kleine torenvalk, rode wouw, steenarend, velduil en zwarte wouw).

Tijdens de huiszoeking bij H.V.T. op 21 oktober 2008 werden de in de tenlastelegging H.2 vermelde vogels aangetroffen. Uit het verslag van de CITES-dienst blijkt dat deze niet voorzien waren van geldige CITES-certificaten (kaft II, OK1, p. 288-298).

De feiten voorwerp van de tenlastelegging H.2, zijn bewezen voor H.V.T.

Tijdens de controle op 10 juli 2008 bij A.C. werd door de CITES-dienst vastgesteld dat de in de tenlastelegging vermelde vogels en eieren niet voorzien waren van geldige CITES-certificaten (kaft I, OK1, p. 29-31).

De feiten voorwerp van de tenlastelegging H.3 zijn bewezen voor A.C.

Tenlastelegging I: geen bewijs legale herkomst bijlage B specimen

169. Inbreuken op de CITES-Verordening werden oorspronkelijk bestraft op basis van het artikel 5 van de CITES-wet.

Sinds 25 juni 2009 worden inbreuken op de CITES-wet die behoren tot de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest bestraft op basis van het DABM (meer specifiek de artikelen 16.1.1, 11° en 16.6.1, §1 DABM).

De feiten werden correct omschreven onder de wetgeving die gold tijdens de incriminatieperiodes. Overtreding van het vermelde verbod is ook strafbaar gebleven. Welke straffen vandaag van toepassing zijn – gelet op artikel 2 Strafwetboek – wordt hieronder besproken bij de beoordeling van de straftoemeting.

170. H.V.T. gedraagt zich wat de tenlasteleggingen I.1 en I.2 betreft naar de wijsheid van de rechtbank.

Alle in de tenlasteleggingen I.1 en I.2 vermelde vogels zijn opgenomen in de Bijlage B bij de CITES-Verordening. Op basis van het artikel 8 lid 5 van de CITES-Verordening gelden de verbodsbepalingen van artikel 8 lid 1 ook voor specimen van de soorten genoemd in bijlage B, behalve indien ten genoegen van de bevoegde autoriteit van de Lidstaat is aangetoond dat die specimen verkregen werden en, indien zij niet uit de Gemeenschap afkomstig zijn, daarin werden binnengebracht overeenkomstig de geldende wetgeving inzake de instandhouding van de wilde flora en fauna.

Uit het verslag van de huiszoeking bij H.V.T. op 21 oktober 2008 van de CITES-dienst blijkt dat de in de tenlastelegging I.1 vermelde vogels aanwezig waren zonder dat zij voorzien waren van een bewijs van legale oorsprong (kaft II, OK1, p. 288-299).

Tijdens een controle van de op 21 oktober 2008 in beslag

gestelde vogels bij H.V.T. op 4 mei 2009 werd een bleke zanghavik aangetroffen. Volgens H.V.T. was dit exemplaar op 21 oktober 2008 niet aanwezig want uitgeleend aan de Zoo van Antwerpen in het kader van een kweekproject. Hij kon geen bewijs van legale oorsprong voor deze vogel voorleggen (kaft III, OK3, p. 8).

De feiten voorwerp van de tenlasteleggingen I.1 en I.2, zijn bewezen voor H.V.T.

Tenlastelegging J: gebruik van klapvallen

171. Het gebruik maken van vallen voor het bemachtigen (of doden) van vogels was op het moment van de tenlasteleggingen verboden op grond van het inmiddels opgeheven artikel 9, §1 van het koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaamse Gewest.

Overtreding van deze verplichting werd oorspronkelijk bestraft door artikel 58 van het Natuurdecreet.

Eenzelfde verbod is met ingang van 1 september 2009 opgenomen in artikel 16 van het besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 met betrekking tot soortenbescherming en soortenbeheer ("Soortenbesluit"). De vermelde strafbepalingen uit het natuurdecreet werden met ingang van 25 juni 2009 dan weer overgeheveld naar DABM (meer specifiek de artikelen 16.1.1, 16° en 16.6.1, §1 DABM).

De feiten werden correct omschreven onder de wetgeving die gold tijdens de incriminatieperiodes. Overtreding van het vermelde verbod is ook strafbaar gebleven. Welke straffen vandaag van toepassing zijn – gelet op artikel 2 Strafwetboek – wordt hieronder besproken bij de beoordeling van de straftoemeting.

172. H.V.T. wijst er in pleitnota op dat de klapvallen niet allen vangklaar waren en dat hij geen intentie had om er vogels mee te vangen maar dat de vallen dienden om een rattenprobleem aan te pakken.

Uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat deze feiten wel degelijk bewezen zijn.

Bij de controle door ANB op 21 oktober 2008 bij H.V.T. te S. werden 8 klapvallen, waarvan 1 vangklaar opgesteld, aangetroffen. Er waren sporen van waadvogels in deze zone en de opstelling van de klapvallen wees ook op een plaats waar waadvogels worden gevangen. Bij de controle door ANB op 4 mei 2009 bij H.V.T. te S. werden 6 klapvallen aangetroffen, waarvan slechts 1 niet vangklaar stond opgesteld (kaft II, OK1, pagina 404). Met 1 van de klapvallen was een huismus gevangen. Bovendien was zelfs in de klapval die bij de controle niet vangklaar stond opgesteld, lokaas aanwezig.

Deze klapvallen stonden opgesteld om te gebruiken. Dat er enkele op het specifieke moment van de controle niet vangklaar waren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Dat in 1 van de dichtgevallene klapvallen een levende bruine rat werd aangetroffen doet evenmin afbreuk aan deze vaststellingen. De klapvallen zijn immers niet selectief en waren duidelijk bedoeld om vogels mee te vangen. Dat H.V.T. er een gewoonte van maakte om ook zelf vogels te vangen blijkt trouwens uit de verklaring van H.K. op 23 maart 2009: "(...)

Ik kan ook nog verklaren dat Hans destijds af en toe zelf kleine zangvogels ving. Hij gebruikte daarvoor het stukje tuin, helemaal achteraan. Ik weet dat hij vallen gebruikte. Ik heb meermaals vogels die in de vallen zaten, vrijgelaten. Ik heb zelfs een keer de vallen in de vijver gegooid. Ik weet dat hij in de kelder netten had maar ik weet niet of hij die ook gebruikte. (...)" (kaft II, OK1, pagina 160).

De feiten, voorwerp van de tenlastelegging J.1 en J.2, zijn bewezen voor H.V.T.

Tenlastelegging K: onder zich hebben van mistnetten

173. Het onder zich hebben van mistnetten voor het vangen (of verdelgen) van vogels was op het moment van de tenlasteleggingen verboden op grond van het inmiddels opgeheven artikel 9, §2 van het koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaamse Gewest. Overtreding van deze verplichting werd oorspronkelijk ook bestraft door artikel 58 Natuurdecreet.

Eenzelfde verbod is met ingang 1 september 2009 opgenomen in artikel 16 Soortenbesluit. De vermelde strafbepalingen uit het Natuurdecreet werden met ingang van 25 juni 2009 dan weer overgeheveld naar het DABM (meer specifiek artikelen 16.1.1, 16° en 16.6.1, §1 DABM).

De feiten werden correct omschreven onder de wetgeving die gold tijdens de incriminatieperiodes. Overtreding van het vermelde verbod is ook strafbaar gebleven. Welke straffen vandaag van toepassing zijn – gelet op artikel 2 Strafwetboek – wordt hieronder besproken bij de beoordeling van de straftoemeting.

174. H.V.T. wijst er in pleitnota op dat de mistnetten nog in de verpakking waren.

Dit laatste klopt maar gedeeltelijk. Bij de controle door ANB op 21 oktober 2008 werd ook een mistnet gevonden waarin zich vogelpluimpjes bevonden (kaft II, OK2, pagina 54). Bovendien stelt de wet het "onder zich hebben" van mistnetten strafbaar, zonder meer.

De feiten, voorwerp van de tenlastelegging K, zijn bewezen voor H.V.T.

Tenlastelegging L: bij zich houden van kast- en klapvallen

175. Het bij zich houden van netten, strikken, stroppen, lok-aas, giftige stoffen en van enig ander tuig geschikt om jaagbaar wild te vangen, te doden of om het vangen of doden van dat wild te vergemakkelijken is volgens artikel 19 Jachtdecreet te allen tijde verboden. Tot 25 juni 2009 was een overtreding van dit verbod strafbaar op grond van hetzelfde artikel. Deze strafbepaling werd met ingang van 25 juni 2009 overgeheveld naar het DABM (meer specifiek de artikelen 16.1.1, 4° en 16.6.1, §1 DABM).

De feiten werden correct omschreven onder de wetgeving die gold tijdens de incriminatieperiodes. Overtreding van het vermelde verbod is ook strafbaar gebleven. Welke straffen vandaag van toepassing zijn – gelet op artikel 2 Strafwetboek – wordt hieronder besproken bij de beoordeling van de straftoemeting.

176. H.V.T. wijst er in pleitnota op dat de kastvallen niet allen vangklaar waren en dat hij niet op de hoogte was van de vereiste afmetingen voor een vrije opening.

Bij de controles door ANB op 21 oktober 2008 en op 4 mei 2009 werden inderdaad kastvallen aangetroffen (kaft II, OK2, pagina 55-56 en kaft II, OK1, pagina 403). De kastvallen hadden geen vrije opening waarbinnen een cirkel met diameter van 6,5 cm kan worden getrokken. De wet stelt het "bij zich houden" van dergelijke kastvallen strafbaar. H.V.T. maakt niet aannemelijk dat er sprake zou zijn geweest van een onoverkomelijke dwaling in zijn hoofd.

Tenlastelegging M: niet-invullen van een rode inventaris

177. Zowel bij H.V.T., A.C. als R.S. werd vastgesteld dat zij geen rode inventaris hadden ingevuld voor de in dagvaarding vermelde vogels.

H.V.T. gedraagt zich wat deze tenlastelegging betreft naar de wijsheid van de rechtbank.

A.C. geeft in conclusie toe dat hij effectief heeft nagelaten om de roofvogels op de rode inventaris te vermelden maar werpt op dat aangezien ondertussen is gebleken dat de havikarenden, de kleine torenvalken en de dwergarenden niet zijn eigendom waren en niet door hem waren gekweekt deze vogels niet door hem maar door H.V.T. dienden te worden geïnventariseerd.

R.S. werpt in conclusie op dat de strafbepalingen die onder deze tenlastelegging worden geciteerd werden opgeheven bij decreet van 30 april 2009 zodat hij op basis van artikel 2 Strafwetboek niet meer kan worden veroordeeld voor deze feiten.

178. De rechtbank merkt op dat de feiten op zich niet worden betwist. De juridische argumenten van A.C. en R.S. houden echter geen steek.

De verplichting tot het houden van een zogenaamde "rode inventaris" voor de in de dagvaarding onder tenlasteleggingen M.1-M.3 vermelde vogels, was oorspronkelijk opgenomen in artikel 7bis van het koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaamse Gewest. Deze verplichting richtte zich tot de "houder" van deze vogels. A.C. was in ieder geval houder van deze vogels en het feit of deze juridisch zijn eigendom waren, noch of hij deze vogels zelf kweekte doen dus ter zake.

Overtreding van deze verplichting werd oorspronkelijk bestraft door artikel 58 van het Natuurdecreet.

De verplichting tot het bijhouden van een rode inventaris is blijven bestaan maar wordt vanaf 1 september 2009 geregeld in artikel 48 Soortenbesluit. Ook dit artikel richt zich expliciet tot de individuele "vogelhouder".

Het decreet van 30 april 2009, waar R.S. naar verwijst, heeft inderdaad de strafbepalingen met ingang van 25 juni 2009 overgeheveld naar het DABM. De feiten zijn op grond van artikel 16.1.1, 16° en 16.6.1, §1 DABM strafbaar gebleven. Voor bepaalde vogels die worden opgesomd in bijlage IV van het natuurdecreet geldt evenwel een zwaardere bestraffing

voor het in bezit hebben ervan in strijd met de wettelijke voorschriften (artikel 16.6.3*ter* DABM).

De aan H.V.T., A.C. en R.S. onder de respectievelijke tenlasteleggingen M.1, M.2 en M.3 ten laste gelegde feiten zijn derhalve bewezen. Zij werden correct omschreven onder de wetgeving die gold tijdens de incriminatieperiodes. De wettelijke verplichting tot het houden van een rode inventaris is blijven bestaan en is ook strafbaar gebleven. Welke straffen van toepassing zijn gelet op artikel 2 Strafwetboek wordt hieronder besproken bij de beoordeling van de straftoemeting.

Tenlasteleggingen N en O: onder zich hebben van beschermde vogels

179. Artikel 5 van het inmiddels opgeheven koninklijk besluit van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaamse Gewest bevatte een principieel verbod om te allen tijde en om het even waar de in de tenlasteleggingen N.1-N.3 vermelde vogels onder zich te hebben. Daarvan kon slechts worden afgeweken voor zover het ging om in gevangenschap geboren en gekweekte vogels (artikel 1), die geldig geringd waren (artikel 7*ter*) en voor zover de kweker in het bezit was van een legaal verkregen ouderpaar en de afstamming kon bewezen worden van het ouderpaar dat legaal in gevangenschap aanwezig was (artikel 7*bis*). Overtreding van deze verplichting werd oorspronkelijk bestraft door artikel 58 van het Natuurdecreet.

Eenzelfde verbod is met ingang van 1 september 2009 opgenomen in artikel 12 van het Soortenbesluit. De vermelde strafbepalingen uit het natuurdecreet werden met ingang van 25 juni 2009 (dit is ook de scheidingslijn tussen de tenlasteleggingen N en O) dan weer overgeheveld naar het DABM (meer specifiek artikelen 16.1.1 16° en 16.6.1, §1 DABM). Voor bepaalde vogels die worden opgesomd in bijlage IV van het natuurdecreet geldt evenwel een zwaardere bestraffing voor het in bezit hebben ervan in strijd met het overtreden van wettelijke voorschriften (artikel 16.6.3*ter* DABM).

De feiten werden correct omschreven onder de wetgeving die gold tijdens de incriminatieperiodes. Overtreding van het vermelde verbod is ook strafbaar gebleven. Welke straffen vandaag van toepassing zijn – gelet op artikel 2 Strafwetboek – wordt hieronder besproken bij de beoordeling van de straftoemeting.

180. Zoals hierboven reeds vermeld werpt R.S. op dat deze tenlastelegging onduidelijk zou zijn. Er wordt ten gronde geen verweer gevoerd. De rechtbank heeft reeds gemotiveerd dat van een onduidelijke tenlastelegging geen sprake is.

Voor de vogels vermeld in deze tenlastelegging N.1 werden tijdens de huiszoeking bij R.S. op 14 augustus 2009 (kaft II, OK1, pagina 327 e.v.) CITES-certificaten aangetroffen waarvan hierboven reeds werd gemotiveerd dat zij vervalst waren (zie voor de 4 roodpootvalken tenlasteleggingen B.505, 507, 508 en 509, voor de vale gier tenlastelegging B.506, voor de wespandief tenlastelegging B.516 en voor de 2 bruine kiekendieven tenlasteleggingen B.517 en B.518). Er was dus geen ouderpaar aanwezig voor deze vogels en geen geldig bewijs dat deze vogels in gevangenschap werden geboren. Zoals hierboven vermeld gebeurde dit ook wetens en wilens. Het was voor R.S. verboden deze vogels onder zich te houden. Dat niet alle vogels werden aangetroffen op het mo-

ment van de huiszoeking doet niet ter zake aangezien niet wordt betwist dat R.S. ze op een gegeven moment tijdens de incriminatieperiode wel onder zich heeft gehad.

De feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen N.1 en O, zijn bewezen voor R.S.

181. A.C. werpt in conclusie op dat hij niet in het bezit is geweest van illegale vogels. Hij vraagt daarom ook de vrijgave van de nog niet vrijgegeven vogels.

Het gaat wat de tenlastelegging N.2 betreft om de 3 jonge rode wouwen, 2 jonge dwergarenden en 2 dode grijze wouwen (in diepvries) die werden aangetroffen bij de aanvalkelijke controle op 10 juli 2008 (kaft I, OK1, pagina 64). Er was geen ouderpaar aanwezig voor deze vogels en geen geldig bewijs dat deze vogels in gevangenschap werden geboren. Dit kon ook niet, gelet op de uitleg die A.C. toen al gaf over de wijze waarop hij in het bezit ervan was gekomen. Het was A.C. dus wel degelijk verboden om deze vogels onder zich te hebben.

De feiten, voorwerp van de tenlastelegging N.2, zijn bewezen voor A.C.

182. H.V.T. voert geen specifiek verweer met betrekking tot deze tenlastelegging. De in de tenlastelegging vermelde vogels werden bij hem aangetroffen tijdens de huiszoeking op 21 oktober 2008 (kaft II, OK2, pagina 40 e.v.). Er was geen ouderpaar aanwezig voor deze vogels en geen geldig bewijs dat deze vogels in gevangenschap werden geboren. Het was voor H.V.T. verboden deze vogels onder zich te houden

De feiten, voorwerp van de tenlastelegging N.3, zijn bewezen voor H.V.T.

Dossier onder referte II

Feiten en beoordeling

183. Het openbaar ministerie heeft H.V.T. en zijn echtgenote E.V.T. tevens rechtstreeks gedagvaard voor inbreuken op artikel 505, 3° Strafwetboek, dit is het zogenaamde "tweede witwasmisdrijf". Dit artikel stelt strafbaar "*zij die zaken, bedoeld in artikel 42, 3° [Strafwetboek], omzetten of overdragen met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden*".

184. Het openbaar ministerie onderscheidt daarin 2 periodes, voor en na 1 september 2007. Deze datum is de inwerkingtreding van een wetswijziging die de omschrijving van het tweede witwasmisdrijf wijzigde waardoor moet worden aangenomen dat het om voortdurende misdrijven gaat (zie o.a. B. MEGANCK, "Witwassen" in X (ed.), *Postal memorialis*, Mechelen, Kluwer, 2012).

Wat de feiten voor die datum betreft – feiten die enkel H.V.T. worden ten laste gelegd onder A.1 tot en met A.6 – merkt de rechtbank echter op dat deze feiten – waartussen er geen termijn is die ruimer is dan de verjaringstermijn van 5 jaar en voor zover bewezen – de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde strafbaar opzet met de feiten gepleegd na 1 september 2007 – feiten die hem ten laste wor-

den gelegd onder B.1 en B.2. De verjaring met betrekking tot het ten laste gelegde begint bijgevolg slechts te lopen vanaf het laatste feit (tenlastelegging B.2: 29 juni 2010). De verjaring van de strafvordering is op heden dus voor geen van deze feiten ingetreden.

185. H.V.T. en E.V.T. werpen in pleitnota op dat de dagvaarding onder referte II onduidelijk zou zijn. E.V.T. werpt ook op dat zij reeds buiten vervolging werd gesteld door de raadkamer voor het misdrijf witwassen en hiervoor dus niet langer kan worden vervolgd door het openbaar ministerie met een rechtstreekse dagvaarding.

186. In de dagvaarding onder referte II komen de feitelijke gedragingen die aan de beklagden worden ten laste gelegd samengevat op het volgende neer:

– zij zouden de vermogensvoordelen afkomstig van de illegale handel in roofvogels en gecijferd op 835.800 euro (zie stuk 84 van huidig dossier GE.27.F1.6857/09 dat verwijst naar het navolgend proces-verbaal 997 dd. 14/05/2009 in het dossier GE.21.F1.8479/08), hebben witgewassen en dit in 2 fasen:

namelijk in een 1ste fase... (tenlasteleggingen A)

– door de gelden vanuit het privévermogen van H.V.T. over te dragen naar H. EN J. BVBA, waarbij deze geldtransfers werden ingeboekt op de rekening-courant als zijnde verschuldigd door de vennootschap aan H.V.T. (zie stuk 81 van het strafdossier; zie ook stuk 170 en 176 onderaan),

– onder meer door de volgende overschrijvingen naar de KBC-rekening 733-0081279-23 op naam van H. EN J. BVBA vanuit de [rekening...] op naam van H.V.T. en vanuit de [rekening...] op naam van H.V.T. (zie stuk 35 e.v.):

	Bank van de overschrijver	Bedrag	Datum
1.	Argenta	12.000 euro	02/08/2004
2.	Argenta	50.000 euro	03/01/2005
3.	Argenta	16.000 euro	06/06/2005
4.	Argenta	11.000 euro	25/07/2005
5.	Argenta	4.000 euro	31/07/2005
6.	KBC	16.029,18 euro	18/10/2005
Totaal		109.029,18 euro	

en in een tweede fase... (tenlasteleggingen B)

– door de gelden terug over te dragen naar het privévermogen van H.V.T. (rechtstreeks of via tussenpersonen of andere vennootschappen) (zie ook verwerking van de rekening courant van H. EN J. BVBA en de vele 'terugbetalingen' aan H.V.T.: stuk 170 en 177)

– onder meer door

1. debitering van de KBC-vennootschapsrekening [...] op naam van H. EN J. BVBA (verwerking via rekening courant op 30/09/2010; zie stuk 177), en dit door uitgifte van een cheque (met nummer 243542) voor een bedrag van 200.000 euro en geïnd op [rekening ...] op naam van E.V.T. en met H.V.T. als volmachtouder

Te A. (toenmalige zetel van H. EN J. BVBA) op 17/06/2010 (zie ook stuk 188, 197 en 209)

2. omzetting van het bedrag van 112.344,65 euro (vanuit de interne [rekening...] gekoppeld aan de [rekening ...] op naam van E.V.T. en met H.V.T. als volmachtouder) in een bankcheque met nummer ... en geïnd op de rekening op naam van notaris voor de aankoop van een stuk bouwgrond gelegen te A. op naam van E.V.T. voor een be-

drag van 120.000 euro

Te A. op 29/06/2010 (zie ook stuk 197 en 201)

Ter terechtzitting van 4 november 2013 heeft het openbaar ministerie verduidelijkt dat de dagvaarding onder tenlastelegging A moet worden aangevuld met "te A., tijdens de periode van 2 augustus 2004 tot en met 18 oktober 2005". Tevens verduidelijkte het openbaar ministerie dat de ten laste gelegde feiten verwijzen naar de overschrijvingen vermeld in de onder de tenlastelegging A vermelde tabel en dienen te worden genummerd als de tenlasteleggingen A.1 tot en met A.6. Deze feiten onder de tenlasteleggingen A.1 tot en met A.6 worden alleen aan H.V.T. ten laste gelegd.

De feiten onder de tenlasteleggingen B.1 en B.2 worden zowel aan H.V.T. als aan E.V.T., als mededaders, ten laste gelegd.

187. Het verweer van de beklagden kan in die zin worden gevolgd dat een ruim begrepen saisine – d.w.z. waarbij de rechtbank zou moeten oordelen of het totaalbedrag van 835.800 euro integraal werd witgewassen door middel van het hierboven geschetste proces in 2 fasen en waarbij de verwijzing in de dagvaarding naar specifieke overschrijvingen en transacties louter bij wijze van voorbeeld ("onder meer") zou gelden – niet zou toelaten aan de rechtbank om *in concreto* na te gaan welke feitelijke gedragingen precies wel of niet worden gevisieerd binnen een zeer ruime periode.

Uit de opbouw van de dagvaarding en uit de verduidelijkingen die daaraan werden gebracht door het openbaar ministerie op de terechtzitting van 4 november 2013 (zie hierboven) blijkt echter duidelijk dat de saisine van de rechtbank beperkt is tot de als tenlasteleggingen A.1, A.2, A.3, A.4, A.5, A.6, B.1 en B.2. genummerde en in de tijd precies gesitueerde overschrijvingen en transacties. De rechtbank dient derhalve te oordelen of deze specifieke overschrijvingen en transacties – en enkel deze – kunnen worden beoordeeld als witwasmisdrijven zoals hierboven omschreven.

Het verweer van E.V.T. dat zij buiten vervolging werd gesteld door de raadkamer bij beschikking van 15 april 2013 mist in dat opzicht ook elke grondslag aangezien de tenlastelegging waarvoor zij oorspronkelijk in verdenking en uiteindelijk buiten vervolging werd gesteld in het dossier onder referte I was "een bedrag van 62.230,32 euro te hebben overgeschreven op het rekeningnummer ... van notaris ... voor de aankoop van een stuk grond gelegen te E. met een totale oppervlakte van 550 m², voor een bedrag van 55.000 euro (exclusief registratiekosten en notariskosten) en verleden op het kantoor van notaris ..." en dit "te S.-L. op 14.12.2007". Dit is een andere overschrijving/transactie en dus een andere feitelijke gedraging dan diegene waarvoor het openbaar ministerie rechtstreeks heeft gedagvaard onder de huidige tenlasteleggingen A.1 tot en met A.6 en B.1 tot en met B.2.

188. Voor het tweede witwasmisdrijf volstaat de kennis van de illegale herkomst van de witgewassen zaken, zonder dat het precieze basismisdrijf moet gekend of vermeld worden. De vaststelling, uit de begeleidende en feitelijke omstandigheden, dat elke legale herkomst of oorsprong uitgesloten is, volstaat. Het tweede witwasmisdrijf vereist wel een bijzonder opzet, namelijk de bedoeling de illegale herkomst te verbergen of te verdoezelen of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ont-

komen aan de rechtsgevolgen van zijn daden.

189. Dat in een eerste fase door H.V.T. gelden werden overgeschreven naar de vennootschap H. EN J. BVBA die afkomstig waren van zijn handel in vogels staat vast.

Dit blijkt uit zijn eigen verklaringen (zie verhoor op 29 april 2011 in navolgend proces-verbaal 3708-2011, strafdossier referte II, p. 140) in verband met de KBC-rekening:

"Vraag: Welke is de herkomst van de gelden die van deze rekening werden overgeschreven naar de vennootschapsrekening?"

Antwoord: Ik zal niet ontkennen dat een gedeelte van deze gelden zeer waarschijnlijk afkomstig zijn van de opbrengsten uit de handel in roofvogels maar anderzijds zullen bepaalde overschrijvingen toch kunnen gekoppeld worden aan andere inkomsten zoals privégeden, verdiensten uit verkopen van onroerende goederen, weddes, enz."

en verder in verband met de Argenta-rekening:

"Vraag: het lijkt erop dat deze rekening nogal veel wordt gebruikt voor betalingen die te maken hebben met vogelhandel. Indien de verrichtingen te maken hebben met de handel in vogels, zijn hiervoor dan de nodige facturen opgesteld? Waar is de boekhouding van de vennootschap die deze handelingen heeft gesteld?"

Antwoord: Zoals reeds gezegd: ik ben pas overgegaan tot de oprichting van een vennootschap om mijn handel in vogels in onder te brengen vanaf november 2008. Tot dan was er geen boekhouding of facturenstroom. Het was allemaal privé."

en nog

"Vraag: de vennootschap heeft een hoge oplopende schuld aan U opgebouwd via verrichtingen over de rekening courant. Welke is hiervan de reden van welke is de herkomst van die gelden?"

Antwoord: Wanneer de vennootschap in geldnood zat, heb ik aangevuld met mijn privégeden omdat ik geen kredieten wou aangaan. De herkomst van deze gelden zijn zoals reeds gezegd en toegegeven voor een groot gedeelte afkomstig van mijn handel in roofvogels. Anderzijds heb ik ook wel privékapitaal vergaard. Ik heb in mijn carrière, ook al in de jaren tachtig, huizen gekocht, verbouwd en verkocht. Een mens vergaart in zijn carrière ook zo een bepaald kapitaal."

Zijn verwijzingen naar niet-nader geïdentificeerde privé-geldstromen ten spijt, gaf H.V.T. met andere woorden toe dat de verdachte overschrijvingen naar de vennootschap H. EN J. BVBA wel degelijk afkomstig waren van zijn handel in roofvogels. Zoals hierboven bij de bespreking van het strafdossier onder referte I vermeld, ging het om een illegale handel met vervalste documenten. H.V.T. had hier uiteraard zelf kennis van.

Uit de verdere verwerking en aanwending van deze geldstromen – hierboven de "2de fase" van het witwassen genoemd – zoals deze in kaart werden gebracht in het verdere witwasonderzoek, blijkt ook dat hij hiermee de bedoeling had deze illegale herkomst te verbergen of te verdoezelen. Dat het hier ging om een doelbewuste systematiek blijkt ook uit het verder onderzoek dat een totale verwevenheid aan-

toonde tussen de (persoonlijke) rekeningen van H.V.T., E.V.T. en H. EN J. BVBA en later ook van M.Z. Zo konden ook in 2008-2009 verrichtingen worden vastgesteld die in verband kunnen gebracht worden met de handel in vogels, zowel op een privérekening van E.V.T., als op een vennootschapsrekening van H. EN J. BVBA en op een privérekening van H.V.T. (zie navolgend proces-verbaal 002566-2013, pagina 214).

H.V.T. wijst er in pleitnota nog op dat de storting van 16.029,18 euro niet mag worden meegerekend aangezien dit een soort rechtzetting voor een eerdere storting diezelfde dag zou betreffen. Dit blijkt geenszins uit het strafdossier. De overschrijving gebeurde weliswaar met de vermelding dat het om een 'rechtzetting' zou gaan, maar een equivalent bedrag waarvoor deze rechtzetting diezelfde dag zou zijn gebeurd wordt nergens in het overzicht van bankverrichtingen vermeld.

De feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1 tot en met A.6, zijn bewezen voor H.V.T.

190. Dat deze gelden door H.V.T. in een tweede fase doelbewust weer uit de vennootschap werden gehaald blijkt voldoende uit de modus operandi van de tenlasteleggingen B.1 en B.2 – nader omschreven in de stukken van het strafdossier waarnaar in de dagvaarding wordt verwezen – die voor hem eveneens bewezen zijn.

E.V.T. werpt in pleitnota op dat zij niet heeft gehandeld met het bijzonder opzet zoals vereist voor het tweede witwasmisdrijf. Zij wordt echter vervolgd als mededader (artikel 66 Sw) en in die hoedanigheid is niet vereist dat zij handelde met hetzelfde bijzonder opzet als de hoofddader. Het volstaat dat zij wetens en willens haar medewerking aan het witwasmisdrijf heeft verleend.

Dat zij enkel titularis was van een bankrekening om er alledaagse aankopen mee te doen en dat zij voor de rest niet op de hoogte zou zijn geweest van de verrichtingen die haar echtgenoot H.V.T. met deze rekening zou hebben gedaan, komt de rechtbank niet geloofwaardig over. Op de rekening van E.V.T. waarop H.V.T. een volmacht had, werd alleen in juni 2010 al een bedrag van 212.000 euro ontvangen van de rekeningen van H.V.T. en H. EN J. BVBA (strafdossier referte II, p. 197). Gelden op deze rekening werden via een interne rekening van Argenta omgezet in bankcheques om vervolgens te dienen voor de aankoop van het onroerend goed in te A. of deze cheques werden geïnd via bijvoorbeeld de rekening ... op naam van H.V.T. (rekening in beslag). Het is niet aannemelijk dat E.V.T. hierover onwetend was; de aankoop van het onroerend goed te A. op haar naam bewijst dit trouwens.

De tenlasteleggingen B.1 en B.2 zijn ook voor E.V.T. bewezen.

Straf

Algemeen

191. De beklaagden waren gedurende jaren betrokken bij een criminele organisatie met internationale vertakkingen die beschermde vogelsoorten aan de natuur onttrok, van valse

CITES-certificaten voorzag en op de illegale markt verhandelde.

De vogels waren alle opgenomen in Bijlage I van het CITES-Verdrag en Bijlage A van de CITES-Verordening. Deze vogels behoren tot de meest bedreigde en kwetsbare vogelsoorten en genieten de hoogste beschermingsstatus. Handelsactiviteiten met betrekking tot deze vogels zijn principieel uitgesloten.

Met behulp van valse kweekverklaringen, aanvraagformulieren en fraude met potringen werden de vogels voorgesteld alsof zij bij de beklagden in gevangenschap gefokt en geboren werden.

Op die manier bekwamen de beklagden CITES-certificaten en werden de vogels verhandelbaar.

De beklagden deden zich voor als ornithologen en dierenvrienden, maar handelden uit puur winstbejag of met het oog op het uitbreiden van hun collectie zeldzame vogelsoorten.

Zij hebben bewust de controle op het handelsverkeer en de traceerbaarheid van deze vogels onmogelijk gemaakt door te frauderen met kweekverklaringen, CITES-certificaten en potringen en door geen CITES-register bij te houden.

Zij hebben een zeer lucratieve handel op touw gezet. Volgens de eigen prijslijst van H.V.T. werden een havikarend verkocht voor 10.000 euro, een Amerikaanse zeearend voor 5.000 euro, een Afrikaanse zeearend voor 6.000 euro en een dwergarend voor 5.000 euro.

De internationale handel in bedreigde planten- en diersoorten heeft een omvang en een lucrativiteit bereikt die de internationale drugs- en wapentrafië evenaart. De beklagden hebben handig gebruik gemaakt van de gebrekkige handhaving van de regelgeving inzake de bescherming van bedreigde planten- en diersoorten.

192. Voor elk van de door de beklagden verhandelde vogelsoorten geldt bovendien dat hun aantallen in het wild reeds sterk achteruit gaan onder meer door vernietiging van hun verblijfplaatsen, door milieuverontreiniging en door menselijke activiteiten zoals jacht, vergiftiging en vangst. Het betrof bijgevolg zeer kwetsbare populaties.

Door eieren en kuikens van deze vogels te onttrekken aan de natuur wordt het biologisch evenwicht en dus het ecosysteem nog meer aan het wankelen gebracht.

De beklagden pleegden een rechtstreekse en onomkeerbare aanslag op de biodiversiteit.

De Europese Gemeenschap investeert miljoenen in de bescherming en instandhouding van deze soorten. De meeste van deze vogels staan ook in Bijlage I van de Vogelrichtlijn.

Ook de nationale wetgeving inzake vogelbescherming en jacht werd herhaaldelijk met de voeten getreden.

De beklagden hebben uit geldgewin, maar onder het mom van natuurbehoud en liefhebberij, de nationale en internati-

onale inspanningen tot behoud van deze soorten ernstig ondermijnd.

Al deze vogels behoorden tot het levend patrimonium dat toebehoort aan de internationale gemeenschap. De beklagden hebben dit patrimonium geplunderd.

H.V.T.

193. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen, A.1-A.502, B.1-B.52a, B.53-B.502, B.520-B.522, C, D, E.1-E.2, F.1, H.1-H.2, I.1-I.2, J.1-J.2, K, L.1-L.2, M.1 en N.3 in het dossier onder referte I en de tenlasteleggingen A.1-A.6 en B.1-B.2 in het dossier onder referte II, zijn voor H.V.T. de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

(...)

De zwaarste straf voor deze beklagde is dus deze voor de tenlasteleggingen A en B onder referte II, namelijk een gevangenisstraf van 15 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van 26 tot 100.000 euro of één van die straffen alleen.

194. H.V.T. werd in het verleden reeds veroordeeld wegens stedenbouwkundige inbreuken en voor een verkeersinbreuk. Hij voldoet nog aan de wettelijke voorwaarden om uitstel van de tenuitvoerlegging van zijn straf te kunnen krijgen.

195. H.V.T. had zonder twijfel de voornaamste rol in dit strafdossier. Hij wordt ook veroordeeld voor het grootste aantal feiten.

Naast de algemene overwegingen in verband met de straftoemeting die hierboven werden gemaakt, dient voor H.V.T. vooral te worden gewezen op de uiterst manipulatieve wijze waarop hij te werk ging. Daarbij springt vooral zijn "M.Z." in het oog die als dekmantel diende voor zijn activiteiten. Onder het mom van natuurbescherming bracht H.V.T. net grote schade toe aan de biodiversiteit. Deze cynische vaststelling wordt nog best geïllustreerd door het uithangbord van de "M.Z." waarbij voorbijgangers lessen kregen in natuurbehoud. Er kon daarvoor geen slechtere leraar zijn dan H.V.T.

Hij was ook diegene die de meeste internationale contacten onderhield binnen het raam van de criminele organisatie. Zijn illegale inkomsten werden witgewassen door gebruik te maken van een bedrijf dat hij samen met zijn zoon runde.

Bovenal is ter terechtzitting gebleken dat H.V.T. tot op vandaag geen enkel schuldinzicht heeft. De talrijke valsheden en malversaties worden door hem afgedaan als administratieve slordigheden. Hij blijft zich opwerpen als een uiterst succesvol kweker van roofvogels terwijl de bewezen verklaarde tenlasteleggingen en alle elementen uit het strafdossier aantonen dat van dat verhaal geen spaander overblijft.

196. Zoals hierboven reeds werd gemotiveerd onder de randnummers 78-79 is er volgens de rechtbank geen sprake van een overschrijding van de redelijke termijn van de strafvervolgging, zodat er ook geen redenen zijn om daarmee rekening te houden bij het uitspreken van de straf (artikel 21ter

Voorafgaande Titel Wetboek Strafvordering).

197. Gelet op deze overwegingen met betrekking tot de straf-toemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete de meest gepaste straffen zijn voor H.V.T., onder meer met het doel om recidive te voorkomen.

Een effectieve geldboete komt tegemoet aan de zware maatschappelijke kost die de bewezen verklaarde feiten hebben veroorzaakt. Deze geldboete wordt wel gemilderd om overbestrafing te vermijden gelet op de verbeurdverklaring van belangrijke bedragen.

De feiten werden gepleegd voor en na 1 januari 2012 zodat de geldboete overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 (zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011) met 50 opdecimien wordt verhoogd.

Een deel van de gevangenisstraf wordt opgelegd met uitstel. Dit moet gelden als voldoende waarschuwing voor de toekomst.

198. De beklagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimien). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

A.C.

199. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.63-A.70, A.74-A.80, A.122-A.131, A.181-A.190, A.196-209, A.249-A.259, A.415-A.421, A.435-A.445, A.500-A.502, B.314, B.317, B.318 en B.320, C, D, F.2, H.1 (enkel voor de feiten na 5 mei 2007 en enkel wat de vogels Afrikaanse zeearend, Amerikaanse zeearend, dwergarend, havikarend, kleine torenvalk, rode wouw, steenarend, velduil en zwarte wouw betreft), H.3, M.2 en N.2 in het dossier onder referte I zijn voor A.C. de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

(...)

De zwaarste straf voor deze beklagde is dus deze voor de tenlasteleggingen F en H (referte I), namelijk een gevangenisstraf van 6 maanden tot 5 jaar en een geldboete van 26 tot 50.000 euro of één van die straffen alleen.

200. A.C. heeft een blanco strafrechtelijk verleden.

201. De rol van A.C. was minder groot dan die van H.V.T. Hij werkte actief mee aan de illegale handel van H.V.T., onder meer door voor hem CITES-certificaten aan te vragen, door hem te vergezellen naar het buitenland, enz. Zoals

hierboven bij de bespreking van de verschillende tenlasteleggingen uitvoerig werd gemotiveerd, kan A.C. zich alleszins niet beroepen op onwetendheid of goede trouw.

Bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat A.C. op het moment van de feiten werkzaam was als inspecteur bij de federale politie. Hij heeft het vertrouwen dat mag worden gesteld in dergelijke functie zeer beschaamd door zich in te laten met valsheden en betrokken te zijn bij een criminele organisatie. Hij heeft dit vertrouwen ook misbruikt. Uit het strafdossier blijkt immers dat hij door zijn functie bij de politie vertrouwen kon wekken bij potentiële afnemers.

Ter terechtzitting bleek dat ook A.C. tot op heden geen enkel schuldinzicht heeft. Hij blijft volhouden aan het verhaal van de vriend die in zijn vertrouwen werd beschaamd. Dit verhaal wordt echter volledig ontkracht door de inhoud van het strafdossier en de voor hem bewezen verklaarde tenlasteleggingen.

202. Zoals hierboven reeds werd gemotiveerd onder de randnummers 78-79 is er volgens de rechtbank geen sprake van een overschrijding van de redelijke termijn van de strafvervolgning, zodat er ook geen redenen zijn om daarmee rekening te houden bij het uitspreken van de straf (artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek Strafvordering).

203. Gelet op deze overwegingen met betrekking tot de straf-toemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete de meest gepaste straffen zijn voor A.C., onder meer met het doel om recidive te voorkomen.

Een effectieve en voldoende hoge geldboete komt tegemoet aan de zware maatschappelijke kost die de bewezen verklaarde feiten hebben veroorzaakt.

De feiten werden gepleegd voor en na 1 januari 2012 zodat de geldboete overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 (zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011) met 50 opdecimien wordt verhoogd.

De gevangenisstraf wordt opgelegd met uitstel. Dit moet gelden als voldoende waarschuwing voor de toekomst.

204. De beklagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimien). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

R.S.

205. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.503-504, B.52b, B.227, B.233, B.235, B.505-B.514, B.516-B.519, C, D, F.3, G, M.3, N.1 en O in het dos-

sier onder referte I, zijn voor R.S. de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

(...)

De zwaarste straf voor deze beklaagde is dus deze voor de tenlasteleggingen F.3, G, N.1 en O (referte I), namelijk een gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar en een geldboete van 100 tot 500.000 euro of één van die straffen alleen.

206. R.S. kreeg in het verleden reeds de gunst van de opschorting en hij werd ook al eens veroordeeld voor feiten van illegale vogelvangst. Hiermee wordt in het kader van dit strafdossier uiteraard rekening gehouden. Hij voldoet nog aan de wettelijke voorwaarden om uitstel van de tenuitvoerlegging van zijn straf te kunnen krijgen.

207. De rol van R.S. is te vergelijken met die van A.C. Net zoals laatstgenoemde de nodige hand- en spandiensten leverde voor H.V.T., deed R.S. dit voor C.M. Zoals hierboven bij de bespreking van de verschillende tenlasteleggingen uitvoerig werd gemotiveerd kan R.S. zich evenmin beroepen op onwetendheid of goede trouw. Hij was betrokken bij een criminele organisatie.

Ter terechtzitting bleek dat ook R.S. tot op heden geen enkel schuldinzicht heeft. Hij blijft volhouden aan het verhaal van de vriend die in zijn vertrouwen werd beschaamd. Dit verhaal wordt echter volledig ontkracht door de voor hem bewezen verklaarde tenlasteleggingen en door de inhoud van het strafdossier.

208. Zoals hierboven reeds werd gemotiveerd onder de randnummers 78-79 is er volgens de rechtbank geen sprake van een overschrijding van de redelijke termijn van de strafvervolgning, zodat er ook geen redenen zijn om daarmee rekening te houden bij het uitspreken van de straf (artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek Strafvordering).

209. Gelet op deze overwegingen met betrekking tot de straf-toemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete de meest gepaste straffen zijn voor R.S., onder meer met het doel om recidive te voorkomen.

Een effectieve en voldoende hoge geldboete komt tegemoet aan de zware maatschappelijke kost die de bewezen verklaarde feiten hebben veroorzaakt.

De feiten werden gepleegd voor en na 1 januari 2012 zodat de geldboete overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 (zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011) met 50 opdecimen wordt verhoogd.

De gevangenisstraf wordt opgelegd met uitstel (met uitzondering van de reeds ondergane voorhechtenis). Dit moet gelden als voldoende waarschuwing voor de toekomst.

210. De beklaagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage

bedraagt 150 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

C.M.

211. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.503-A.504, B.52b, B.227, B.233, B.235, B.503-B.514, B.516-B.518, B.522, C en D in het dossier onder referte I, zijn voor C.M. de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de straf voor het zwaarst bestrafte misdrijf.

(...)

De zwaarste straf voor deze beklaagde is dus deze voor de tenlasteleggingen A en B (referte I), namelijk een gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar en een geldboete van 26 tot 2.000 euro.

212. C.M. werd in het verleden al eens veroordeeld wegens drugsfeiten. Hij voldoet nog aan de wettelijke voorwaarden om uitstel van de tenuitvoerlegging van zijn straf te kunnen krijgen.

213. De rol van C.M. was groter dan die van R.S. Hij schakelde laatstgenoemde in bij zijn illegale activiteiten, zeer te vergelijken met de wijze waarop H.V.T. A.C. inschakelde. Hij onderhield ook internationale contacten binnen het raam van de criminele organisatie.

Ter terechtzitting bleek dat ook C.M. tot op heden geen enkel schuldinzicht heeft.

214. Zoals hierboven reeds werd gemotiveerd onder de randnummers 78-79 is er volgens de rechtbank geen sprake van een overschrijding van de redelijke termijn van de strafvervolgning, zodat er ook geen redenen zijn om daarmee rekening te houden bij het uitspreken van de straf (artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek Strafvordering).

215. Gelet op deze overwegingen met betrekking tot de straf-toemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde gevangenisstraf en geldboete de meest gepaste straffen zijn voor C.M., onder meer met het doel om recidive te voorkomen.

Een effectieve en voldoende hoge geldboete komt tegemoet aan de zware maatschappelijke kost die de bewezen verklaarde feiten hebben veroorzaakt.

De feiten werden gepleegd voor en na 1 januari 2012 zodat de geldboete overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 (zoals gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011) met 50 opdecimen wordt verhoogd.

De gevangenisstraf wordt voor de helft opgelegd met uitstel. Dit moet gelden als voldoende waarschuwing voor de toekomst.

216. De beklagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

E.V.T.

217. De bewezen verklaarde feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen B.1-B.2 in het dossier onder referte II, zijn voor E.V.T. de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

De feiten kunnen worden bestraft met een gevangenisstraf van 15 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van 26 tot 100.000 euro of met één van die straffen alleen (artikel 505 Strafwetboek).

218. E.V.T. heeft een blanco strafrechtelijk verleden. Zij heeft meegewerkt aan het witwassen van de vermogensvoordelen die haar echtgenoot H.V.T. verkreeg uit zijn illegale handel in (roof-)vogels.

219. Gelet op deze overwegingen met betrekking tot de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde geldboete de meest gepaste straf is voor E.V.T., onder meer met het doel om recidive te voorkomen.

Een effectieve en voldoende hoge geldboete komt tegemoet aan de zware maatschappelijke kost die de bewezen verklaarde feiten hebben veroorzaakt.

De feiten werden gepleegd na 1 maart 2004 en voor 1 januari 2012 zodat de geldboete overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 (zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003) met 45 decimen wordt verhoogd.

220. De beklagde moet een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklagde moet ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

Bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen ten aanzien van H.V.T. en E.V.T.

221. In het dossier onder referte I vordert het openbaar ministerie om H.V.T. op grond van de artikelen 42 en 43bis

Strafwetboek te veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 835.800 euro (waarvan volgens de schriftelijke vordering 68.075,68 euro in beslag is gesteld op de spaarrekening), zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen.

Het openbaar ministerie vordert in de dagvaarding onder referte II ook om zowel H.V.T. als E.V.T. overeenkomstig art. 42 en 43bis Strafwetboek te veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van hetzelfde bedrag van 835.800 euro, waarvan volgens de schriftelijk vordering in beslag werd gesteld

- Argenta-rekening op naam van H.V.T. (saldo op 08/02/2013: 139.127 euro – zie stuk 194);
- Argenta-rekening op naam van H.V.T. (saldo op 08/02/2013: 73.553 euro – zie stuk 192);
- en het onroerend goed gelegen te A... in eigendom toebehorende aan E.V.T.

222. De bijzondere verbeurdverklaring wordt met andere woorden zowel in het dossier onder referte I als in het dossier onder referte II gevorderd.

De rechtbank merkt vooreerst op dat, waar de schriftelijke vordering van het openbaar ministerie in het dossier onder referte II eveneens is gebaseerd op de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek, de vermogensvoordelen uit het witwasmisdrijf niet kunnen worden gelijkgesteld met de witgewassen vermogensvoordelen. De "*vermogensvoordelen van het witwasmisdrijf*" slaan op de voordelen die de witwasser ingevolge de witwasactiviteiten zou hebben gekregen, m.a.w. op zijn "loon" of zijn verdiensten, zoals bijvoorbeeld de commissie die een stroman ontvangt bij de uitvoering van wisselverrichtingen of de winsten of vergoeding die een medeplichtig wisselkantoor boekt (zie o.a. F. VAN VOLSEM, "Witwassen. De misdrijven", *T.Strafr.* 2011, 418 en de verwijzingen aldaar).

Van dergelijke vermogensvoordelen is *in casu* alleszins geen sprake.

223. Voor zover het openbaar ministerie met zijn vordering in het dossier onder referte II de verbeurdverklaring wil bekomen van het "*voorwerp van het witwasmisdrijf*" kan deze vordering niet gebaseerd zijn op de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek, maar wel op artikel 505, 6de lid Strafwetboek.

Artikel 505, 6de lid Strafwetboek bepaalt immers dat de in het artikel 505, 1ste lid, 3° Strafwetboek, bedoelde zaken het voorwerp zijn van de door deze bepalingen bedoelde misdrijven in de zin van artikel 42, 1° Strafwetboek, en worden verbeurd verklaard ten aanzien van alle daders, mededaders of medeplichtigen van die misdrijven, ook al heeft de veroordeelde die zaken niet in eigendom. Die straf mag evenwel geen schade berokkenen aan de rechten die derden op de voor verbeurdverklaring vatbare goederen kunnen doen gelden. Zo die zaken niet in het vermogen van de veroordeelde kunnen worden aangetroffen, gaat de rechter over tot een raming van de geldwaarde ervan en heeft de verbeurdverklaring betrekking op een daarmee overeenstemmend geldbedrag. In dat geval kan de rechter dat bedrag evenwel verminderen teneinde de veroordeelde geen onredelijk zware straf op te leggen.

Deze verbeurdverklaring is verplicht en vereist ook geen schriftelijke vordering van het openbaar ministerie.

Daardoor rijst de vraag wat *in casu* kan worden beschouwd als het voorwerp van de bewezen verklaarde witwasmisdrijven.

Zoals hierboven werd gemotiveerd houdt een goed begrip van de dagvaarding in dat de rechtbank niet vermag te oordelen of het totaalbedrag van 835.800 euro – dit is de raming door het openbaar ministerie van de rechtstreeks uit de illegale vogelhandel verkregen vermogensvoordelen (zie hieronder) – integraal werd witgewassen. De rechtbank heeft daarom ook enkel de witwashandelingen omschreven in de specifieke tenlasteleggingen A.1-A.6 en B.1-B.2 bewezen verklaard.

Het voorwerp van de witwasmisdrijven wordt alleszins en noodzakelijk beperkt tot deze tenlasteleggingen.

Bovendien moet rekening worden gehouden met de toegepaste witwaspraktijken. Als zaken het voorwerp zijn van verschillende opeenvolgende witwashandelingen door een bepaalde beklaagde, kunnen die zaken lasten hem immers slechts één keer worden verbeurd verklaard. Als witwaspraktijken zoals in dit geval bestaan in het debiteren (inkomende stortingen) en het crediteren (uitgaande betalingen) van een rekening, mag de rechtbank niet het totaalbedrag van die verrichtingen als voorwerp van het witwasmisdrijf verbeurd te verklaren (zie o.a. F. VAN VOLSEM, "Witwassen. De misdrijven", *T.Strafr.* 2011, 420).

Aldus beperkt de rechtbank het bedrag dat het voorwerp van de bewezen verklaarde witwasmisdrijven uitmaakt tot de bedragen die op 17 juni 2010 uit de vennootschap H. EN J. BVBA werden gehaald bij de witwastransacties vermeld in de tenlasteleggingen B.1 en B.2, dit zijn respectievelijk 200.000 euro en 120.000 euro, dus in totaal 320.000 euro (zie strafdossier referte II, navolgend proces-verbaal 002525-2013, p. 205).

Er dient vastgesteld dat dit voorwerp van het misdrijf zich nog in het patrimonium van de witwasser(s) E.V.T. en H.V.T. bevindt.

Deze sommen werden immers verder witgewassen, onder meer door de aankoop door E.V.T. van het inbeslaggenomen onroerend goed gelegen te A. (2 a 51 ca) met een waarde van 112.344,65 euro (zie navolgend proces-verbaal 007539/2013, pagina 303 dossier referte II).

Op grond van artikel 505, 6de lid Strafwetboek dringt de verbeurdverklaring van dit onroerend goed zich aldus op als voorwerp van het witwasmisdrijf en dit zowel ten aanzien van H.V.T. als ten aanzien van E.V.T. Dit is een objectconfiscatie (zie o.a. E. FRANCIS, "Algemene principes van de bijzondere verbeurdverklaring en het beslag in strafzaken", *T.Strafr.* 2011, p. 306 e.v.).

Het resterende bedrag aan witgewassen vermogensvoordelen van 207.655,35 euro (320.000 euro – 112.344,65 euro) kan eveneens worden teruggevonden in het vermogen van één van de veroordeelde witwassers, namelijk de geldsommen die in beslag werden genomen op Argenta-rekening ... op naam van H.V.T. (saldo op 08/02/2013: 139.127 euro – zie

stuk 194 dossier referte II) en Argenta-rekening ... op naam van H.V.T. (saldo op 08/02/2013: 73.553 euro – zie strafdossier referte II, p. 192). Het is immers irrelevant dat deze geldsommen aanvankelijk op andere bankrekeningen werden overgeschreven; het patrimonium van de witwasser(s) moet als één geheel worden beschouwd (zie o.a. F. VAN VOLSEM, "Witwassen. De misdrijven", *T.Strafr.* 2011, 412). Ook wat deze geldsommen betreft, moet de verbeurdverklaring, als voorwerp van het witwasmisdrijf, tot het bedrag van 207.655,34 euro worden uitgesproken op grond van artikel 505, 6de lid Strafwetboek en dit zowel ten aanzien van H.V.T. als ten aanzien van E.V.T. Ook dit is een objectconfiscatie.

224. Wat nu de vordering tot bijzondere verbeurdverklaring op grond van de artikelen 42 en 43bis Strafwetboek in het dossier onder referte I betreft, dient vooreerst opgemerkt dat wanneer eenzelfde persoon schuldig is aan een misdrijf dat illegale vermogensvoordelen heeft voortgebracht en aan latere feiten van witwassen van die illegale vermogensvoordelen – zoals hier bij H.V.T. het geval is door de onderscheiden bewezen verklaarde tenlasteleggingen in de dossiers onder referte I en II – deze voordelen tegen hem slechts eenmaal kunnen worden verbeurd verklaard (zie o.a. Cass. 4 september 2007, P.07.0219.N, NC 2007, 248, noot E. FRANCIS; Cass. 11 december 2007, P.07.0305.N, NC 2008, 207).

Het door het openbaar ministerie gevorderde bedrag van 835.800 euro aan geraamde wederrechtelijke vermogensvoordelen dient daarom in ieder geval reeds te worden verminderd met het bedrag aan witgewassen vermogensvoordelen van 320.000 euro dat, zoals hierboven gemotiveerd, als het voorwerp van het witwasmisdrijf verplicht wordt verbeurd verklaard.

Dit bedrag van 835.800 euro is gesteund op een voorlopige raming van de vermogensvoordelen van H.V.T. door de onderzoekers van de federale politie (navolgend proces-verbaal 000997/2009 van 14 mei 2009). De berekening gebeurde aan de hand van

- een lijst die werd verkregen via de CITES-dienst waarop alle CITES-aanvragen werden geregistreerd voor de periode 2003-2008 op naam van H.V.T., M.Z. en J.V.T. (in totaal 253 exemplaren);
- een aantal facturen die aangetroffen werden in de woning van H.V.T. waaruit duidelijk kan afgeleid worden wat de minimum en de maximum prijzen waren die gehanteerd werden tijdens de verkoop van vogels; en
- een aantal mailberichten aangetroffen op de computer van H.V.T. waaruit blijkt welke kostprijs bepaalde specimens dienden te hebben.

De onderzoekers benadrukken in dit navolgend proces-verbaal ook dat bij deze voorlopige raming nog geen rekening werd gehouden met bijvoorbeeld de CITES-documenten die H.V.T. liet aanvragen door A.C. en M.M. en dat er voor een aantal specimens nog geen verkoopprijzen voorhanden waren zodat deze niet werden meegerekend.

H.V.T. wijst er in pleitnota op dat niet individueel zou worden aangetoond voor welke bedragen iedere vogel afzonderlijk werd verkocht, dat er geen vaste prijslijsten waren, dat sommige vogels effectief voor een minder groot bedrag werden verkocht dan op de lijst,...

Aangezien het niet-witgewassen gedeelte van de vermogensvoordelen niet werd gevonden in het vermogen van H.V.T., heeft de bijzondere verbeurdverklaring betrekking op een daarmee overeenstemmend bedrag.

Het equivalente bedrag voor de totale vermogensvoordelen wordt door de rechtbank naar billijkheid geraamd op het door het openbaar ministerie geraamde bedrag van 835.800 euro. Er moet immers worden vastgesteld dat het om een voorlopige raming ging waarbij nog tal van elementen ontbraken. Het reële bedrag aan vermogensvoordelen zal dus in ieder geval nog groter zijn geweest.

De bijzondere verbeurdverklaring van het gedeelte van de vermogensvoordelen dat niet het voorwerp uitmaakt van de verplichte verbeurdverklaring als voorwerp van het witwas-misdrijf, namelijk 515.800 euro (835.800 euro – 320.000 euro) dringt zich ten aanzien van H.V.T. op, aangezien het maatschappelijk onaanvaardbaar is dat deze beklagde voordeel zou putten uit de gepleegde misdrijven.

Verdeling van de gerechtskosten in dossier onder referte I

225. R.S. werpt in conclusie op dat hij, bij veroordeling, niet dient in te staan voor de totaliteit van de gerechtskosten. Hij wijst er op dat quasi het volledige onderzoek werd gevoerd lastens H.V.T.

Wanneer verschillende personen uit hoofde van eenzelfde misdrijf worden veroordeeld, worden zij op grond van artikel 50 Strafwetboek hoofdelijk tot de gerechtskosten veroordeeld. Wel is vereist dat de totaliteit van de kosten waartoe veroordeeld wordt, veroorzaakt werd door het misdrijf of door die misdrijven uit hoofde waarvan de strafrechtelijke veroordeling wordt uitgesproken.

De rechtbank kan op grond van artikel 50, derde lid Strafwetboek ook één of meer veroordeelden vrijstellen van de hoofdelijkheid, mits zij de redenen van die vrijstelling opgeeft en het door ieder persoonlijk te dragen aandeel in de kosten bepaalt.

De rechtbank stelt vast dat H.V.T., A.C., R.S. en C.M. allen worden veroordeeld voor dezelfde tenlastelegging van betrokkenheid bij een criminele organisatie (tenlasteleggingen C en D).

De rechtbank stelt bij nazicht van de reeds tijdens het gerechtelijk onderzoek begrote kostenstaten vast dat het overgrote deel van de gerechtskosten werd veroorzaakt door enerzijds reis- en verblijfskosten (tot aan de mededeling van het strafdossier door de onderzoeksrechter, in totaal 3.875,28 euro in verband met de uitgevoerde rogatoire opdrachten in het Verenigd Koninkrijk en Nederland) en anderzijds uit buitengewone kosten (tot aan de mededeling van het strafdossier door de onderzoeksrechter in totaal 35.228,26 euro) waarvan het overgrote deel bestaat uit kosten voor het uitgevoerde telefonieonderzoek (inclusief telefoontap). Ook na het inleiden van de zaak werden nog omvangrijke kostenstaten toegezonden voor het uitvoeren van de rogatoire opdrachten (in het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Spanje, voorlopig voor een totaalbedrag van 5.777,23 euro).

Deze gerechtskosten werden gemaakt om de criminele orga-

nisatie waar deze beklagden in betrokken waren volledig in kaart te brengen.

De rechtbank is echter van oordeel dat wat deze gerechtskosten betreft, wel een onderscheid kan worden gemaakt tussen enerzijds H.V.T. en A.C. (die zoals hierboven werd gemotiveerd binnen de criminele organisatie nauw samenwerkten) en anderzijds R.S. en C.M. (die eveneens binnen de criminele organisatie nauw samenwerkten).

Het overgrote deel van de gemaakte gerechtskosten heeft immers specifiek betrekking op telefonieonderzoek naar H.V.T. en A.C. en op de rogatoire opdrachten die werden uitgevoerd voor verder onderzoek naar de buitenlandse contacten (in het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Nederland en Spanje) die zij hadden.

Er dient echter te worden vastgesteld dat ook naar R.S. en C.M. specifiek onderzoek gebeurde waarvoor kosten werden gemaakt (zie bijvoorbeeld het telefonieonderzoek naar C.M. waarvoor o.a. een factuur van 2.640,69 euro werd ingediend).

In die omstandigheden past het R.S. en C.M. gedeeltelijk vrij te stellen van de hoofdelijkheid van de totaliteit van de gerechtskosten.

226. H.V.T. en A.C. worden daarom hoofdelijk veroordeeld tot 19/20 van de gemaakte gerechtskosten en R.S. en C.M. hoofdelijk voor 1/20 daarvan.

Bestemming van de inbeslaggenomen vogels

227. Op grond van artikel 6, §4 van de CITES-wet wordt – desgevallend na opmaak van een geactualiseerde overzichtslijst van de vogels en de plaatsen waar zij in beslag zijn gesteld – de verbeurdverklaring bevolen van alle wegens de thans bewezen verklaarde inbreuken op deze wet in beslag genomen vogels (dood of levend), onderdelen van vogels en eieren, alsook eventuele nakweek. Dit geldt voor zover deze nog niet werden teruggezonden of vernietigd, dan wel vrijgegeven tijdens het gerechtelijk onderzoek (zie kافت VI, kافت teruggave).

Voor het geven van een bestemming aan de verbeurd verklaarde specimina die geschikt en verenigbaar is met de doelstellingen en bepalingen van de CITES-Verordening, zal worden gehandeld in overeenstemming met artikel 16, lid 3 van de CITES-Verordening.

De beklagden worden op grond van artikel 6, §4 van de CITES-wet tevens veroordeeld tot de onkosten van de terugzendingen die niet door de staat van uitvoer werden betaald, tot de kosten van expertises, van het vervoer naar de bewaarcentra, van het slachten, van het vernietigen en van de bewaring tot aan de datum van het vonnis, met betrekking tot de vogels waarvoor zij veroordeeld werden.

Burgerrechtelijk

Vordering van VOGELBESCHERMING VLAANDEREN VZW

228. Deze burgerlijke partij vordert om H.V.T., A.C., R.S. en C.M. hoofdelijk te veroordelen tot betaling van:
– een vergoeding van 15.250,00 euro voor morele en mate-

riële schade, te vermeerderen met de intresten,
– een rechtsplegingsvergoeding van 1.210,00 euro.

VOGELBESCHERMING VLAANDEREN VZW werpt op dat zij zich als natuurvereniging specifiek inzet voor de bescherming van alle in het wild levende vogels en inheemse zoogdieren. Eén van haar speerpunten is de internationale vogelhandel en de bedreiging van de biodiversiteit die hiermee gepaard gaat. VOGELBESCHERMING VLAANDEREN VZW voegt een aantal stukken bij haar conclusie om deze specifieke activiteiten wat roofvogels betreft aan te tonen.

De vereniging is van oordeel dat de ten laste gelegde feiten rechtstreeks raken aan haar statutaire belangen, zodat zij ook de vereiste hoedanigheid heeft om een schadevergoeding te vorderen. Zij verwijst daarvoor onder andere naar recente rechtspraak van het Hof van Cassatie in verband met het Verdrag van Aarhus. Zo de rechtbank zou oordelen dat de vereniging niet het vereiste belang heeft, vraagt zij om hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Wat de morele schadevergoeding betreft, wijst zij er op dat de illegale praktijken en zeker die van H.V.T. gebeurden onder een bedrieglijke dekmantel van het streven naar natuurbescherming en vogelbescherming. Hierdoor zou de vereniging ten aanzien van haar vrijwilligers en het ruimere publiek ook in haar goede naam en aanzien worden geschaad. Vermits de hoegrootheid van deze morele schade niet met mathematische precisie kan worden vastgesteld, wordt zij gelet op de getroffen ecologische rechtsgoederen (beschermde en bedreigde avifauna) en de specifieke acties van VOGELBESCHERMING VLAANDEREN VZW op dit front, naar billijkheid begroot op 15.000 euro. De burgerlijke partij benadrukt dat in voorliggende zaak een grote hoeveelheid vogels en eieren aan het natuurlijk milieu werd onttrokken en moedwillig een internationaal certificatiesysteem werd omzeild.

Wat de materiële schade betreft wijst zij op de kosten van achternaageloop en administratieve kosten die werden geleden. Deze schade wordt ook naar billijkheid begroot op een bedrag van 250 euro.

VOGELBESCHERMING VLAANDEREN VZW wijst er tenslotte op dat het niet van belang is dat sommige beklagden meer feiten op hun kerfstok hebben dan anderen, aangezien elk feit heeft bijgedragen tot de schade van de vereniging.

229. R.S. heeft als enige een specifiek verweer opgenomen in een conclusie die werd neergelegd ter terechtzitting van 5 mei 2014 wat deze burgerlijke vordering betreft. Hij werpt vooreerst op dat VOGELBESCHERMING VLAANDEREN VZW als vereniging geen eigen belang heeft voor het vorderen van schadevergoeding door een aantasting van de collectieve belangen ter verdediging waarvan een vereniging werd opgericht. Ter terechtzitting heeft de raadsman van R.S. echter aangegeven dat, gelet op de recente rechtspraak van het Hof van Cassatie waarnaar de burgerlijke partij ook verwijst (zie hoger), niet langer wordt aangedrongen op dit verweer.

Ondergeschikt wijst hij er op dat de redelijke termijn werd overschreden, waardoor zijn rechten van verdediging zouden zijn geschonden en waardoor op burgerrechtelijk gebied enkel gepast rechtsherstel zou worden bereikt door de vast-

stelling door de rechtbank dat een eerlijke en geloofwaardige beoordeling van de burgerrechtelijke vordering niet meer mogelijk is.

Nog meer ondergeschikt wordt er door R.S. op gewezen dat ten aanzien van hem enkel schadevergoeding kan worden gevorderd die in rechtstreeks oorzakelijk verband staat met de beperkte tenlasteleggingen waarvoor hij wordt vervolgd. Hij verwijst daarvoor naar de conclusie van de burgerlijke partij, waar de vereniging ter staving van haar schade specifiek verwijst naar het oprichten van de "M.Z." door H.V.T. Met de oprichting daarvan zou hij immers niets te maken hebben.

Nog meer onderschikt moet de gevorderde schadevergoeding volgens R.S. worden herleid tot 1 euro en de rechtsplegingsvergoeding tot 165 euro.

Ter terechtzitting van 5 mei 2014 hebben de andere beklagden er eveneens op gewezen dat er geen oorzakelijk verband zou bestaan tussen de door de vereniging gevorderde schadevergoeding en de hen ten laste gelegde feiten. Zij wijzen er ook op dat de gevorderde vergoeding voor morele schade zeer hoog is en niet berust op een concrete begroting.

230. Wat de ontvankelijkheid van de vordering betreft wijst de rechtbank op het volgende.

Artikel 3.4 van het Verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 *"betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden"* bepaalt dat elke partij bij het verdrag voorziet in een *"passende erkenning van en steun aan verenigingen, organisaties of groepen die milieubescherming bevorderen en waarborgt dat haar nationale rechtsstelsel strookt met deze verplichting."*

Artikel 9.3 Verdrag van Aarhus bepaalt: *"Aanvullend op en onverminderd de in het voorgaande eerste en tweede lid bedoelde herzieningsprocedures, waarborgt elke Partij dat leden van het publiek, wanneer zij voldoen aan de eventuele in haar nationale recht neergelegde criteria, toegang hebben tot bestuursrechtelijke of rechterlijke procedures om het handelen en nalaten van privépersonen en overheidsinstanties te betwisten die strijdig zijn met bepalingen van haar nationale recht betreffende het milieu."*

Artikel 2.4 Verdrag van Aarhus omschrijft *"het publiek"* als *"één of meer natuurlijke personen of rechtspersonen en, in overeenstemming met nationale wetgeving of praktijk, hun verenigingen, organisaties of groepen"*.

Uit deze bepalingen volgt dat België de verplichting op zich heeft genomen om verenigingen die de bevordering van de milieubescherming tot doel hebben, de toegang tot de rechter te verzekeren ingeval zij met de bepalingen van het nationale milieurecht strijdig handelen en nalaten van privépersonen en overheidsinstanties willen betwisten, voor zover zij voldoen aan de in het nationale recht neergelegde criteria. Die criteria mogen niet zodanig worden omschreven of uitgelegd dat zij de toegang van deze verenigingen in dergelijk geval onmogelijk maken.

De criteria van het nationale recht moeten worden uitgelegd

in overeenstemming met de doelstellingen van artikel 9.3 Verdrag van Aarhus.

Volgens artikel 3 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering behoort de rechtsvordering tot herstel van schade aan hen die de schade hebben geleden. Zij moeten doen blijken van een rechtstreeks en persoonlijk belang.

Indien een dergelijke rechtsvordering wordt ingesteld door een rechtspersoon die zich krachtens zijn statuten tot doel heeft gesteld de milieubescherming te bevorderen en ertoe strekt het met de bepalingen van het nationale milieurecht strijdig geacht handelen en nalaten van privépersonen en overheidsinstanties te betwisten, voldoet die rechtspersoon op het vlak van belang aan de ontvankelijkheidsvereiste voor het instellen van een rechtsvordering (zie Cass. 11 juni 2013, Nr. P.12.1389.N).

Uit de statuten van VOGELBESCHERMING VLAANDEREN VZW blijkt dat zij onder andere de bescherming, het behoud en het welzijn van in het wild levende vogelsoorten nastreeft (artikel 2). In artikel 7 van haar statuten wordt bepaald, onder §2, dat de vereniging onder andere de vergoeding van iedere vorm van morele of materiële schade, voortvloeiend uit de schade aan voornamelijk haar vermogen en haar statutaire doelstellingen kan vorderen en onder §3 dat de vereniging eveneens in rechte kan optreden, onder andere, met het oog op vergoeding van schade, toegebracht aan de morele belangen van haar leden, voor zover deze nauw verwant zijn met de belangen van de vereniging zelf.

De bewezen verklaarde tenlasteleggingen hebben het grondwettelijk gewaarborgd recht op een gezond milieu aangetast en hebben afbreuk gedaan aan de beleving van deze natuurwaarden waarop eenieder, onder andere de burgerlijke partij en de door haar vertegenwoordigde leden, gerechtigd is.

De vordering is ontvankelijk.

231. Zoals hierboven werd gemotiveerd onder randnummers 78-79 is de rechtbank van oordeel dat de redelijke termijn voor de duur van de strafvervolgning niet is overschreden. Er kan dus geen sprake zijn van een herstel van dergelijke overschrijding op burgerrechtelijk gebied.

232. Het argument van de beklagden dat onvoldoende zou aangetoond zijn dat er een rechtstreeks oorzakelijk verband zou zijn tussen de schade van VOGELBESCHERMING VLAANDEREN VZW en de tenlasteleggingen die respectievelijk en specifiek ten aanzien van elk van hen bewezen zijn, kan niet worden aangenomen. De ten aanzien van de respectievelijke beklagden bewezen verklaarde tenlasteleggingen hebben elk op zich afbreuk gedaan aan de natuurwaarden die de burgerlijke partij behartigt. Bovendien verliezen de beklagden uit het oog dat hen allen ten laste wordt gelegd wetens en willens betrokken te zijn geweest bij een criminele organisatie die zich bezig hield met de (internationale) illegale handel in roofvogels en CITES-certificaten. Zoals hierboven werd gemotiveerd is deze tenlastelegging ook voor alle beklagden bewezen.

233. Deze schade is moreel van aard en kan niet worden begroot op basis van een bepaald bedrag per vogel waarop de bewezen verklaarde feiten betrekking hebben.

De vogels horen immers aan niemand toe. Bij gebrek aan een specifiek wettelijk kader kan het morele belang dat de burgerlijke partij heeft bij het behoud van een onaangestast vogelbestand, niet anders worden gewaardeerd dan het belang dat elke burger daarbij heeft. De eis van gelijke waardering van het belang van elk burger bij het behoud van natuurwaarden, leidt tot de conclusie dat een schending van dit morele belang slechts op symbolische wijze kan worden vergoed. Zo niet zou de toekenning van een substantieel bedrag aan de burgerlijke partij berusten op een willekeurige toekenning van vergoeding die niet veralgemeenbaar zou zijn.

De juridische erkenning van het geschonden recht leidt bij gevolg tot de toekenning van 1 euro morele schadevergoeding. Met deze schadevergoeding brengt de rechtbank geenszins tot uitdrukking dat het aangetaste belang niet belangrijk zou zijn of dat de aantasting van dit belang onbeduidend zou zijn maar alleen dat, bij gebrek aan een bijzondere rechtsgrond, het belang van de burgerlijke partij binnen het bestaande privaatrechtelijke vergoedingsrecht niet op een andere wijze kan worden gewaardeerd.

De erkenning van de toelaatbaarheid en principiële gegrondheid van de vordering van de burgerlijke partij laat haar overigens toe daadwerkelijk in rechte de eerbiediging van de door haar behartigde belangen na te streven.

De erkenning van de vorderingsbevoegdheid van de burgerlijke partij impliceert dat zij gerechtigd is een vergoeding te vorderen voor de materiële schade die haar werd berokkend met het oog op de behartiging van haar morele belang. Deze materiële schade is niet voor exacte begroting vatbaar. Deze schade kan, zoals gevorderd, op 250 euro worden begroot.

De vordering van de burgerlijke partij is bijgevolg gegrond voor een bedrag van 251 euro in totaal, te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf de gemiddelde datum 1 juni 2009.

234. Zoals ook vóór de inwerkingtreding van het Gerechtelijk Wetboek al werd aanvaard, moet worden aangenomen dat een partij slechts gedeeltelijk in het gelijk wordt gesteld wanneer haar (enige) vordering slechts gedeeltelijk wordt ingewilligd (vgl. R. VAN LENNEP, *Belgisch burgerlijk procesrecht, IV, Berechting*, Antwerpen, Standaard, nrs. 112-115: "het herleiden van een overdreven vordering beduidt een gedeeltelijke afwijzing"; zie thans B. DE CONINCK en J.-F. VAN DROOGHENBROECK, "Indemnité de procédure et répartition des dépens", *JT* 2008, 581-584; vgl. Cass. 25 maart 2010, AR C.09.0288.N; Cass. 19 januari 2012, AR F.10.0142.N).

In een civielrechtelijk geding leidt deze vaststelling tot de mogelijkheid van het omslaan van kosten met toepassing van art. 1017, vierde lid, Ger.W. Een omslag van kosten, waarbij de verweerder slechts gehouden is tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding op basis van het bedrag van de schadevergoeding die aan de eiser wordt toegekend, is redelijk: het valt niet in te zien waarom de eiser die méér vordert dan toegekend, gerechtigd zou zijn op een hogere rechtsplegingsvergoeding dan een eiser wiens vordering door de rechtbank volledig gegrond wordt bevonden.

Art. 162bis Wetboek van Strafvordering, in zoverre het bepaalt dat ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de

beklaagde, hem veroordeelt tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger.W., impliceert dat de beoordeling van de vordering tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding in een strafgeding op dezelfde wijze dient te gebeuren als in een burgerlijk geding. In een andere interpretatie zou een niet te rechtvaardigen verschil in behandeling ontstaan tussen de partij die in een strafgeding (als beklagde, op vordering van de burgerlijke partij) tot betaling van schadevergoeding wordt veroordeeld en een partij die in een burgerlijk geding tot betaling van schadevergoeding wordt veroordeeld.

Gelet op de slechts gedeeltelijke toewijzing van de vordering, begroot de rechtbank de rechtsplegingsvergoeding, die overeenkomstig art. 162bis Wetboek van Strafvordering aan de burgerlijke partij moet worden toegekend, op het bedrag dat zou zijn toegekend indien deze burgerlijke partij haar vordering had bepaald op het bedrag dat haar thans wordt toegekend, dit is 220 euro.

(...)

Om deze redenen (...)

de rechtbank, recht doende **op tegenspraak**,

(...)

Strafrechtelijk

H.V.T.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen, A.1-A.502, B.1-B.52a, B.53-B.502, B.520-B.522, C, D, E.1-E.2, F.1, H.1-H.2, I.1-I.2, J.1-J.2, K, L.1-L.2, M.1 en N.3 in het dossier onder referte I en de tenlasteleggingen A.1-A.6 en B.1-B.2 in het dossier onder referte II bewezen voor H.V.T.

Veroordeelt deze beklagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **hoofdgevangenisstraf van 4 jaar** en een **geldboete van 15.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 90.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **1 jaar** van de hoofdgevangenisstraf van 4 jaar voor de duur van 5 jaar.

Beveelt de **bijzondere verbeurdverklaring van** het bedrag van **515.800 euro**, zijnde het equivalent van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven zijn verkregen, op grond van de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek.

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke misdaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

E.V.T.

Verklaart de feiten, voorwerp van **de tenlasteleggingen B.1 en B.2 in het strafdossier onder referte II** bewezen voor E.V.T.

Veroordeelt deze beklagde voor de hierboven omschreven

en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 500 euro**, vermeerderd met 45 opdecimen tot 2.750 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand en 15 dagen.

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke misdaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Verplichte verbeurdverklaring voorwerp van het witwasmisdrijf

Beveelt ten aanzien van H.V.T. en E.V.T. de **bijzondere verbeurdverklaring** van:

– het onroerend goed gelegen te A. (2 a 51 ca), in eigendom toebehorende aan E.V.T.;

– het bedrag van **207.655,35 euro** (in beslag gesteld op Argenta-rekening op naam van H.V.T. en Argenta-rekening op naam van H.V.T.);

zijnde het voorwerp van het witwasmisdrijf, zoals bedoeld in de artikelen 42,1° en 505, 6de lid Strafwetboek.

A.C.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.63-A.70, A.74-A.80, A.122-A.131, A.181-A.190, A.196-209, A.249-A.259, A.415-A.421, A.435-A.445, A.500-A.502, B.314, B.317, B.318 en B.320, C, D, F.2, H.1 (enkel voor de feiten na 5 mei 2007 en enkel wat de vogels Afrikaanse zeearend, Amerikaanse zeearend, dwergarend, havikarend, kleine torenvalk, rode wouw, steenarend, velduil en zwarte wouw betreft), H.3, M.2 en N.2 in het dossier onder referte I bewezen voor A.C.

Ontslaat hem van rechtsvervolging voor de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1-A.62, A.71-A.73, A.81-A.121, A.132-A.180, A.191-A.195, A.210-A.248, A.260-414, A.422-434, A.446-A.499, B.1-B.52a, B.53-B.313, B.315-B.316, B.319, B.321-B.502, H.1 (enkel voor de periode van 21 mei 2004 tot 4 mei 2007 en enkel voor de hierboven niet vernoemde vogels) in het dossier onder referte I.

Veroordeelt deze beklagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **hoofdgevangenisstraf van 18 maanden** en een **geldboete van 5.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 30.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor de hoofdgevangenisstraf voor de duur van 5 jaar.

Veroordeelt de beklagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke misdaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

R.S.

Zegt voor recht dat de tenlasteleggingen onder B.514 en B.515 zich met elkaar vereenzelvigen zodat de rechtbank enkel dient te oordelen over de tenlastelegging B.514.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.503-504, B.52b, B.227, B.233, B.235, B.505-B.514, B.516-

B.519, C, D, F.3, G, M.3, N.1 en O in het dossier onder referte I, bewezen voor R.S.

Ontslaat hem van rechtsvervolging voor de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen B.503-B.504 in het dossier onder referte I.

Veroordeelt deze beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **hoofdgevangenisstraf van 1 jaar** en een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis behoudens de reeds ondergane voorhechtenis voor de hoofdgevangenisstraf voor de duur van 5 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldadaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

C.M.

Zegt voor recht dat de tenlasteleggingen onder B.514 en B.515 zich met elkaar vereenzelvigen zodat de rechtbank enkel dient te oordelen over de tenlastelegging B.514.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.503-A.504, B.52b, B.227, B.233, B.235, B.503-B.514, B.516-B.518, B.522, C en D in het dossier onder referte I, bewezen voor C.M.

Veroordeelt deze beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **hoofdgevangenisstraf van 2 jaar** en een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor de helft van de hoofdgevangenisstraf van 2 jaar voor de duur van 5 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldadaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Kosten

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op 49.738,92 euro.

Dossier referte I veroordeelt H.V.T. en A.C. hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op (19/20ste van 49.702,22 euro =) 47.217,12 euro. Veroordeelt R.S. en C.M. hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op (1/20ste van 49.702,22 euro =) 2.485,10 euro.

Dossier referte II: veroordeelt H.V.T. en E.V.T. hoofdelijk tot de **gerechtskosten**, voor het openbaar ministerie begroot op 36,70 euro.

Veroordeelt de beklaagden **elk** tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in hoofde van A.C., R.S. bewezen verklaarde misdrijven.

Bestemming van de inbeslaggenomen vogels

Beveelt op grond van artikel 6, §4 van de CITES-wet de verbeurdverklaring van alle wegens de thans bewezen verklaarde inbreuken op deze wet in beslag genomen vogels, onderdelen van vogels en eieren alsook eventuele nakweek, voor zover deze nog niet werden teruggezonden of vernietigd, dan wel vrijgegeven tijdens het gerechtelijk onderzoek. Beveelt dat aan de verbeurd verklaarde specimens een bestemming zal worden gegeven die geschikt en verenigbaar is met de doelstellingen en bepalingen van de CITES-Verordening, en dat zal worden gehandeld in overeenstemming met artikel 16, lid 3 van de CITES-Verordening.

Veroordeelt de beklaagden H.V.T., A.C., R.S. en C.M. op grond van artikel 6, §4 van de CITES-wet tot de onkosten van de terugzendingen die niet door de staat van uitvoer werden betaald, tot de kosten van expertises, van het vervoer naar de bewaarcentra, van het slachten, van het vernietigen en van de bewaring tot aan de datum van het vonnis, met betrekking tot de vogels waarvoor zij veroordeeld werden.

Bestemming van de overtuigingsstukken

Beveelt de **overmaking aan het openbaar ministerie** om te handelen als naar recht, van de overtuigingsstukken neergelegd ter griffie van de correctionele rechtbank te Gent onder nrs.

– (DNA)stalen: 2008 6348, 2008 6994, 2011 6306, 2011 6308, 2011 6309/1-4, 2011 6310, 2011 6311, 2011 6312, – andere: 2009 2729 (dvd tap), 2010 7044 (stukken rechtshulp Spanje), 2011 6305 (stukken rechtshulp VK), 2011 6307 (stukken rechtshulp Frankrijk), 2011 6309/5 (broedkast F.I.), 2011 6313 (enveloppe veren grote trap), 2011 6315 (cd's rechtshulp VK), 2011 7131 (documenten en ringen), 2011 7924 (documenten), 2012 9025 (harde schijf), 2012 9026 (harde schijf), 2012 9028 (documenten), 2012 3359 (ringen).

Verklaart verbeurd de overtuigingsstukken neergelegd ter correctionele griffie van deze rechtbank onder de nummers: 2008 7675 (vogelklemmen, mistnetten, vallen aangetroffen bij H.V.T.) en 2009 3678 (vallen aangetroffen bij H.V.T.) overeenkomstig artikel 42, 1° Strafwetboek, eigendom van de beklaagde en **voorwerp van het misdrijf**.

Burgerrechtelijk

Vordering van VOGELBESCHERMING VLAANDEREN VZW

Verklaart de eis van de burgerlijke partij toelaatbaar en slechts in de hierna bepaald mate gegronnd.

Veroordeelt de beklaagden H.V.T., A.C., R.S. en C.M. **hoofdelijk** om te betalen aan de burgerlijke partij het bedrag van **251,00 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf de gemiddelde datum 1 juni 2009 tot vandaag en met de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet vanaf vandaag tot de dag van vol-

ledige betaling, en de kosten, begroot op 220 euro rechtsplegingsvergoeding.

Wijst het meer of anders door deze burgerlijke partij gevorderde af als ongegrond.

(....)

Overige burgerlijke belangen

Houdt de overige burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep aangetekend.
